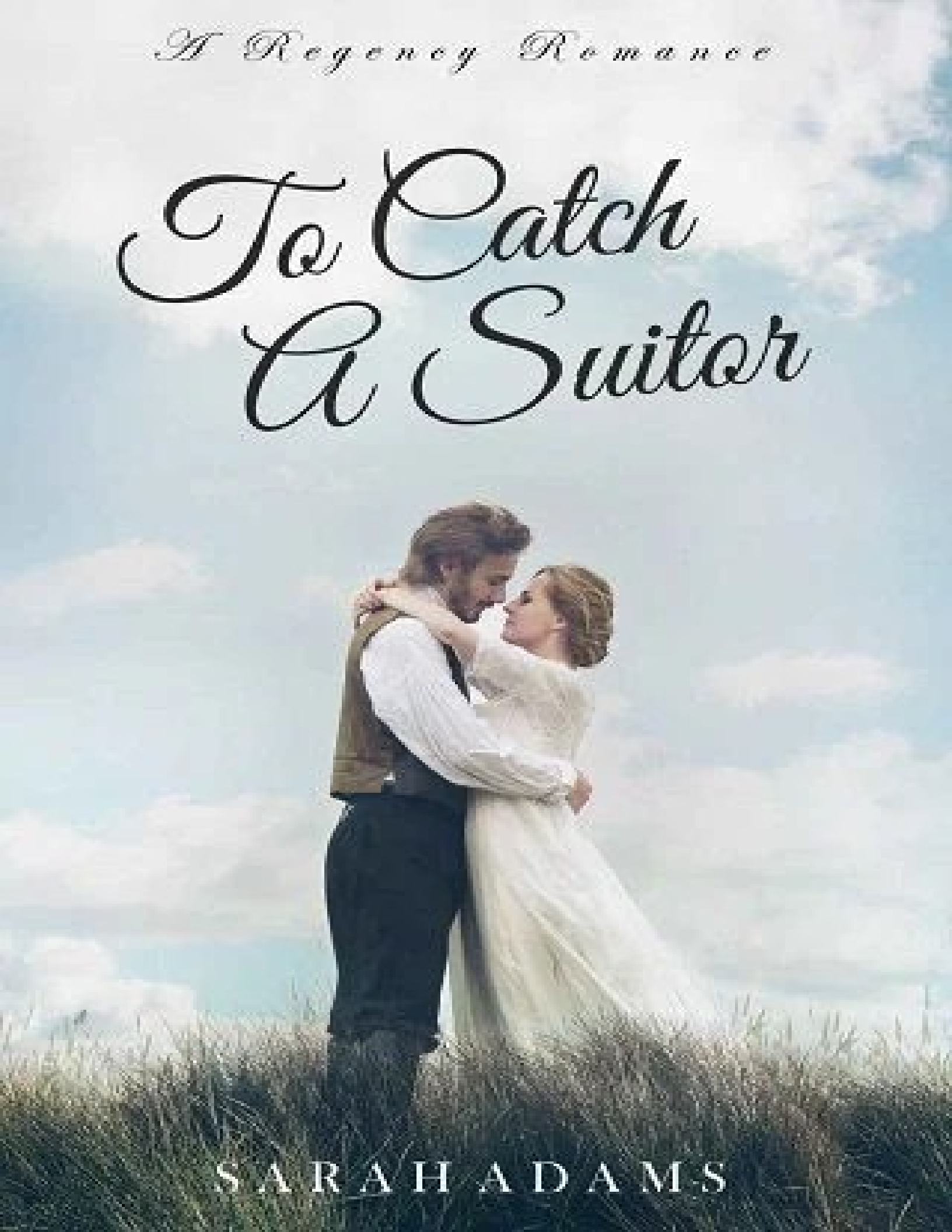
A Regency Romance

To Catch A Suitor

SARAH ADAMS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür, ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

“Bir Talibi Yakalamak” Telif Hakkı © 2020 Sarah Adams’a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Ancak kitap incelemelerinde alıntı yapılması bu kuralın dışındadır.

İlk baskı: Mart 2020

Kitap tasarımı: Sarah Adams

Kapak tasarımı: Sarah Adams

WWW.AuthorSarahAdams.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Sevgili Okuyucu,
Bölüm 1
2. Bölüm
3. Bölüm
4. Bölüm
5. Bölüm
6. Bölüm
7. Bölüm
8. Bölüm
9. Bölüm
10. Bölüm
11. Bölüm
12. Bölüm
13. Bölüm
14. Bölüm
15. Bölüm
16. Bölüm
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
20. Bölüm
21. Bölüm
22. Bölüm
23. Bölüm
24. Bölüm
25. Bölüm
26. Bölüm
27. Bölüm
28. Bölüm
29. Bölüm
30. Bölüm
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Sarah Adams'ın diğer eserleri
Teşekkürler
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

SEVGİLİ OKUYUCU,

Lütfen, Regency dönemi İngilteresi hakkında bildiğiniz her şeyi bir kenara bırakın ve benimle birlikte hayal dünyama girin. Tarihsel doğruluğa özen göstermeye çalışıyorum; ancak aynı zamanda eğlenceli ve canlı bir hikaye anlatmayı da çok seviyorum. Bazen, daha keyifli bir hikaye yazabilmek için tarihsel doğruluktan sapmış olabilirim. Umarım bu karakterleri benim kadar seversiniz.

– Sarah Adams

OceanofPDF.com

Josh, bu senin için. Böylesine harika bir kardeş olduğun ve en iyi arkadaşını benden esirgediğin için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Sezonun ilk balosunda Elizabeth’in yırtılan terliği, belki de kötü alametlerin gerçek olduğuna inanmasına neden oldu. Eğer öyleyse, sezonunun pek de iyi geçmeyeceği anlamına geliyordu. Oliver’ın yine başka bir güzel genç kızı dans pistine götürmesi, endişelerini daha da artırdı. Sezonun zorlu geçeceğinden şüpheleniyordu ve yanılmamıştı.

Ancak Elizabeth, üzüntüye kapılan veya kederlenen biri değildi. Boğazındaki düğümü yutarak, on yaşından beri sevdiği adamdan gözlerini ayırdı ve balo salonundan çıkış yolu aramaya başladı.

Baleye yarım saatten biraz fazla bir süre önce varmıştı ve şimdiden oradan ayrılmak istiyordu. Bu durum onu şaşırtmadı. Kalabalıklar gerçekten berbattı. Elizabeth, balo salonundan çıkabileceği bir kapı aramak için parmak uçlarına kalktı; ancak saten, dantel ve tüylerden oluşan bu karmaşık düzenin içinde hiçbir kapı göremedi. Gerçekten de, kadınlar baloya gitmeden önce aynada kendilerine nasıl bakıyorlardı acaba? Saçlarındaki tüyleri düzeltip “Aman Tanrım, ne kadar da güzel görünüyorum!” diye düşünüyorlardı herhalde.

Sezon şu an zirvesindeydi ve bu balo gerçekten de korkunç bir deneyimdi. Elizabeth’in toplumun içinde geçirdiği süre çok kısa olmasına rağmen, boynunun arkasında ter damlaları belirmeye başlamıştı. Ayrıca, bir araya sıkışmış olan bu kadar çok insanın yarattığı sıcaklık da ona baş ağrısına neden oluyordu. Üstelik, isyankar küçük terlikleri de neredeyse ayağından düşecek haldeydi.

Gözleri, kalabalık odanın her köşesini taradı. Herkesin yüzünde gülümsemeler vardı; sanki gece boyunca yaşadıkları mutluluğu göstermek istiyorlardı. Peki, balo salonundaki herkes gerçekten keyif alıyor olabilir miydi? Her zamanki gibi, gözleri yine dans pistine kaydı. Orada, kumral sarısı saçlı ve olağanüstü yakışıklı bir adam vardı. Oliver, çevresindeki

yoğun hareketlilik ve gürültüye rağmen, dans ederken son derece keyifli görünüyordu. Kalabalık içinde Elizabeth nefes almakta zorlanıyordu; sanki ortadan kaybolup duvara karışmak istiyordu. Böyle hislerin, ablası ve ağabeyinin toplum içinde asla hissetmediğinden emindi.

Dalton Dükü'nün ortanca kızı olarak, hem Kensworth Kontu'nun hem de Hatley Kontesi'nin kız kardeşi olan Elizabeth, en az elli kişiyle tanıştırılmıştı. Bu kişilerin önemi o kadar büyüktü ki, Elizabeth onlarla konuşurken bacakları titriyor ve sesi titriyordu.

Bu, planlanan şey değildi. Tam tersine, planın tam zıttıydı.

Elizabeth, Londra'nın havasının kendisini, olmak istediği o sosyal kişiye dönüştüreceğini umuyordu. Oliver Turner ise tam da böyle biriydi; her haliyle özgüven ve karizma saçıyordu. Toplantılardan, flört etmekten ve dans etmekten hoşlanırdı. Yaz aylarını ise Dalton Park'ta geçirir, Elizabeth'e şehirdeki hayatıyla ilgili her şeyi anlatırdı. Oliver'ın en yakın arkadaşı Carver'ın kız kardeşi olduğu için, Elizabeth kendisini her zaman Oliver'ın arkadaşı olarak görmezdi. Ancak zaman geçtikçe, aralarındaki beş yaş farkı artık dostluklarına engel olmaktan çıktı. Şimdi ise Elizabeth, onu en iyi arkadaşı olarak görüyordu ve birbirleriyle her türlü sırrı paylaşıyorlardı.

Ama bu durum onunla ilgili değildi.

Bu onun sezonuydu. Oliver'a –düzeltme: kendisine– artık o genç kız olmadığını gösterme fırsatıydı. O genç kız, parkta Oliver'ın, Carver'ın ve Mary'nin peşinden koşan, onların oyunlarına katılmak için yalvaran kızdı. Aslında, o kız artık yoktu. Elizabeth'in yaşı yirmiydi; yakında yirmi bir olacaktı. Aslında, Oliver'a göstermek istediği şey şuydu: Artık o, okuldaki o kız değildi; artık onun saatlerce anlattığı aşk hikayelerini dinleyecek biri değildi. Oliver sürekli aşık oluyordu.

Ama yine de, bu mesele onunla ilgili değildi.

Elizabeth büyüdükçe, o ve Oliver gerçek dostlar haline geldiler. Özellikle de Carver'ın nişanlısının ölümünden sonra geçen karanlık yıllarda, Carver eve dönmeyi reddettiğinde bile Oliver her yaz Dalton Park'a gelmeye devam etti. O sıcak, harika ayları Elizabeth ve ailesiyle birlikte geçirdi… Ama çoğunlukla Elizabeth ile birlikte at sürdüler, yürüyüş yaptılar, kitap okudular ve birlikte birçok şey yaptılar. Ne yazık ki bu aktiviteler arasında Elizabeth'e aşık olmak da yoktu. Ancak Elizabeth bunu kabullenmişti. O, üzüntülerine kapılan biri değildi.

Elizabeth, hayatı boyunca hayalini kurduğu adamın asla onun sevgisine karşılık vermeyeceği fikrine her zaman bu kadar rahat yaklaşmamıştı. Hayır, bu yeni bir karardı. Kalbine kazınmış ve erimiş umutları ve hayalleriyle mühürlenmiş bir karar…

Elizabeth, Londra'ya ilk kez geldiğinde, böyle bir adam için kendini harcamayacağına karar vermişti. Onu geri istemeyen bir adam uğruna zamanını boşa harcamak istemiyordu. Kendisi de, kendisi kadar ona değer veren birini hak ediyordu. Bu yüzden, Oliver Turner'ı kalbinden atıp, nihayet bir "şehir elması" gibi parlamaya kararlıydı.

Ancak şu an pek de iyi hissetmiyordu; ayakkabısı yerinde değildi, bacakları titriyordu ve sesi de sanki bir ergen erkek çocuğunki gibi çatallanıyordu.

Balon salonundaki manzaralar, sesler ve kokular onun için gerçekten çok fazlaydı. İnsanların neden bu tür etkinlikleri beklediğini anlayamıyordu. Elizabeth'in baktığı her yerde birileri yelpaze sallıyordu; bu da ter kokusunun doğrudan yüzüne gelmesine neden oluyordu. Bir grup genç kızın arasından geçmeye çalıştı. Ama hâlâ bir çıkış yolu yoktu. Yine de, mavi ceketiyle çok yakışıklı görünen Oliver'ı net bir şekilde görebiliyordu. Oliver, Elizabeth'in tanımadığı bir genç kıza gülümsüyordu. Elizabeth ise o kızdan nefret ediyordu. Birisi o kıza pembenin ona hiç yakışmadığını söylemeliydi. Pembe renk onu solgun gösteriyordu.

Elizabeth hâlâ bir çıkış yolu ararken, müziğin ritmine uygun olarak sallanan büyük bir tüylü süs, Elizabeth'in bir kapıyı görmesini sağladı.

Yerde yavaşça ilerledi; yırtık terlikle ayaklarını kaydırarak hareket etmeye özen gösterdi. Yepyeni bir terliği bir balo sırasında yırtmak tam da ona özgü bir davranıştı. Bu durum, Dalton Dükü'nün kızı olmasına rağmen, o sosyeteye uyamayacağının ve Oliver'ın onu kendisi için uygun kadın olarak görmeyeceğinin bir göstergesiydi. Lanet olsun… Oliver'ı umursamamak, beklediğinden daha zor bir işti.

Kapıya doğru ilerlemeye devam etti; sevdiği adamın yüzüne bir kez bile bakmadı. Ancak birinin kolunu tuttuğunu hissedince durdu. Elizabeth derin bir nefes aldı.

Oliver olmayacak. Kesinlikle Oliver olmayacak.

O, Oliver değildi.

"Nereye gidiyorsun?" Mary, ablası ve aynı zamanda bu mevsim boyunca ona eşlik eden kişi, orkestranın sesinin üzerinden bağırdı.

Elizabeth, Mary’nin kendisini duyabilmesi için eğildi. “Hanımların dinlenme odasına gidiyorum. Sadece biraz hava almam gerekiyor.” Yırtık terliklerini elbisesinin altına daha da itti.

Mary’nin açık gri gözleri, Elizabeth’e şüphe dolu bir bakış attı. Elizabeth bu bakışı çok iyi biliyordu. Dört kardeşin en büyüğü olan Mary, birinin başı dertte olduğunda bunu hemen fark edebilme yeteneğine sahipti. Elizabeth, kız kardeşinin burnunu tıkayabilseydi keşke… Şu an Mary’nin gerçeği bilmemesini istiyordu. Mary, yırtık terliklerinden haberdar olmamalıydı. Ayrıca, birisi ona “Lord Kensworth’un sevimli küçük kız kardeşi” diye hitap ettiğinde çığlık atmak istediğini de bilmemeliydi. En önemlisi de, Mary’nin Elizabeth’in, şu an Oliver’ın kollarındaki o güzel kızın üzerine şarap dökmek istediğini bilmemesi gerekiyordu. O kız ipek bir elbise giymişti ve şarap lekesi çok belirgin olurdu.

Mary, Elizabeth’in gözlerindeki kötü ifadeyi mutlaka fark etmişti. “İyi misin?” diye sordu, Elizabeth’in kolunu bırakmadan. Mary’nin gözleri, Elizabeth’in yüzünde gerçeği arıyordu.

“Mükemmel,” diye yalan söyledi Elizabeth. “Böyle bir duyguya alışkın değilim, ancak zamanla alışırım.”

“Emin misin? Erken ayrılmak istiyor musun?”

Evet. Evet, öyle yaptı. Ama Mary tüm gece boyunca gülümsedi; sanki o kadar çok insanın ter kokusundan keyif alıyormuş gibi. Bu yüzden Elizabeth yine yalan söyledi. “Çok eğleniyorum, Mary. Lütfen bana o ‘anne tavuğu’ bakışlarını atmaktan vazgeç.” Elizabeth, kız kardeşinin dudaklarında bir gülümseme belirdiğini görünce konuşmayı başka bir yöne çevirmeye karar verdi. “Nasıl hissediyorsun? Burası senin için çok mu sıcak?” Kısa bir süreliğine Mary’nin karnına baktı.

Mary ilk kez bu teklifi yaptığında, Elizabeth kız kardeşinin bu rolü üstlenmesini kabul etmekte tereddüt etmişti. Mary ikinci çocuğunu bekliyordu ve Elizabeth, gece boyunca süren balolar, sabahları yapılan ziyaretler ve bir genç kızın topluma adım atmasıyla ilişkili diğer tüm etkinliklerin kız kardeşinin sağlığı için zararlı olabileceğinden endişeleniyordu. Özellikle de Mary’nin son gebeliğini kaybetmiş olması nedeniyle bu gebeliğin de riskli olduğu düşünülüyordu. Ancak Dalton Park’tan ayrılma zamanı yaklaşırken, küçük kız kardeşi Kate grip oldu ve anneleri onu yalnız bırakmak istemedi. Böylece Elizabeth, kız kardeşinin bu rolü üstlenmesini kabul etmek zorunda kaldı.

Ama az önce, eve erken dönmeyi umarken, Elizabeth, annesinin kendisiyle birlikte Londra'ya gitmek yerine evde kalarak Kate'in iyileşmesine yardım etmesinden memnundu. Ayrıca, kız kardeşinin şişmiş ayak bileklerinin belki de kendisine avantaj sağlayacağını umuyordu.

Mary geniş bir gülümsemeyle konuştu: "Aslında kendimi harika hissediyorum. Sürekli hastalık hissinin yerini artık iyilik hissi aldığı için, tekrar toplumun içinde olmak çok güzel."

Gerçekten harika.

"Harika! Keyfini çıkarın. Sadece bir dakika içinde dönerim." Elizabeth inandırıcı bir gülümseme sergiledi ve umarım bu gülümseme, Mary'nin onu bırakmasına yetecektir.

Ablası tereddüt ediyor gibiydi, ancak sonunda razı oldu. "Peki, eğer eminsen… Ben de seninle gelebilir miyim?"

Elizabeth'in içinden, artık yetişkin bir kadın olduğunu ve kendisinin tek başına tuvalete gitmeye tamamen yetenekli olduğunu söylemek geliyordu. Ancak bunun yerine, "Buna gerek yok, teşekkür ederim," dedi.

Mary, kocası Robert'ın yanına geri döndü. Elizabeth ise balo salonunun kenarındaki kapıya doğru koştu… ya da daha doğrusu, oraya doğru süzüldü.

Görünüşe göre, kimse onun kapıyı açıp içeri girdiğini fark etmemişti. Loş koridora bir bakış attığında Elizabeth, buranın kendisinin bulunması gereken yer olmadığını anladı. Kadınların kullanacağı oda muhtemelen başka bir kapıdan giriliyordu.

Elizabeth dudaklarını birbirine bastırdı ve boş koridorda her iki tarafa da baktı. Avuç içleri terliyordu ve midesinde, her macera anında olduğu gibi, kelebekler uçuşuyordu. Geceyi koridorlarda keşfederek geçirme fikri aklından geçiyordu. Bu, tıpkı bir oyun gibi olabilirdi; fark edilmemeye çalışmak gibi… Hayır.

Odaklan, Elizabeth. Artık bir yetişkinsin. Buna göre davran.

Dikkatini tekrar elindeki meseleye verdi; elbisesini kaldırıp terliklerini çıkararak onları inceledi. Tabii ki… Onarılamazdı. Ayakkabının geri kalanından ayrılmış olan terliğin topuğunu hafifçe salladı ve o narin kumaşa içinden küfretti.

"İşte oradasınız."

Elizabeth irkildi ve az önce kendisiyle birlikte karanlık koridora giren adama döndü. Adam hızla omzunun üzerinden geriye baktı, kapıyı kapatmadan önce dışarıya göz attı.

Oliver Turner.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Elizabeth, yaz tatili için yatılı okuldan dönen Carver ve yeni arkadaşını görmek için beklerken merdiven korkuluklarına sarıldı. Bayan Emma, Carver kapıdan içeri girer girmez hemen Elizabeth'i alacağına dair Elizabeth'i temin etmişti. Ancak Elizabeth artık on yaşındaydı ve o, katı ve anlayışsız öğretmeninin sandığından çok daha zekiydi. Bayan Emma'nın, Carver ve arkadaşının yerleşip annesi ve babasıyla çay içmelerini bekleyeceğini biliyordu. İşte bu yüzden Elizabeth, Bayan Emma kitap almak için odadan ayrıldığı anda oradan sıvıştı ve şimdi ikinci kattaki merdiven boşluğunda, merdiven korkuluklarının arkasından dışarıyı gözleyerek bekliyordu.

Carver'ın yılın büyük bir bölümünde okulda olması ona hiç hoş gelmemişti. Carver'ın annesi ve kız kardeşleri olmadan, sadece berbat huylu erkek çocuklarıyla birlikte Eton'da yaşaması gerekerken, Elizabeth'in Dalton Park'ta kalarak eğitimine devam edebilmesi adil değildi. Carver uzaktayken onu her şeyden çok özlemişti. Şimdiden, babasını ikna ederek Carver'ın evde kalıp özel ders almasını sağlamak için bir plan yapıyordu. Tabii ki babası, Carver'ın Eton'da iyi vakit geçirdiğini söyleyerek Elizabeth'i kandırmaya çalışmıştı. Ancak Elizabeth ona inanmadı.

Ağabeyinin de, tıpkı kendisinin onu özlediği kadar, onu özlediğini biliyordu.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve Elizabeth, daha iyi görebilmek için yüzünü kapının çerçevesine dayadı. Uşakları Henley kapıya doğru yürüdü ve kapı kolunu tuttu. Elizabeth, annesinin eteğinin hışırtısını duydu; ardından annesinin kapıya doğru koştuğunu gördü. "Buradalar!" diye bağırdı anne.

Anne de Carver'ı özlemişti. Bunu biliyordu, çünkü Elizabeth bir gün annesinin bahçede ağladığını görmüştü. Ne olduğunu sorduğunda, anne kalbinin beş parçadan oluştuğunu söyledi: Bir parça babası için, diğer

parçalar ise sırasıyla Elizabeth, Mary, Kate ve Carver için. Annesi, bu parçalardan birinin okulda olduğunu ve onun geri dönmesini sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Henley kapıyı açtığında, Elizabeth'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Anne kollarını açtı ve Carver içeri girerek annesiyle kucaklaştı. Elizabeth de kardeşinin kucaklamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Muhtemelen kardeşi onu yine kucaklayıp etrafında döndürecekti. Elizabeth merdivenlerden aşağı koşup kardeşinin dikkatini çekmeye hazırdı ki, birdenbire başka bir çocuk da kapıdan içeri girdi.

Donup kaldı ve tekrar oturdu. Korkuluğun arkasına saklanarak bir kez daha dışarıya baktı. Bu çocuğu daha önce hiç görmemişti. Carver, arkadaşı Oliver Turner'ın yaz tatilini onunla birlikte geçirebilip geçiremeyeceğini sormuştu. Tabii ki babası kabul etti; çünkü o, evi mümkün olduğunca çok insanla doldurmayı severdi. Ancak Elizabeth, bu yeni çocuğun Carver'ın ilgisini kendisinden almasından endişe ediyordu.

Anne, Elizabeth'in anlayamadığı kelimeler söyledikten sonra Carver'ı serbest bıraktı ve ardından Oliver Turner'a baktı. Elizabeth, Oliver'ın biraz gergin göründüğünü düşündü. Anne gülümsedi ve Carver'ın yeni arkadaşına da tıpkı Carver'a yaptığı gibi sarıldı. Oliver'ın yüzündeki ifade tuhaftı. Bu ifade, Elizabeth'in Miss Emma'yı bir demet çiçekle şaşırttığı zaman onun yüzündeki ifadeye benziyordu; sanki çiçeklerin kendisine gönderildiğinden pek emin değilmiş, ancak yine de onları kabul etmekten mutluymuş gibi bir ifadeydi bu.

Neden öyle bakıyordu ki?

Elizabeth hâlâ izlemeye devam ediyordu. Bu Oliver Turner hakkında hâlâ emin değildi ve kendini tanıtmaya da henüz hazır değildi. Babasının neşeli sesi, her zamanki gibi odaya yankılandı. Herkesin birbirine sarıldığını ve selamlaştığını duyabiliyordu. Ancak Elizabeth gözlerini Oliver'dan ayırmadı. Oliver, Carver'a hiç benzemiyordu. Onun da kardeşiyle aynı yaşta olduğunu biliyordu: on beş yaşında. Ama Oliver'ın saçları daha açıktı ve boyu da pek uzun değildi. Zaten kimse ağabeyi kadar uzun değildi. Carver ile Oliver arasındaki en büyük fark ise, Oliver'ın biraz korkmuş görünmesiydi. Babası ona yaklaştığında Oliver geri adım attı. Babası Oliver'ı kucaklamak üzereydi, ancak durdu ve yerine yavaşça elini uzattı. Oliver bir an için babasının eline baktı, sonra elini sıktı. El sıkışmanın ardından Oliver gülümsedi; biraz tereddütlü bir gülümsemeydi, ama yine de bir gülümsemeydi.

Herkes lobiden çıkıp oturma odasına doğru yürümeye başladı. Elizabeth ayağa kalkmadı; ancak umarım Carver başını kaldırıp onu görür, merdivenlerden hızla yukarı çıkıp onu her zamanki gibi kucaklar diye düşündü. Ama Carver, Babam'ın söylediklerine gülüyordu ve onu görmeden yanından geçip gitti. Elizabeth'in gülümsemesi kayboldu ve elindeki korkulukları bıraktı. Bu Carver'ın suçu değildi. Muhtemelen Elizabeth o kadar yüksek bir yerdeydi ki, Carver onu görememişti.

Elizabeth tam ayağa kalkmak üzereyken Oliver yürümeyi bıraktı. Elizabeth donup kaldı; henüz emin olamadığı bu çocuğun fark etmemesini umuyordu. Oliver'ın mavi gözleri holde dolaştı, sonra merdivenlere doğru baktı ve sonunda Elizabeth'in üzerinde durdu. Elizabeth nefesini tuttu. Ne gülümsedi ne de hareket etti. Oliver başta onu orada görünce şaşırmış gibi göründü, ancak sonra nazikçe gülümsedi ve elini ona doğru salladı.

Tuhaf ve yeni bir şey oldu. Sanki binlerce kelebek midesine dolmuş gibi hissetti.

O, bu duygular konusunda emin değildi; mavi gözlü o çocukla ilgili de pek bir fikri yoktu. Ama o, oldukça nazik biri gibi görünüyordu. Bir nedenden dolayı, onun kendisini görmesinden hoşlanmıştı.

Elizabeth, tıpkı Oliver Turner'ın yanındayken her zaman yaptığı gibi, hem rahatlamış hem de gergin hissediyordu.

Ona doğru yürüdü; etkileyici vücut yapısı karanlıkta daha da çekici görünüyordu. Yüzünde hafif bir ışık vardı; bu ışık, Elizabeth'in çok istediği şekilde çenesinin tenini okşuyordu. "Burada ne yapıyorsun, Lizzie?"

Lizzie.

On beş yaşından beri ona hep bu isimle hitap ediyordu. Bu takma adı her duyduğunda, yüzünün buruşmaması için büyük çaba göstermek zorundaydı. Bu isim çok çocuksu geliyordu ve onun kendisini nasıl gördüğünün sürekli bir hatırlatıcısıydı: Sevgili, küçük ve uzun yıllardır süregelen dostu.

"Hiçbir şey," dedi, yırtılmış terliği hızla arkasına koyarak.

Gülümsedi; genellikle parlak mavi olan gözleri, koridorun loş ışığında gece yarısı gibi karanlık görünüyordu. "Orada ne var?"

"Hiçbir şey," dedi yine. Bu, sağlam bir mazeretti. Buna bağlı kalmaya devam edecekti.

Oliver, kardeşi Carver kadar iri değildi. Ancak o an, Elizabeth'in önüne geçtiğinde ve ondan çok daha uzun boylu göründüğünde, adeta bir dev gibi

görünüyordu. Elizabeth, onun tanıdık kokusunu aldığında kalbi hızla çarpmaya başladı: Nane ve taze yağmur kokusu… Ayrıca, adını koyamadığı, erkeksi ve baharatlı bir koku daha vardı. Bu kokuyu bir şişeye koyup boynunda taşımak istiyordu; böylece Oliver orada olmadığı zamanlarda bile bu kokuyu içine çekebilirdi.

“O zaman ellerinizi göreyim,” dedi Oliver, hâlâ sırtının arkasında tuttuğu ellerine doğru başını sallayarak.

“Hayır. Onlar soğuk. Onları ısıtmaya çalışıyorum.”

Gözleri daraldı. “Mary, balodan ayrılmanın sebebinin aşırı sıcaktan dolayı olduğunu söyledi.”

“Mmhmm. Evet, öyleyim. Ama ellerim… çok soğuk.” Yüzünü buruşturdu. O, berbat bir yalancıydı; her zaman da öyle olmuştu.

Konuşurken, Elizabeth’in midesini her seferinde alt üst eden o yarı gülümsemeyi ona sundu. “Bu sefer ne tür bir belaya bulaştın?” Elizabeth henüz cevap veremeden, adam elini onun sırtının arkasına attı ve kırık terliği oradan aldı.

İç çekerek, biraz üzgün bir şekilde onu izledi. Adam, o acınası aksesuarı titreyen mum ışığının altına tutuyordu. Adam kıkırmaya başladı. Elizabeth, terliği elinden almaya çalıştı, ancak adam terliği daha da yukarı kaldırdı. “Bu terliği nasıl yırttın böyle?” Aslında bu durumu o kadar da komik bulmaya gerek yoktu. Terlik oldukça kolay bir şekilde yırtılmıştı.

Görünüşe göre, bir kadın balo salonunun diğer tarafındaki bir erkeği daha iyi görebilmek için parmak uçlarında durduğunda, terliğinin arka kısmı düşebiliyor. Terliğin arka kısmı yere düştüğünde ise başka bir erkek üzerine basabilir. Kadın bir adım atmak istediğinde, terliğin topuğu adamın çizmesinin altında kalır ve terlik parçalanır. Bu oldukça kolay bir şekilde gerçekleşir. Ancak kadın bunu adama söyleyemez; çünkü parmak uçlarında durup onu görmeye çalıştığı kişi Oliver’dı.

Akşam kıyafetleri içinde bu kadar yakışıklı görünmesi onun kusuruydu.

“Muhtemelen bir sandalyeye ya da başka bir şeye takılmıştır. Kim bilir?” diye omuz silkti. Oliver ise kaşlarını kaldırdı; onu çok iyi tanıdığı için böyle saçma bir açıklamaya inanmadı.

Dikkatini tekrar terliğe çevirdi ve kumaşı bir kez daha okşadı. “Korkarım bunu onaramam. Dikiş setimi diğer çantamda bıraktım.” Oliver’ın en sevdiği özelliklerinden biri buydu: mizah anlayışı. Ayrıca mavi gözleri, güçlü göğsünden gelen kahkahası, ve okurken burnunun şekil

alması da onun en sevilen özellikleriydi. Ve tabii ki, adamın diğer tüm özellikleri de…

Ah, ne acınası bir durumdu bu. İşte bu yüzden Londra'ya gelmeye karar vermişti: Kalbini verebileceği başka birini bulmak için. Kim olacağı konusunda pek bir beklentisi yoktu; sadece karşısındaki adamın aksine, onun sevgisine karşılık verebilecek bir adam olmasını istiyordu. Yani, sürekli olarak onun umutlarını kırmayacak bir adam…

Elizabeth boğazını temizledi ve elini uzattı. "O terlik umurumda değil. Şu anki halinde de idare ederim."

Ama o yakışıklı aptal sadece gülümsedi ve eşyayı omzunun üzerine kaldırdı; sanki onun tekrar o eşyaya doğru atılmasını bekliyormuş gibi. "Nasıl?"

"Geçtiğimiz yarım saat boyunca da aynı şekilde yaptım. Ayaklarımı kaldırmak yerine, onları kaydırarak hareket ettirdim."

Yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki güvenilir gibi görünmüyordu. "Bilmiyorum, hayal edemiyorum. Önce yolu göreyim."

Ona kayıtsız bir bakış attı. "Bu mümkün değil. Terliklerimi bana ver, Oliver."

"Lütfen bana o kayar kapıyı gösterin; böylece yeterli bir koruma sağlayıp sağlamadığını anlayabilirim. En yakın arkadaşımın, sanki akli dengesi yerinde değilmiş gibi bir balo salonunda dolaşmasına izin veremem."

"Bu yürüyüşü sizin için yapmıyorum."

Ona böyle bir bakış attı ki, sanki "Sanırım öylesin" demek istiyordu. Elizabeth ise onun bu bakışına meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. Sonra hızla onun yanına gitti, parmak uçlarına kalkarak terliklerini aldı. Tabii ki, her zaman şakacı olan Oliver, terlikleri başının üzerine kaldırdı. Ama sonra şaşırtıcı bir şey yaptı: Oliver kolunu Elizabeth'in beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Elizabeth donakaldı; kalbi anormal bir ritimle atıyordu.

Elizabeth, onun kendisini serbest bırakmasını bekliyordu.

Yapmadı.

Oliver sadece şaka yapıyordu. Her zaman onunla şaka yapardı veya onunla eğlenceli oyunlar oynardı; ancak bu seferki oyun pek de böyle değildi. Yine de muhtemelen sadece şaka yapıyordu. Fakat onun bakışlarına karşılık verdiğinde, gözlerinde tamamen yeni bir ifade gördü. Onun gözleri sanki bir alev gibiydi. Hiçbir alaycı ifade yoktu. Yüzü ciddiydi ve gözleri

onunkilere dikilmişti. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu; çünkü bu anı milyonlarca kez hayal etmişti. Açgözlü elini onun göğsüne koydu. Belini sıkıca tuttuğunda derin bir nefes aldı. Elinin sıcaklığını elbisesinin kumaşının altından hissedebiliyordu.

Onun gözleri kadının dudaklarına dikildiğinde, kadının dudakları aralandı ve nefesi hızlandı. Kadın, elini onun güçlü göğsüne biraz daha sıkı bastırdı ve onun kalbinin de kendi kalbi gibi hızlı attığını hissetti. Eğer Oliver onu bu kadar sıkı tutmasaydı, kadın muhtemelen yerde eriyip gidecekti. Birinin onu silmesi gerekecekti. Neyse ki, Oliver onu sanki vücudunda insanlığın son nefesi varmış gibi sıkıca tutuyordu.

Onu öpecek miydi?

"Ne?" Oliver'ın biraz boğuk olan sesi o an duyuldu. Elizabeth dehşete düştü; çünkü fark etti ki, soruyu yüksek sesle söylemişti.

Oliver aniden onu bıraktı ve oradan uzaklaştı. Gözlerindeki o ateşli ifade yerini, soğuk ve mesafeli bir ifadeye bıraktı.

Hayır, hayır, hayır.

Boğazını temizlerken çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü. "Üzgünüm, Lizzie. Bu…"

Başını salladı, yüzünde utançtan kaynaklanan kızarıklığı hissediyordu. "Hayır! Tabii ki hiçbir şey değildi." Zoraki bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey yok. İkimiz de birbirimize karşı böyle hissetmediğimizi biliyoruz." dedi. Elizabeth, yarı doğru olan bu sözlerin verdiği acıdan dolayı yüzünü buruşturma isteğine direndi.

Bir an için ona baktı. Genellikle Oliver Turner'ın yüzündeki her ifadeyi anlayabilirdi; bu yeteneği, on yıl boyunca bu adamla geçirdiği sayısız saatler sayesinde geliştirmişti. Ama o an, onun ne düşündüğü konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Doğru." Ona terliği verdi. "İkimizin de aynı fikirde olmasına sevindim. Çünkü, dürüst olmak gerekirse Lizzie, sen benim için çok önemlisin… Ve asla dostluğunu kaybetmek istemem."

Birbirlerine delicesine aşık olmalarının, dostluklarını feda etmeleri anlamına geleceğinden emin değildi… Ama aslında bu pek de önemli değildi; çünkü o, zaten bu sözleri duymaya hazırdı.

Elizabeth, aşk yüzünden üzülen, hasret çeken bir kadın olmayı reddetti. Ayrıca bu durum, onun yeni birini bulup ona duygularını verebileceği kararlılığını daha da artırdı. Bu yüzden "Tamamen katılıyorum," dedi. Bir de ekledi: "Üstelik, seni öpmek, kardeşimi öpmekle aynı şey olurdu."

Başı biraz geriye attı ve kaşları birbirine yaklaştı. “Şey… belki de tam olarak aynı değildir.”

O, onun yanından geçip balo salonunun kapısına doğru yürüdü. Onun öfkeli ifadesinden oldukça zevk aldı… “Ah, evet… Tam olarak aynı. Her şey sıkıcı ve ilgisiz olurdu.” Onun alaycı bir kahkaha attığını duydu.

Neredeyse öpüşüyorlardı; ondan bunun bedelini ödemesini istemek biraz fazlaydı.

Bir an durdu, eli kapının kolundaydı ve geriye baktı. “Sanırım balo salonuna girmek için başka bir yol bulmalısınız. Birinin bizi birlikte içeri girerken görmesini ve kötü şeyler düşünmesini istemem.” Dramatik bir etki yaratmak için bir an durdu. “O zaman benimle evlenmek zorunda kalırsınız. Bu da ikimiz için de korkunç bir son olur.”

Elizabeth hızla tekrar balo salonuna girdi ve Oliver’ı kapının arkasında bıraktı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver’ın çizmelerinin sesi, Londra’nın kaldırımlarında yankılanıyordu. Terk edilmiş sokaklarda bu ses oldukça rahatsız ediciydi. Her yer sessizdi; şehrin normaldeki hareketliliğine kıyasla neredeyse fazla sessizdi. Ama saat akşam altıydı ve bugün Çarşamba olduğu için, şehrin bu lüks bölgesindeki hemen herkes evlerindeydi. Akşam yemeği için hazırlanıyor ve Almack’s Assembly Rooms’da geçirecekleri gece için kendilerini hazırlıyorlardı.

Tabii ki o da gidecekti; çünkü her zaman böyle yapardı. Londra, onun kızlarıyla flört etmesini ve genç kızların koruyucularından talep ettikleri her şeye daha olumlu yaklaşmalarını sağlamasını beklerdi. Yaşlanmış anneleri utandırıp gülümsetmek ve genç kızların taleplerine daha olumlu yanıt vermelerini sağlamak, onun “resmi olmayan” görevidir. Oliver, bunun ne zaman hayatının bir parçası haline geldiğinden pek emin değildi; ancak yine de öyleydi.

Hayatındaki durumdan hoşlanmadığını söylemek yalan olurdu. Bazen zorlayıcı olabiliyordu mu? Evet. Bazen, verebileceğinden daha fazlasını talep ediyor muydu? Evet. Bazen de bu durumlar onu mahkemelik durumlara sürüklüyordu; bunu düşünmek bile onu ürpertiyordu. Kesinlikle. Ama yine de Oliver bunu umursamıyordu. Aslında, başkalarının gününü güzelleştirmek, onların yüklerini hafifletmek, onları mutlu etmek için bir şeyler yapabildiğinde küçük bir memnuniyet hissediyordu.

Neyse ki, bu flörtlerin hiçbiri uzun sürmedi.

Oliver’ın yaşadığı her flört veya ilişki aynı şekilde gelişirdi. Her şey, çok umut verici bir şekilde başlardı; o kadar ki Oliver, bu umutların doğruluğundan emin olabilmek için gözlerini kısarak bakmak zorunda kalırdı. Ancak her seferinde ilişki, “çok değerli bir dostluk” haline gelmiş olurdu ve tarafların daha çok platonik bir ilişki sürdürmeleri daha uygun

olurdu. Bir arkadaş olarak, seninden, sevgi ve bağlılık dolu bir geleceği feda edip sadece dostluk üzerine kurulu bir hayat sürmeni asla isteyemem.

Bu biraz ironikti; çünkü o, en iyi arkadaşına delicesine aşıktı. Ama bu düşünceleri kafasından atmak zorundaydı. Elizabeth ile evlenemezdi… Çünkü, basitçe mümkün değildi. Son zamanlarda Oliver, evlilik fikrini tamamen aklından çıkarmaya karar vermişti.

Neyse ki, son birkaç sezonda romantik ve aşk dolu evlilikler oldukça popüler hale geldi. Onun bu etkileyici sözlerini duyan her kadın, ona sanki Eros'un kendisiymiş gibi bakıyordu; sanki Eros, o kadının gerçek aşkını bulmasına yardım etmek için dünyaya gönderilmişti. Belki de öyleydi. Tanrı değildi belki, ancak arkadaşları ve tanıdıkları arasında aşk ilişkilerini kurmak için dünyaya gönderilmişti. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu konuda gerçekten çok iyiydi.

Oliver'ın flört ettiği neredeyse her kadın, ayrıldıktan iki ay içinde evlenmişti. Hatta Lord Kensworth da –ki Oliver on yıl önce, ilk tanıştıklarında ona "Kenny" takma adını vermişti– bu tuhaf yeteneğinden faydalanmıştı. Oliver'ın kısa bir süreliğine ilgi duyduğu bir kadın da sonunda Kensworth'a aşık oldu. İkisi bir ay önce evlenmişlerdi ve Oliver, bu durumun gerçekleşmesinde kendisinin de bir rol oynadığını düşünüyordu.

Üst sınıftan insanların ona "Çekici" lakabını takmalarının bir nedeni vardı. Bazıları bunun sebebinin gülümsemesi veya flört etme şekli olduğunu düşünüyordu; ancak asıl sebep bu değildi. Daha az bilinen bir neden ise, Oliver'ın genç kızlar için bir tür "şans getirici kişi" gibi görünmesiydi. Oliver çok arzulanırdı; çünkü onunla ilişki kurmak, kısa süre içinde evlenip iyi bir konuma gelmek anlamına geliyordu. Ama Oliver bunu pek umursamazdı… En azından çoğunlukla. Arzulanmak güzeldi. Ayrıca, sonunda o kadının mutluluğundan kendisinin sorumlu olmayacağını bilmek de güzeldi. Oliver'ın babası gibi olma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Oliver, Elizabeth'in bu sezon boyunca kalacağı Hatley House'u gördüğünde adımlarını hızlandırdı. Ancak bir süre sonra adımlarının çok hızlı olduğunu fark ederek yavaşlamaya çalıştı. Elizabeth'i görmek için acele etmek saçmaydı. Öte yandan, Elizabeth Londra'da yeni olduğu için muhtemelen biraz yalnız hissediyordu. En iyi arkadaşı olarak, onun mutlu ve rahat olduğundan emin olmak gerekliydi, değil mi? Tekrar adımlarını

hızlandırdı ve sonunda Hatley House'un önünde durdu. Bu ev, Hatley Kontesi ve Kontu olan Mary ve Robert'a aitti.

Derin bir nefes aldı ve düşüncelerini ve duygularını olması gereken yerlere getirmeye çalıştı. Elizabeth onun arkadaşıydı; Kensworth'un kız kardeşi… O kadar. Aralarında başka hiçbir şey olamazdı. Asla olamazdı.

Oliver, ön taraftaki merdivenlere doğru bir adım daha atmadan önce, göz ucuyla bir şey fark etti. Hatley House ile komşu evi ayıran dar sokağa döndü ve yukarı baktı. İkinci kattaki bir pencereden bir kadının yarı çıkmış halde olduğunu görünce vücudu gerildi. Pencereden sarkan çarşaflar adeta bir ip gibi görünüyordu. Kadının yüzünü görmesine gerek bile yoktu; kim olduğunu hemen anladı.

Elizabeth.

Oliver, ara sokağa koştu ve boynunu uzatarak arkadaşına baktı. Görünüşe göre arkadaşı, ikinci kattaki pencereden dışarı çıkarak hayatını riske atmaya kadar gidecek kadar delirmişti.

"Lizzie!" Oliver, sesini mümkün olduğunca alçak tutarak bağırdı; yine de sesinin Elizabeth'e ulaşmasını umuyordu. Yan tarafa, sokağa baktı; umarım sesi, Elizabeth'in davranışlarının tuhaflığını fark eden başkalarını uyarmamıştır.

"Oliver?" dedi Elizabeth. İnişini durdurdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. Yüzündeki mutlu gülümseme, Oliver'ın göğsünde sıcak bir his yarattı.

Hayır. Hiçbir sıcak duygu yok, Oliver.

Ama sonra gülümsemesi kayboldu ve onun kendisini yakaladığı için sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Aynı soruyu sana da sorabilirim," dedi. Onu gördüğünde gülümsememek için kendini zor tuttu: Eteklerini elinde tutuyor, çarşafı ip olarak kullanarak duvardan aşağı iniyordu. Bacaklarının daha fazla kısmı görünüyordu; bunu fark ettiğini itiraf etmek istemiyordu. Tabii ki bu pek de önemli değildi. Gençliklerinin o mutlu yazlarında, Dalton Park'ta yürürken eteklerini kaldırdığında gördüklerinden daha fazlası değildi. Ancak fark şuydu ki, Oliver artık Elizabeth'e karşı eskisi gibi hissetmiyordu. O zamanlar o henüz bir çocuktu; ama şimdi kesinlikle öyle değildi.

İşte bu yüzden, boğazındaki ani kuruluk hissine rağmen boğazını temizledi ve gözlerini onun yüzüne dikti.

"Bence bu sorunun cevabı kendiliğinden belli. Pencereden dışarı kaçıyorum." Kadın, Oliver'ın mantıklı bulacağından çok daha hızlı bir

şekilde duvar boyunca ilerliyordu. Oliver ondan dikkatli olmasını isterdi, ancak bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Kadın korkusuzdu.

Bunun yerine, doğrudan onun altında durdu ve eğer düşerse onu yakalamaya hazırlandı. Bu, arkadaşlıkları boyunca her zaman takındığı tutumdu. Botu duvardan kaydığında nefesini tuttu; ancak kadın, tekrar ayaklarının üzerine dikilebileceği ana kadar geçici olarak kullanılan ipi sıkıca tuttu.

“Bana dikkatli olmamı söylemeyecek misin?” diye sordu, sesinde bir gülümsemeyle ve yürümeye devam etti.

“Hayır, nefesimi o tür sözler için harcamaya hiç niyetim yok.” Elizabeth birinci kattaki pencerenin kenarına yaklaşırken, o da ellerini kaldırdı. Ona böyle bakmak, bu kadına olan duygularını reddetme konusundaki kararlılığına hiç yardımcı olmuyordu. Elizabeth’in sahip olduğu doğal zarafet ve güzellik, sıradan bir kadının yıllar süren çabalarla elde edebileceği bir şeydi. Ancak Elizabeth bunu hiç çaba sarf etmeden başarmıştı… Hatta bir binanın yan yüzeyinden tırmanırken bile!

Londra’daki tüm yakışıklı erkeklerin dikkatini nasıl çekeceğini düşünmek onun midesini bulandırıyordu. Elizabeth’in bu sezon kesinlikle büyük bir başarı elde edeceğinden emindi.

Elizabeth yere yaklaştı, ancak sonra durdu. Oliver’ın geldiği andan itibaren fark ettiği şeyi anladı: Yaptığı geçici ip yere ulaşmıyordu. İpin ucu, Oliver’ın başının hemen üstünde asılı kalmıştı. Elizabeth, ipi bırakıp yüksekten atlamadan yere ulaşamazdı. Bu da muhtemelen onun vücudunda ciddi morluklara neden olurdu.

Gözleri isteksizce onunkilere kaydı. Oliver, gülümsememek için yanağının iç kısmını ısırmak zorunda kaldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve duvara yaslanarak ona baktı. Gözleriyle zaferini ifade etti.

Elizabeth derin ve yavaş bir nefes aldı, gözlerini kısarak, “Ah, hadi söyle artık.” dedi.

“Ne dedin?” diye sordu masum bir tonla.

Gözlerini devirdi ve çarşafları daha sıkı tuttu. “Bir şey yapmadan önce mutlaka düşünürüm.”

Şakacı bir şekilde nefesini tuttu. “Üzüldüm, Lizzie. Asla böyle saçma sapan şeyler söylemem.”

“Elbette yaparsın ve zaten yaptın da. En az on kez.”

Oliver gülümsedi. “Hmm. Sanırım beni başka bir kişiyle karıştırıyorsunuz.” Aslında bu cümleyi sayısız kez söylemişti, ancak bunun

hiçbir faydası olmamıştı. Bu yüzden Oliver artık bunu söylememeye karar verdi. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Elizabeth'i sürekli başına gelen belalardan kurtarmaktan hoşlanıyordu.

"Eh, eğer artık bir Yunan mermer heykeli gibi poz veriyormuşsun gibi davranmayı bırakırsan, lütfen benim buradan aşağı inmeme yardım eder misin?"

Oliver kollarını açtı ve duvardan iterek kendini ileriye doğru itti. Yine Elizabeth'in hemen altına geldi. "Bugün oldukça yakışıklı göründüğümü mü söylemek istiyorsun böylece?"

"İstiyorum, ancak korkarım ki, eğer senin egonu daha fazla okşamaya devam edersem, patlayacaksın." O anda Elizabeth'in sabrı tükendi ve omzunun üzerinden Oliver'a baktı.

Uzun boylu olduğu için, Elizabeth'in alt bacaklarına ulaşabiliyordu. Ancak aslında onun bacaklarına dokunmaması gerekirdi. Önündeki tuğla duvara bakarak bu durumu nasıl çözebileceğini düşündü. Aklından, Elizabeth'in bacaklarını tutup onu kollarının arasına alarak yere indirmek geçti. Ancak şimdi, gerçek bir Elizabeth karşısında bu davranışın çok uygunsuz olacağını düşündü. Kalbinin hızlı atması da onu farklı düşünmeye ikna etmeye yetmedi.

"Lizzie, bence senin yapman gereken…" Ancak, o cümleyi bitirecek ya da yeni bir plan yapacak zamanı yoktu.

"Bırakıyorum seni," dedi. Böylece Oliver'ın onun bacaklarını tutması için yeterli zamanı oldu. Bir anda, Elizabeth onun kollarından aşağıya kaydı ve ayakları yere değdi. Oliver'ın kalbi göğsünde hızla atıyordu. Elizabeth döndü ve hâlâ Oliver'ın kollarının arasındaydı. Onu tutmanın ne kadar doğru bir his olduğunu fark etti.

Eğer onu biraz daha kollarında tutarsa, o kadını öpmek zorunda kalacaktı ve ona ne kadar yanlış düşündüğünü gösterecekti. Tıpkı erkek kardeşini öpmek gibi… Aslında Oliver, Elizabeth ile paylaşılacak bir öpücüğün son derece yıkıcı olacağından emindi.

Olağanüstü bir irade gücü göstererek, Oliver kollarını indirdi ve ceketini incelemiyormuş gibi yaparak bir adım geri attı. "Umarım yaptığın bu şakaların bir anlamı vardır… Çünkü sanırım bu ceket bir daha asla eski haline dönemez. Bir düğmesini koparmışsın."

Onun kıkırdadığını duydu, ancak bu kıkırdama biraz zorlama gibi geliyordu. Ya da belki de o, onun davranışlarını fazla abartıyordu. Lanet olsun. Kendini toparlaması gerekiyordu.

“İnanın bana, buna değdi,” dedi şakacı bir şekilde. “Düğmeniz asil bir amaç uğruna feda oldu.”

Oliver, ceketine aldırış ettiğini göstermeyi bıraktı ve dikkatini tekrar Elizabeth’e çevirdi. Elizabeth, üşümemek için kollarını kendine dolamıştı. Oliver onu kucaklayıp ısıtmak istedi, ancak kendini tuttu. Bunun yerine, tavanındaki pencereye baktı. “Nereden kaçtığını bana anlatacak mısın? Artık kapıyı kullanmak senin için çok sıkıcı mı geliyor?”

Açık pembe dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. “Kapılar oldukça sıradan. Ama hayır, Mary yatağa gitmiş.”

Elizabeth’in ablasının hastalandığını düşününce Oliver’ın yüzü asıldı. Elizabeth’in ablası, aynı zamanda Oliver için de bir abla gibiydi. “Onun ve bebeğinin durumu iyi mi?” diye sordu Oliver. Mary’nin hamile olduğunu ve geçen hamileliğinde bir bebeğini kaybettiğini biliyordu. Bunlar herkes tarafından bilinen bilgiler değildi; ancak Oliver, Dalton Park’ta Kensworth ve ailesiyle birlikte uzun süre yaşadığı için onlar da Oliver’ı kendi ailelerinden biri olarak görüyor ve onunla her şeyi paylaşıyorlardı. Onu, kendi babasının asla yapmadığı şekilde seviyorlardı.

Neyse ki, hem o hem de bebek sağlıklı durumdalar. Ancak birkaç gece önce meydana gelen olaydan sonra bazı rahatsız edici ağrılar hissetmeye başladı. Doktor, doğum zamanı gelene kadar yatakta kalmasının daha iyi olacağını düşündü. Mary’nin hareketsiz oturamadığını hepimiz biliyoruz. Oliver, Elizabeth’in bu sözleri söyleyiş şekline gülmekten kendini alamadı; Elizabeth tamamen ciddiydi, ancak aslında kendisi de aynı şekilde değildi.

“Pencerenin burada ne işe yaradığını anlayamıyorum.”

Elizabeth’in gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. “O kadın tam bir kabus, Oliver. Sürekli sıkılıyor; yatağında yatıp duruyor ve tüm enerjisini benim her hareketimi kontrol etmeye harcıyor… Her zamankinden daha da fazla. Günde defalarca beni odasına çağırıp, bu sezonla ilgili umutlarım ve hayallerim hakkında konuşuyor.” Titredi. “Beni boğuyor resmen. Sadece biraz dışarı çıkmak istedim; ancak merdivenlere ulaşabilmek için onun odasının yanından geçmek zorundayım. Onun dikkatini çekmeyi göze alamam; aksi takdirde yine beni odasına çağırır.” Elizabeth, duygularını konuşmaktansa hayatını riske atmayı tercih ederdi. Ya da en azından, ablası ve ağabeyleriyle duygularını paylaşmayı tercih ederdi.

Elizabeth’in her zaman onların gölgesinde kaldığını biliyordu; her ne kadar Elizabeth bunu ona açıkça söylememiş olsa da. Ancak Oliver,

Elizabeth’in kendisi hakkında asla söylemediği birçok şey biliyordu. Keşke Elizabeth’in kendisine karşı hisleri de bunlardan biri olsaydı.

Aslında hayır. Oliver bunu istemiyordu. Çünkü eğer Elizabeth onun duygularını paylaşıyor olsa bile, bu onun gelecekle ilgili kararlarını değiştirmezdi. Oliver asla evlenmeyecekti. Ne Elizabeth’le, ne de başka hiçbir kadınla evlenecekti.

“Pencerenin çekici bir seçenek olduğunu anlayabiliyorum… Ama belki de en güvenli seçenek değildi. Eğer burada olup sizi yakalayamasaydım, ne yapardınız?”

Omuzlarını silkti, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Neden ‘ya şöyle olsaydı’ diye zamanımı boşa harcayayım ki? Sen buradaydın ve bu tek önemli olan şey.” Gözleri onunkilerle buluştu; mavi gözlerinde minnettarlık ya da rahatsızlık ifadesi belirdi. “Her zaman beni kurtarmak için oradasın,” dedi soğuk bir tonla. Görünüşe göre rahatsız olmuştu.

Aniden, üst kattaki pencereden bir ses duyuldu. Gözleri yukarıya çevrildiğinde, Lord Robert Hatley’yi gördüler. Lord Robert Hatley pencereden dışarıya eğilmişti. “Elizabeth, bu pencereden dışarı mı çıktın?”

Bir duraklama. “Evet.”

Hatley kısa bir kahkaha attı ve hafifçe başını salladı. “Tabii ki öyle yaptın. Peki, şimdi geri gel buraya. Senin kız kardeşinle birlikte beni yalnız bırakmana izin vermeyeceğim.” Başka herhangi bir soylu ailede olsaydı, Elizabeth böyle pervasızca bir davranış sergilediği için azarlanır, cezalandırılır ve uygun bir sosyete hanımefendisi olana kadar hapsedilirdi. Ancak Oliver, küçük yaşlardan itibaren Elizabeth’in ailesinin diğer ailelerden tamamen farklı olduğunu öğrenmişti.

“Lady Hatley, şu haldeyken gerçekten de o kadar kötü bir durumda mı?” diye sordu Oliver. Elizabeth ve Hatley’ye sırayla baktı.

Yerden bile olsa, Oliver, Hatley’nin kendisine bakışlarını görebiliyordu. “Hatley, sahip olduğum her kıyafeti denememi, her birini baştan aşağı incelememi ve modası geçmiş olan kıyafetleri atmamı istiyor.”

Oliver güldü; o soğukkanlı arkadaşının, Lady Hatley’nin beğenisini kazanmak için odasında volta attığını hayal etti. “Oyumu kullanmak için çok mu geç oldu? En az beş yıldır senin o gri yeleğini yakmayı çok istiyorum.”

“Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyordum, ancak şimdi sanırım sizi aç bırakmayı tercih edeceğim,” dedi Hatley. Elizabeth’e işaret ederek, “Beş dakika içinde tekrar içeri girin, Bayan Kaçakçı. Ama o yaramazı dışarıda

bırakın.” dedi. Hatley tekrar eve girdi ve pencereyi kapatmadan önce geçici merdiveni de beraberinde içeri çekti. Görünüşe göre, Elizabeth’in aynı yoldan tekrar eve girmeyeceğine güvenmiyordu. Akıllı adam.

Oliver tekrar Elizabeth’e baktı. Elizabeth’in gülümseme şekli, Oliver’ın ona karşılık vermemesini imkansız hale getiriyordu. “İçeri girecek misin?” diye sordu Elizabeth, başparmağıyla evin önünü işaret ederek.

“Hatley’yi duymadın mı? Girişime izin verilmiyor.”

“Biliyorsun, onun üzerinde biraz etkim var. Ya da belki de şöyle diyebiliriz: Ben saldırıya uğradım ve sen de onları püskürttün. O zaman o da sana akşam yemeği ikram etmek zorunda kalır.”

Oliver gülümsedi. “Ruhunun iyiliğini benim yararım için riske atmanın hiçbir anlamı yok. Zaten Almack’s’a gitmeden önce White’s’ta yemek yemeyi planlıyordum. Sadece nasıl uyum sağladığına bakmak için uğradım.”

“Bunu yaptığınıza sevindim.” Bir an için nazik bir gülümseme belirdi yüzünde; ancak bu gülümseme kısa süre sonra yaramazca bir ifadeye dönüştü. “Ama bunun sebebi, eğer siz bunu yapmasaydınız benim öleceğimdir. Bu, sizi gördüğüme sevindiğimle hiçbir ilgisi yok.”

Güldü. “Tabii ki hayır.” Ama içten içe, onun sözlerinde bir gerçeklik olup olmadığını merak ediyordu. Acaba o, onu sadece bir ağabey gibi mi görüyordu? Yani, her zaman onu koruyacak, onun duvarlardan, elma ağaçlarından, eski harabelerden ve diğer yüksek engellerden düşmesini engelleyecek bir kişi olarak mı görüyordu?

Oliver, birlikte sokağı terk etmeden önce kimsenin onları görmeyeceğinden emin olmak için köşeden içeriye baktı. Kapıya yaklaştıkça adımları yavaşladı. Elizabeth’i terk etmek istemiyordu; bu, son birkaç yıldır sürekli karşılaştığı bir sorundu. İşte bu yüzden gitmek zorundaydı.

Vedalaştılar, ancak ayrılmadan önce Elizabeth geri döndü. “Ah! Söylemeyi neredeyse unutuyordum. Mary’nin yatağa bağlı kaldığı için, artık bu sezon boyunca benim refakatçim olarak görev yapamayacak.”

Oliver kaşlarını kaldırdı. “Peki bunu memnuniyetle karşılıyorsun, çünkü sonunda bu zorunlu sezonu atlatacak bir yol buldun, değil mi?” Elizabeth’in hayatının büyük bir bölümünde, Londra’ya gitmek zorunda kalmaktan şikayet etmişti. Elizabeth için macera ve özgürlük, güzel elbiseler ve sıkıcı balo salonlarından çok daha önemliydi.

Yüzü, onun umduğu gibi aydınlanmadı. Bunun yerine, terliklerine baktı ve eteğini hafifçe oynattı. “Artık öyle hissetmiyorum, Oliver.” Gözleri tekrar onunkilere dikildi; gözlerinde bir tür belirsizlik vardı. “Bu durumu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum… Umarım bir ilişki bile kurabilirim.”

“İyi,” dedi, kendi kulağına bile tuhaf gelen bir tonla. Onun ne söylemesini istediğinden veya neden gözlerinin ona meydan okur gibi baktığından emin değildi. “Peki, düşes sonuçta şehre gelecek mi?”

“Hayır.” Elizabeth hafifçe başını salladı. Tokalarından çıkmış olan sarı bukleleri yüzünün etrafında uçuşuyordu. “Kate hâlâ hastadır. Kate hasta olduğunda ne kadar korkunç olabileceğini biliyorsunuz. Annem onu yalnız bırakamaz.”

“Ve yine de, tüm bu üzücü haberlere rağmen hâlâ mutlu görünüyorsunuz.”

“Çünkü bu çözüm, çok daha eğlenceli olacak.”

“Aa?”

Kaşları yukarı ve aşağı hareket etti. “Rose ve Carver, benimle birlikte olmak üzere kasabaya erken dönüyorlar.”

Bir an için Oliver hiçbir şey söyleyemedi. Aklı, Kensworth’un yeni gelini olan ve aynı zamanda yeniden topluma kazandırılmış bir dolandırıcı kadın olan Rose’un, kontes unvanıyla Londra’ya dönmesiyle ilgili düşüncelerle meşguldü. Elizabeth haklıydı; bu durum kesinlikle ilginç olacaktı. Sonra Elizabeth ve Rose’un aynı çatı altında yaşadıklarını düşündü ve gülmekten kendini alamadı.

“Ne?” diye sordu Elizabeth.

“Hiçbir şey,” dedi, yüzünde bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağı inerken.

Kaşları şüpheci bir şekilde çatılmıştı. “O gülümsemeyi tanıyorum, Oliver Turner. Ne yapmaya gidiyorsun?”

“Oh, önemli bir şey değil. Sadece adımın White’s’taki bahis kayıtlarında yer almasını istiyorum. Kensworth House’un, sezon sonunda hâlâ ayakta kalması ve sizinle Rose’un da orada yaşamaya devam etmesi mümkün değil.”

Gözleri daraldı, ancak yüzünde alaycı bir ifade vardı. “Eğer elimde bir şey olsaydı, onu sana fırlatırdım.”

“Tam olarak benim demek istediğim bu.”

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elizabeth eve girdi ve ön kapıyı mümkün olduğunca sessizce kapattı. Sonra merdivenleri çıkarken duvara yaslanarak ilerledi. Merdivenlerin orta kısmı en çok gıcırdayan kısımdı; bu yüzden oradan kaçınmak zorundaydı. Nihayet en üst kata vardığında, Elizabeth ayak uçlarına basarak yürüdü, nefesini tuttu ve Mary'nin kendisini görmemesi için dua etti. Kız kardeşini çok seviyordu, ancak Mary, Elizabeth'in hayatının her yönü hakkında konuşmayı ihmal etmiyordu. O gün artık bunu daha fazla katlanamıyordu. Sabrının sınırı gelmişti.

Elizabeth, Mary'nin kapısının diğer tarafına neredeyse ulaşmıştı. Nefesini tutmuş ve dudaklarını sıkıca bir araya getirerek sessizce ilerliyordu. Ancak Mary'nin sesi onu durdurdu. "Elizabeth, sevgilim? Sen misin o?"

Elizabeth gözlerini sıkıca kapattı ve yenik bir şekilde iç çekti. Yine annesi tarafından yakalanmıştı. "Evet, benim," dedi ve Mary'nin odasına doğru yürümeye başladı. Artık o öğleden sonrayı da, rahatsız edici konuşmalarla geçirmeye razıydı.

"Oh, ne güzel!" dedi Mary, parlak bir gülümsemeyle. Yatağında, bir sürü yastığın üzerinde oturuyordu ve etrafı onlarca moda dergisiyle çevriliydi.

Elizabeth bu manzaraya gülümsedi ve kız kardeşinin yatağına doğru yürüdü. "Artık battaniyelerimizi moda dergileriyle değiştiriyor muyuz? Kışın bu şekilde sıcak kalabileceğimizden emin değilim."

Mary'nin açık gri gözleri alaycı bir gülümsemeyle kısılıyordu. "Çok komik. Ama hayır… Sadece bu sezon için senin gardırobunu yeniden düşünüyordum."

Elizabeth inledi ve bir yığın kağıdı bir kenara itti; böylece kız kardeşinin yanındaki yatağa uzanabildi. "Lütfen, artık elbiseler hakkında

konuşmayalım. Son üç ay boyunca annemle bu konuyu defalarca konuştum.” Elizabeth, Mary’nin yanına sokuldu ve kollarını kız kardeşinin etrafına doladı. Eğer Mary’nin sürekli müdahalelerini dinleyecekse, en azından rahat bir şekilde dinleyecekti.

Mary, Elizabeth’ten on yaş büyüktü ve genellikle Elizabeth’e karşı bir anne gibi davranırdı. Aslında, annenin mizacı daha çok Elizabeth’e benziyordu; her zaman maceralara atılmaya hevesliydi ve balolara gitmekten kaçınırdı. İşte bu yüzden Elizabeth, annesinin Kate’in iyileşmesi için evde kalmaktan hiç de üzülmediğini düşünüyordu. Elizabeth neredeyse annesini kıskanıyordu… Ama Kate’in her gün en az on beş kez ölmek üzere olduğunu duymak zorunda kalacağını ve Kate öldükten sonra ailenin cesur olması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden Dalton Park’ta değil de şehirde olmaktan minnettardı. Kız kardeşinin şöyle dediğini neredeyse duyabiliyordu: “Eğer ailem bana karşı en ufak bir sevgi besliyorsa, o korkunç siyah renkli kıyafetleri giymeme izin vermezler… Çünkü Kate için siyah giymek adeta bir işkenceydi.”

Mary, açık pembe elbiseli bir kadının resmini aldı ve dikkatle inceledi. “Sanırım gardırobunuzda yeterince renk yok.”

Elizabeth, Mary’nin elinden resmi kapıp yatağın üzerinden fırlattı. “Dolabıma dokunma, Mary,” dedi şakacı bir şekilde, ardından kız kardeşinin kolunu tekrar kucakladı. “İnan bana, yeterince renk seçeneğim var zaten.” O turkuaz elbiseyi düşündükçe Elizabeth’in içi burkuldu. Kız kardeşlerinin onu bu elbiseden vazgeçirmeye çalışmalarına rağmen, Elizabeth hâlâ bu elbisenin kendisini berbat bir şekilde gösterdiğini düşünüyordu.

“Neden dikiş malzemelerini getirmeme izin vermiyorsun? Böylece tüm o dikkatini bebeğe yeni elbiseler yapmaya verebilirsin.”

Elizabeth kız kardeşine gülümsedi, ancak Mary’nin vücudu gerildi. Daha önce incelediği moda dergisinden başını kaldırdı ve bir an için odaya baktı; ardından tekrar dergideki resme döndü. “Bundan gerçekten hoşlanmadığına emin misin? Bence pembe renk mavi gözlerini çok güzel ortaya çıkarır.” İşte bu kadar mı?

Kız kardeşinin konuyu değiştirmeye çalışması üzerine Elizabeth’in aklına bazı düşünceler geldi. Mary’de bir sorun vardı… Ailenin temeli olan, her şeyi ustalıkla idare eden kız kardeşi… Elizabeth, Mary’yi ne kadar takdir ettiğini, ona ne kadar hayran olduğunu ona söylemeyi hiç düşünmedi. Mary her türlü zorlukla başa çıkabilecek kadar yetenekli, sevilen,

kendinden emin biriydi. En azından, Londra'dan döndüğünde anlattığı o harika hikayelerle hep böyle görünüyordu.

O anlarda, Elizabeth her zaman yanında durur, ablasını sessizce hayranlıkla izler ve onun gibi olmayı isterdi. Ayrıca, Mary'nin ve Carver'ın da arkadaşı ve güvendiği kişi olmayı isterdi. Ancak genellikle, ablası ve kardeşleri onunla yalnızca gerektiğinde iletişim kurarlardı. Elizabeth büyüdükçe, kardeşleriyle olan ilişkileri daha da gergin hale geldi. Araları yakın olsa da, Mary ile arasında aşamadığı bir engel vardı. Dürüst olmak gerekirse, bunu denemekten bile biraz korkuyordu.

Elizabeth, Mary'nin elinde tuttuğu o korkunç pembe elbisenin resmini görmezden geldiğinde, Mary elbiseyi Elizabeth'in yüzüne daha da yaklaştırdı. "Ne dersin? Sana özel olarak yaptıralım mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Neden? Eminim ki bu, gözlerinin daha da çekici görünmesini sağlayacaktır." Mary yine ısrar ediyordu. Acaba Elizabeth'in fikrini söylediği ve Mary'nin de itiraz etmeden kabul ettiği bir an olmuş muydu hiç?

Gözlerimi o aynadan görebileceğinden şüphem yok. Korktuğum şey ise, beni o aynadan görmek zorunda kalan kişilerin, kör olduklarında pek memnun olmamalarıdır.

Mary ona alaycı bir şekilde baktı. "Şimdi sen de Kate gibi konuşuyorsun; bu kadar dramatik olman çok saçma." Bir an duraksadı ve gözlerini kısarak ekledi: "Ya da Carver gibi… Alaycı tavırların da aynı şekilde saçma."

"Ya da Robert, onları birleştirerek mi?"

Mary gülümsedi ve sonunda o moda dergilerini bir kenara bırakarak Elizabeth'in yanına yastıkların üzerine uzandı. İşte böyle anlarda, Mary'nin omuzlarının rahatladığını gören Elizabeth, ikisinin de arkadaş olarak birlikte olabileceklerine dair umut besledi. "Bence bu davranış daha çok Oliver'a benziyor. Robert'ın böyle dramatik davranışlar sergileyebileceğini sanmıyorum."

Oliver'ın adı anıldığında, Elizabeth'in aklına, onun kollarında, aralıkta durdukları o anlar geldi. Ayrıca, onun kendisine bakış şekli… Bu bakışlar, ona onunla bir gelecek olabileceğine dair umut veriyordu.

Ama acaba gerçekten umut etmek istiyor muydu? Hayır. Umudunu tamamen yitirmişti. Tek istediği, hayatına devam etmek ve kalbini daha fazla acıtmamaktı. Tıpkı her yaz Oliver'ın ailesiyle birlikte geçirdiği

zamanlarda olduğu gibi… Başlangıçta Oliver, bir kardeş gibi, bir koruyucu gibi davranmıştı. Ancak yıllar geçtikçe, sadece Elizabeth'i koruyan biri olmaktan çıkıp, onun gerçek bir dostu haline geldi. Her şeyi paylaştığı bir dost… Onunla birlikte gülen, onun fikirlerine değer veren bir dost… Belki de… Hayır. Bu düşünceyi tamamlamaya izin veremezdi. Tüm bunlar doğruydu, ancak hepsi sadece onların yakın dostluklarını gösteriyordu. Elizabeth'in tek istediği, Oliver'ın da ona karşı romantik duygular beslemesiydi. Ama bunun boş bir hayal olduğunu biliyordu.

Mary'nin sesi, Elizabeth'in düşüncelerini böldü. "Bu sezon seninle birlikte olamayacağım için çok üzgünüm. Sanki seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum." Mary'nin sesinde bir çaresizlik vardı. Elizabeth ise, koruyucu tavırları olan kız kardeşi yerine Rose'un refakatçisi olmasından memnun olduğu için biraz suçluluk hissetti. Rose, tıpkı Mary'nin yaptığı gibi, Elizabeth'in sorunlarına müdahale etmezdi. Aslında Rose, sadece sorulduğunda fikirlerini söylerdi. Bu gerçekten de ilginç bir yaklaşımdı.

Elizabeth, kendini üzgün bir ifade takınmaya zorladı. "Seni çok özleyeceğim, Mary. Ama senin ya da bebeğin başına bir şey gelmesine asla izin veremezdim. Dinlenmeye devam etmelisin ki, yeni doğacak olan çocuğumuzun getireceği tüm uykusuz gecelere hazır olabilesin." Elizabeth başını eğdi ve elini Mary'nin yuvarlak karnının üzerine koydu. Genellikle Mary gülümser, elini Elizabeth'in elinin üzerine koyar ve "Bu küçük yavruyu kucağıma almayı sabırsızlıkla bekliyorum," derdi. Ama bu sefer böyle yapmadı.

Mary boğazını temizledi ve konuyu tekrar değiştirdi. "Sanırım, Rose ve Carver geldiklerinde onları çaya davet edeceğim."

"Oh?" diye sordu Elizabeth. İçinden, Mary'nin bebeğle ilgili her türlü konudan kaçınmasının nedenini anlamaya çalışıyordu. Belki de bu sadece bir tesadüftü? Ya da belki de Mary onu duymamıştı?

Mary, yatakta hareket ederek Elizabeth'in elini kendi vücudundan uzaklaştırdı. "Ona, senin refakatçin olarak yerine getirmesi gereken tüm görevleri anlatmak gerekiyor. Bu hayata yeni geldi, biliyorsun. Kensworth Kontu'nun yeni eşi olarak kendini kabul ettirmeye çalışırken, aynı zamanda seni topluma kazandırmak zorunda olması onun için oldukça zorlayıcı olmalı." Elizabeth, acaba Mary ile kendisi aynı kadını mı kastediyorlardı diye düşündü. Rose'un hiçbir şeyden korktuğunu hiç sanmıyordu.

Eminim ki Rose işleri oldukça iyi bir şekilde halledecektir. Sahip olduğu çeşitli kimlikler göz önüne alındığında, bu hayat onun için pek de yabancı değil. Sanırım o, benden daha iyi bir şekilde işleri yürütecektir.

"Doğru." Mary'nin onayı, Elizabeth açısından pek de rahatlatıcı değildi. Acaba Mary, Elizabeth'in bir toplum hanımı olmak için gerekli niteliklere sahip olmadığını mı düşünüyordu? "Yine de, sorumluluklarının farkında olduğunu bilmek beni rahatlatacak. Ah, bir de Oliver… Robert'tan onunla konuşmasını unutmamalıyım."

Elizabeth biraz doğruldu. "Neden Robert'ın Oliver ile konuşması gerekiyor ki?"

Mary de ayağa kalktı. "Sezonla ilgili olarak… Onun seni gözü önünde tutmasını sağlamak için."

"Onun hedefinde mi?" Neden Elizabeth bu ifadeyi hoş bulmadı ki?

"Evet, Carver'ın özenli bir koruyucu olacağını biliyorum. Ancak Oliver'ın da benzer şekilde davranacağını bilmek beni daha rahat hissettirir."

Elizabeth inanamayarak güldü. "Benim… vasisim olarak mı?" Mary kör müydü acaba? Elizabeth'in Oliver'ı ne kadar sevdiğini göremiyor muydu? Bu fikrin Mary için ne kadar rahatsız edici olacağını anlayamıyor muydu? Elizabeth ikilem içindeydi. Bir yandan, kız kardeşinin kendisinin Oliver'a karşı hislerini öğrenmesini istemiyordu. Mary, Elizabeth'in ne düşündüğüne aldırmadan mutlaka müdahale edip Oliver'a her şeyi anlatacaktı. Ama diğer yandan, Mary'nin kendisini yetişkin bir kadın olarak görmesini, Oliver Turner gibi bir adamı sevebilecek ve onun ilgisini çekebilecek biri olarak görmesini istiyordu. Tabii ki Oliver Turner'ın kendisi değil… Çünkü o aslında Elizabeth'e ilgi duymuyordu. Ama onun gibi başka bir adam olabilir tabii. Mary'nin bunun imkansız olduğunu düşünmediğinden emindi Elizabeth.

"Elbette. O, her zaman seni dikkatle izlemiştir. Siz ikiniz de yakın arkadaş olduğunuza göre, bence o, istenmeyen talip erkekler için mükemmel bir engel olacaktır."

Elizabeth, inanamayarak gülmekten kendini alamadı. Mary, sadece Oliver'dan bu dönem boyunca kendisine vasi olmasını istemekle kalmıyor, aynı zamanda diğer talip erkekleri de uzaklaştırmasını istiyordu!

"Mary, lütfen Oliver'dan bunu isteme. Eminim ki bu sezon onun zamanı zaten yeterince meşgul olacak; benim kontrolüm altında olmak gibi bir yükü de üstlenmek zorunda kalmamalı."

Mary, her zamanki gibi onun itirazlarını görmezden gelerek bir karar verdi. “Oliver, sizinle ilgili konularda her zaman yardım etmeye hazırdır.”

Elizabeth boğazını temizledi ve dağınık bir bukleciği kulağının arkasına itti. Daha fazla ısrar edebilirdi, ancak bunun ne anlamı vardı ki? Sonuçta Mary yine de kendi bildiğini yapacaktı. Konuyu değiştirmeleri gerekiyordu. Elizabeth, Mary’nin belirli bir konudan kaçınmasının tesadüf mü yoksa kasıtlı mı olduğunu öğrenmek için şimdi uygun bir zaman olduğuna karar verdi. “Robert ile birlikte çocuğun adını henüz belirleyip belirlemediğinizi hiç duymadım.”

Mary gerginleşti ve yatağın etrafına baktı. “Kırmızı renkli işlemeleri olan o krem rengi elbisenin yerini gördünüz mü? Bir kez daha bakmak istedim, ancak sanırım elbiseyi yanlış yere koymuşum.” Demek bu bir tesadüf değilmiş.

Elizabeth, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ancak, sadece Mary’nin küçük kız kardeşi olmaktan öte bir şey olma arzusu daha güçlüydü. Mary’nin, kendisinin de onun yüklerinden bir kısmını üstlenmeye yetenekli olduğunu anlamasını istiyordu. “Eğer erkek çocuk olursa Robert’ın adını, kız çocuk olursa da senin adını vermayı mı düşünüyorsun?”

Mary, etrafına dağılmış olan kağıtları telaşla karıştırıyordu. “Belki de buradadır. Ah, kesinlikle buranın bir yerindedir. Gördünüz mü?”

“Cinsiyetin ne olacağı konusunda bir fikriniz var mı?”

“Dikiş işçiliğini gördüğünüzde anlayacaksınız. Daha önce bu kadar zarif çiçek desenleri görmemiştim.” Bu durum giderek saçma sapan bir hal alıyordu.

“Mary, lütfen bir anlığına aramayı bırak.” Mary duraksadı, ancak Elizabeth’in gözlerinin içine bakmadı. “Bir sorun mu var? Bugün biraz garip görünüyorsun. Acaba bu durum… bebeğin yüzünden mi? Endişeli misin?”

Mary’nin gözlerinden öfke fışkırıyordu. “Bırakın onu rahat bırakın,” dedi o kadar sert bir şekilde ki, Elizabeth bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

İstenmeyen bir batma hissi, Elizabeth’in gözlerinin arkasını rahatsız etti. Elizabeth bu hisse karşı gözlerini kırptı. “Sadece yapmaya çalıştığım şey buydu…”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Lütfen bunu bırakın. Benim işlerim sizi ilgilendirmez.”

Elizabeth, eteğini sıkıca tuttu ve ağlamamak için kendini zorladı. Gözyaşları, Mary'nin gözünde onu daha da çocuksu gösterecekti.

Bir süre sonra, Mary'nin duruşu rahatladı ve derin bir nefes verdi. "Demek istediğim şu: Bir kadın olarak sahip olman gereken nitelikler ve bir debutante olarak senden beklenenler konusunda zaten yeterince düşünecek şeyin var. Kendini, sana hiçbir şekilde ilgisi olmayan şeylerle meşgul etmene gerek yok." Evet, Mary bu düşüncelerini çok açık bir şekilde ifade etmişti. Elizabeth'in kız kardeşine hiçbir şekilde ihtiyacı yoktu; tüm çabalarını, bu dönemi berbat etmemeye odaklamalıydı.

Harika. Mükemmel. O zaman bu tam da onun yapacağı şeydi.

Hava çok ağırdı. Elizabeth nefes almak istiyordu, ancak bunu yaptığında nefesinin titrek ve gözyaşlarıyla dolu olacağından korkuyordu. Gözyaşlarının kimseye faydası olmazdı. "Peki." Başını eğip eteğini düzeltti. Umarım kız kardeşi, reddedilmenin onu ne kadar üzdüğünü göremezdi. "O zaman sizi yalnız bırakayım. Anneme yazmam gereken bir mektup var."

Mary başını salladı, ancak bir daha Elizabeth'in gözlerinin içine bakmadı. "Lütfen ona sevgilerimi iletin." La Belle Assemblée dergisini işaret etti. "Ayrılmadan önce lütfen bunu bana verin. Sanırım henüz içini gözden geçirmedim," dedi Mary. Bir eliyle yatağın altındaki moda ilanını gösterirken, diğer eliyle de yastığı alıp karnını örttü.

Mary'yi kesinlikle bir şeyler üzüyordu ve Elizabeth de bunu görünce içi acıdı. Kız kardeşi için üzülüyordu; aynı zamanda aralarındaki mesafenin de farkındaydı. Bu sezonun aralarındaki durumu değiştireceğini ummuştu, ancak görünüşe göre yanılmıştı.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver’ın, Elizabeth’in pencereden dışarı çıktığını gördüğüne beş gün geçmişti. Ayrıca, bu sezonun her gününü Elizabeth ile geçirmeyeceğine dair kendine söz vereli de dört gün olmuştu. Ne yazık ki, sanki bisküvilerle dolu bir odadaki bir çocuk gibiydi; çünkü o dört günün her birini Elizabeth ile geçirdi. Bu hiç de iyi değildi. Üstelik bu durum, onun Elizabeth’e karşı hissettiği duyguları azaltmasına da hiç yardımcı olmuyordu.

Elizabeth’ten, Kensworth’un bugün şehre döneceğini öğrenmişti. Aslında, o ve Rose’un bir önceki akşam Kensworth House’a gelmeleri bekleniyordu. Oliver, onlar ilk geldiklerinde onları ziyaret etmeyi planlamıştı; ancak o lanet olası balo yüzünden bunu yapamadı. Baloda, her genç kızın dans kartını doldurmak zorunda kaldı. Çoğu gece için bu durumu umursamıyordu. Ancak Elizabeth şehre geldikten ve yanında uygun bir refakatçi olmadığı için hiçbir sosyal etkinliğe katılamadığından beri, Londra’nın büyüsünün bir kısmını yitirdiğini hissetmeye başlamıştı.

Elizabeth’in sadece on dakikalık bir yolculuk mesafesinde olduğunu bilmek, balo salonlarının o kadar da çekici gelmesini engelliyordu. Onu, Kate’in ona ödünç verdiği bir gotik romanı okurken hayal etmişti; ayrıca biriyle bu konuyu konuşmayı çok istediğini de düşünmüştü. Elizabeth asla sadece kitap okuyamazdı. Hayır, bu onun için çok sıkıcı olurdu. Eğer Elizabeth bir kitap okursa, her dakika durup kitaptaki saçma sapan şeyleri anlatırdı ya da komik kısımları canlı bir şekilde okurdu… Harika. Hâlâ onun hakkında düşünüyordu. Tabii ki öyleydi; çünkü son birkaç aydır Oliver’ın yapabildiği tek şey buydu. İşte bu yüzden Kensworth’u ziyaret etmesi gerekiyordu. Elizabeth’in sadece arkadaşının kız kardeşi olduğunun somut kanıtlarını görmek, düşüncelerini tekrar doğru yola sokmasına yardım edecekti.

Oliver hızla giyindi, kiraladığı daireden ayrıldı ve sanki ayaklarının altındaki zemin yanıyormuş gibi Kensworth House'a doğru yürümeye başladı.

Oliver'ın arkadaşıyla yeniden bir araya gelmeyi bu kadar çok istemesi biraz saçma gibiydi. İki adam, Kensworth'un bir ay önce Rose ile evlenmesine kadar çok yakındılar. Bu oldukça ironikti; çünkü aslında Rose, evlenmeden önce bir hırsızdı. Şimdi ise Oliver ve Kensworth Kontu Carver Ashburn, on yıl içinde ilk kez birbirlerini görmüyorlardı. Bu durum, Kensworth'un Rose ile evlenmesinin ne kadar doğru bir karar olduğunu gösteriyordu.

Oliver, cebindeki saatine baktı ve o devasa, tanıdık evin yanına yaklaşırken gülümsedi. Kensworth sabahları hiç sevmezdi. Özellikle de sabahları Oliver'ı görmekten nefret ederdi. İşte bu yüzden, mümkün olan en erken saatte Kensworth'un yatak odasına gitmeyi bir öncelik haline getirmişti. Şu an saat sekiz buçuğdu; bu yüzden arkadaşının henüz gözlerini açmadığını biliyordu. Mükemmel.

Oliver, evin arkasına giden bir sokağa daldı ve hizmetçilerin bulunduğu bodrum katının girişine doğru yöneldi. Bu şakayı başarabilmek için önemli olan, Kenny'nin uşağının fark etmemesini sağlayarak içeri girmekti. Birkaç kez yakalanmıştı; o zamanlar da, efendisi misafirleri ağırlamaya hazır olana kadar, kötü davranan bir çocuk gibi oturmak zorunda kalırdı.

Oliver, evin etrafını dönerken adımlarını yavaşlattı ve çizmelerinin kaldırıma çarpmasından kaynaklanan sesleri bastırmaya çalıştı. Hizmetçilerin girişine açılan küçük beton merdivenlerden aşağı indi. Kapıyı açtığında, mutfakta çalışan hizmetçilerin seslerini duyabiliyordu. Bu yüzden kapıyı kapatırken kapının gürültülü bir şekilde kapanmasını engellemek için kapı kolunu çevirdi. Sonra, olağanüstü boyundaki bir adam olarak elinden geldiğince alçak durarak sessizce merdivenlere doğru ilerledi.

Kensworth House'un muazzam büyüklüğü ve lüks döşemeleri göz önüne alındığında, bu ev Oliver'ın mütevazı bekar evinin tam tersiydi. Oliver'ın babası, Londra'nın seçkin West End bölgesinde güzel bir evin sahibiydi; ancak Oliver orada yaşamayı reddetti. Bunun sebebi, Frank Turner'ın o evde kalmasından korkması değildi. Babası, tüm öfkesi ve nefretiyle birlikte Pembroke'daki kırsal evinde yaşamayı tercih ediyordu. Oliver ise, babası ölene kadar o adamdan bir kuruş bile kabul etmeyecekti. Neyse ki, Oliver'ı seven bir teyzesi vardı ve öldükten sonra ona servetini bıraktı (her ne kadar bu servet pek büyük olmasa da). Bu sayede Oliver,

babasının kendisine vermeyi reddettiği serveti miras alana kadar şık giyinebilir, düzgün bir şekilde yaşayabilir ve yeterli beslenebilirdi.

Oliver, zemin katta bulunan dar merdivenlerden fark edilmeden yukarı çıktı. Geniş ana holüne baktığında, her zamanki gibi devasa kristal avizeyi, mermer zeminin üzerinde serili yeşil halıyı ve köşede duran saatleri gördü. Neyse ki, orada onaylamayan hiçbir uşak yoktu.

Kapıyı yavaşça açıp içeri adım attığında, yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Bay Turner,” diye bir ses duyuldu. Bu ses üzerine Oliver irkilerek arkasına döndü. Paltoların bulunduğu dolaptan çıkan kişi, hoşnutsuz görünümlü bir uşaktı. Acaba Oliver’ı bekliyor muydu?

“Lanet olsun, Jeffers,” dedi Oliver, ceketinin yakalarını çekiştirerek ve dik bir şekilde durarak. “Seni dolaptan çıkarken göreceğimi hiç beklemiyordum.”

Adamın yüzünde oldukça kibirli bir ifade vardı. “Ancak, sizi hizmetçilerin merdivenlerinden çıkarken görmeme hiç şaşırmadım.” Evet. Kesinlikle orada pusuya yatmıştı.

“Eh,” dedi Oliver gülümseyerek, “Seni her zamanki gibi görmek ne güzel, Jeffers. Ama sanırım kendimi Lord Kensworth’un odalarında buluyorum.”

“Bay Turner,” dedi Jeffers, tembel bir tonla. Muhtemelen, daha önce onlarca kez söylediği bu cümleyi tekrar etmekten bıkmıştı. “Lordumuz…”

“Saat ondan önce hiçbir ziyaretçiyi kabul etmiyor. Biliyorum, biliyorum,” dedi Oliver, eliyle bir hareket yaparak. “Ama eminim ki, artık beni yeterince iyi tanıyorsunuz ve bu sefer bir istisna yapabilirsiniz, değil mi?” Oliver en çekici gülümsemesini sergiledi.

“Hayır.”

Gülümsemesi kayboldu. “Peki. O gelene kadar oturma odasında bekleyeceğim…” Ama sonra öfkeli uşağın yanından dönüp merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Oliver arkasına bakmadı. Jeffers’in siyah kıyafetler giymiş ve muhtemelen kendi kendine küfürler mırıldandığını biliyordu. Bu durum her seferinde Oliver’ı gülümsetirdi. Elizabeth bu hareketinden gurur duyardı.

Oliver bir anlığına durdu ve Kensworth’un odasının dışında kendine gelmek için biraz zaman ayırdı. Açık mavi renkli yeleğinin alt kısmını düzeltti, elleriyle saçlarını düzene sokmaya çalıştı ve saygıdeğer Kensworth Kontu’nu uyandırmaya hazırlandı.

Bir keresinde, Oliver, Kensworth'un üzerine bir kova su dökmüş ve ardından hızla oradan kaçmıştı. Arkadaşı onu yakalayıp öldürmeye fırsat bulamadan önce… Başka bir seferinde ise, Kensworth'un yatağına canlı bir tavuk bırakarak onu uyandırmıştı. O tavuğu yakalamak için gösterdiği çabalar belki biraz abartılıydı; ancak Kensworth'un gözlerini açtığındaki ifadesini görmek buna değerdi. Ancak bugün, sadece basit bir şaka yapmayı tercih etti. Şaşırtıcı, ancak etkili bir yöntemdi.

Oliver kapı kolunu çevirip kapıyı açtığı anda, yumuşak ve tüylü bir şey yüzüne çarptı. Görünüşe göre onu bekleyen sadece uşak değilmiş. Oliver, ayaklarının dibinde duran yastığa baktı.

Gülümseyerek Kensworth'un karanlık odasına girdi. "Eh, size de günaydın, sevgilim."

"Defol buradan, Oliver," dedi Kensworth. Yüzünü kapatan yastık yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

"Az önce bana yastık mı fırlattın?" diye sordu Oliver. Oda içinde daha da ilerleyerek yatağın yanına geldi.

"Hayır. O, Rose'dı."

Oliver donakaldı. Rose mu? İlk kez gözlerini yatağın diğer tarafına çevirdi. Gerçekten de, yorganın altında, sadece kahverengi saçlarının uçları görünen Rose'u gördü. Kensworth'un yanı sıra, yeni eşinin de yatakta olduğunu fark edince Oliver'ın yüzü kızardı.

"Oh, lanet olsun," dedi ve hızla dönerek sırtını yatağa döndü. "Özür dilerim, Rose… Yani, Lady Kensworth. Eğer sizin burada olduğunuzu bilseydim, asla buraya gelmezdim."

Onun kısa bir kahkaha attığını ve yataktaki çarşafların hışırdadığını duydu. "Lütfen bana 'Lady Kensworth' demeye kalkma. Ve evet… Carver'ın karısının sabahın erken saatlerinde onunla birlikte yatağında olacağını nasıl bilebilirdin ki?"

Onun sözlerine karşılık olarak yüzünü buruşturdu. Şu an onunla birlikte orada olması çok açıktı. Neden bu düşünce daha önce aklına gelmemişti ki? "Peki. O zaman ben gidiyorum," dedi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Hayır, hayır. Ben zaten kalktım ve kendi odama gidiyorum. Böylece siz ikiniz de sabah sohbetinizi yapabilirsiniz," dedi Rose. Ardından ayak sesleri duyuldu ve odanın diğer ucundaki kapı kapandı. Bunun güvenli olduğunu anlayan Oliver yavaşça arkasına döndü ve gözleri arkadaşının üzerinde durdu.

Kensworth şimdi yatağın kenarında oturuyordu ve her zamanki gibi sinirli görünüyordu. “Oliver, lütfen bana bir iyilik yap ve kendi karını getir. Böylece sabahları benimle konuşmak zorunda kalmazsın.”

Oliver sırıttı. “Ama sen beni çok iyi tanıyorsun. Bir kadının tüm karmaşıklıklarımı öğrenmesi ne kadar zaman alır, bir düşün bakalım.”

İnanın bana, sandığınız kadar karmaşık biri değilsiniz.

“Bu, benim aptal olduğumu söylemenin bir yolu mu?”

Kensworth, hafifçe gülümseyerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Sanırım öyle olmalısınız… Çünkü Rose ile sadece bir ay önce evlendikten sonra beni yalnız başıma yatakta bulacağınızı düşünmüşsünüz.”

Oliver kendini gülümsemekten alamadı. Gerçekten de çok aptalcaydı bu davranışı. “Endişelenme. Bir daha böyle bir şey olmayacak.”

“Buna şüphem yok. Eğer bunu tekrar yaparsanız, Rose sizi vurur.”

“Eşinin kendinin koruması olmasına mı güveniyorsun?” diye homurdandı Oliver. “Berbat bir fikir, dostum.”

“Şu an seninle ilgilensinleri diye muhafızlarımı buraya geri çağırmayı düşünüyorum.”

Oliver gülümsedi ve odayı geçerek Kensworth’un odasına bağlı olan odaya doğru yürüdü. Kapıyı açmadan önce bir an duraksadı. Artık bu oda sadece Kensworth’un odasına bağlı değildi; aynı zamanda evin hanımının yatak odasına da bağlıydı.

Oliver orada dururken, eli kapının kolundaydı. Birden fark etti ki, Londra’ya taşındıklarından beri neredeyse her gün yaptığı gibi, artık en iyi arkadaşının evinde özgürce hareket edemiyordu. Üzerine rahatsız edici bir his çöktü. Bu his ağır ve soğuktu; ona, artık orada “yerini başkasının aldığını” söylüyordu.

Oliver’ın hayatında, “ev” hissi uyandıran pek az yer vardı. Kendi evi olan Pembroke ise hiç de bir eve benzemiyordu. İşte bu yüzden, yıllar önce Eton’da Kensworth ile tanıştığından beri o yeri ve orada yaşayan adamı görmezden gelmişti. Ashburn ailesinden, nasıl huzurlu bir evin olduğunu, nasıl sevgi dolu ebeveynlerin olduğunu öğrenmişti.

Dalton Park ve Kensworth House, onun hayatındaki iki temel direk gibiydiler; ona ait olabileceği ve kendisinin de değerli olduğunu hissedebileceği bir yer sağlıyorlardı. Ancak birdenbire, bu direklerden birinin yerinden söküldüğünü hissetti.

“Bu nedir?” diye sordu Kensworth, onun arkasına gelerek.

Oliver zoraki bir gülümsemeyle, “Muhtemelen önce sen içeri girmelisin. Sonuçta… orası artık karının da odası.” dedi.

Kensworth, bu sözlerin ne kadar önemli olduğunu pek anlamış gibi görünmüyordu; sadece gülümsedi ve başını salladı. “Haklısınız. Ben önce gireceğim.”

Oliver bir adım geri çekildi ve Kensworth’un oturma odasına girmesini bekledi. Odadaki şöminede yanan ateş, Oliver’ın içinde hissettiği o rahatsız edici değişim hissini hafifletti. O ve arkadaşı eski, yıpranmış deri koltuklara oturdular ve her şey tekrar biraz daha normal görünmeye başladı. Oliver rahat bir nefes aldı.

Aşağıya baktı ve parmağını derideki o tanıdık büyük çatlağın üzerinde gezdirdi. Arkadaşlıklarının tarihinde ilk kez, Oliver ne diyeceğini bilemedi. Kafasında bir sürü düşünce vardı, ancak bunların hiçbirini dile getiremedi.

“Bugün bana gülümseme yok mu, güneşim?” dedi Kensworth.

“Kaşlarımı çatıyor muyum?”

“Evet, oldukça rahatsız edici bir manzara. Çocukluğumdan beri o yüzü bir daha görmedim. Peki bugün neden onu tekrar gösterdiniz?”

Oliver derin bir nefes aldı, ancak bu nefesi göğsünde tuttu. Aklında bir sürü düşünce vardı. Elizabeth… Kensworth’un evliliği… Toplumdan duyduğu bıkkınlık… Kim olduğunu ve nereye ait olduğunu bilememekten kaynaklanan kaygılar…

Bunun yerine, o an onu en çok rahatsız eden şeyi söyledi: “Saçların.”

Kensworth’un başı hafifçe geriye doğru gitti. “Saçımda ne oluyor böyle?” diye sordu, gülümseyerek ve uzun saçlarını eliyle okşayarak.

Oliver, burnunu abartılı bir şekilde buruşturdu. “Çok uzun. Görünüşe göre kendini kaybetmişsin; yetimhanede yaşamak senin için uygun bir yaşam tarzı değil.” Kensworth’un, Rose ve amcası Felix’in kurduğu yetimhanede sürekli olarak yaşayacaklarını söylemesi Oliver için şaşırtıcı olmamıştı. Kensworth toplumu hiç sevmiyordu ve toplumun içine adım attığı günden itibaren oradan kaçmanın yollarını arıyordu. Rose ile tanışmadan önce boks onun için bir kaçış yolu olmuştu. Oliver, arkadaşının şimdi eve döndüğüne göre tekrar boksa başlayıp başlamayacağını merak ediyordu.

Kensworth daha da gülümsedi. “Rose bunu beğeniyor.”

“Hmm. Hayır, yapmam.”

“Eh, en azından sen, benim öpmeye çalıştığım kişi değilsin. Bu da oldukça iyi bir şey.”

Oliver omuz silkti. “Bu senin kaybın. Ben harika bir öpücük verenim.”

Kensworth başını salladı, ancak Oliver, onun dudaklarında beliren o hafif gülümsemeyi fark etti. “Bu arada, gözüne kestirdiğin son kadın kim?”

Oliver gerginleşti; parmağı derideki çatlağın üzerinde durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Oh, masum numarası yapma. Bu sezon neredeyse iki haftadır devam ediyor. Genellikle bu zamana kadar, sonsuz aşkını ilan ettiğin biri olurdu.” Kensworth’un Oliver’ı ne kadar iyi anladığı sinir bozucuydu. Daha da sinir bozucu olan ise, Kensworth’un yanılmamasıydı. Oliver yine aşık olmuştu, ancak bu sefer durum farklıydı. Elizabeth’e olan duyguları korkutucu ve uzun süredir devam eden türdendi. İşte bu duygular yüzünden Oliver, Londra’da başka kadınlarla flört ederek kendini unutmaya çalışıyordu. Elizabeth ile evlenemezdi; ona güvenemiyordu. Bu yüzden her Londra’ya döndüğünde onu unutmaya çalışmak tek çaresi gibi geliyordu.

Ama şimdi, o Londra’daydı ve o, ondan kaçamıyordu… Ya da ona olan duygularından kaçamıyordu.

“Üzgünüm, sizi hayal kırıklığına uğrattım. Ama bu sefer hiçbir kadın ilgimi çekmedi.” Kensworth’un gri gözlerinden başka yere bakmamaya çalıştı, ancak başaramadı. Ateşe baktı ve çizmelerini ateşin yanına uzattı. Sanki sadece ısınmak için oturduğunu sanıyordu; aslında ise arkadaşına yalan söylemek, sanki dikenlerin üzerinde yatıyormuş gibi rahatsız ediciydi.

“Kimse mi?” diye sordu Kensworth, şüpheci bir şekilde gözlerini kısarak.

“Ne diyebilirim ki? Belki de artık aşk deliliğinden kurtulmanın zamanı geldi.”

“Şüpheli.” Kensworth, Oliver’ın baskı altında pes edeceğini bekler gibi, ona birkaç dakika boyunca bakmaya devam etti. Oliver’ın boynunun alt kısmında ter damlaları belirmeye başlamıştı, ancak o bakışlarını kaçırmayı reddetti. Sonunda Kensworth bakışlarını başka yöne çevirdi ve koltuğunda biraz oynandı; parmak tırnaklarıyla ilgilenmeye başlamıştı. “Elizabeth bizimle birlikte yaşayacak. Aslında bugün taşınıyor,” dedi. Sanki bu, dünyadaki en doğal ve mantıklı konuymuş gibi konuşuyordu; daha önce konuştukları şeylerle hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

Yani, o biliyordu. Ama nasıl? Oliver, Elizabeth’e karşı duyguları hakkında arkadaşına hiçbir şey söylememişti. Şimdi de kesinlikle söylemeyecekti. Elizabeth’in bunu öğrenme ihtimali çok yüksekti. Kensworth ve tüm ailesi, sırları saklamak konusunda berbattılar. “Evet,

bana o söyledi.” Ellerini açarak varlığını belirtti. “Aksi takdirde, sizin şehre geri döndüğünüzü nasıl bilebilirdim ki?”

“Belki de rüzgarın yardımıyla benim kokumu almışsındır diye düşündüm.” diye gülümsedi. “Yani onu gördün, öyle mi?”

Oliver gülümsedi. Normalde sesi bu kadar yüksek ve neşeli miydi acaba? Öyle olduğunu sanmıyordu. “Tabii ki onu gördüm. Bu şaşırtıcı mı?”

Doğal davranın. Terlediğinizi onun fark etmesine izin vermeyin.

“Aslında hiç de öyle değil.” Kensworth çenesini yumruğunun üzerine koydu. Oliver ise onun bu bakışlarına karşılık gözlerini devirdi. Görünüşe göre arkadaşı bir şeyleri kanıtlamak istiyordu. Ama bugün olmazdı. Oliver’in ne düşündüğü belli değildi; ancak Kensworth yine de onu anlamaya çalışmaya devam etti.

Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, konuşmanın bu noktasında artık gerçek duygularımız ortaya çıkacak.

“Öyle olduğunu sanmıştım.” Hava çok sıcaktı.

“Olly, Elizabeth’i seviyor musun?”

Ayak parmaklarını çizmelerinin içine kıvırdı. Kensworth’un ondan böyle doğrudan bir şekilde bir şey istemesi adil değildi. Ona yalan söylemek istemiyordu, ancak mecburdu. Eğer Oliver duygularını itiraf ederse, arkadaşının çok mutlu olacağını ve bu evliliği destekleyeceğini biliyordu. Ancak böyle bir evlilik mümkün değildi; çünkü Oliver, Elizabeth’i o kadar çok seviyordu ki onunla evlenemezdi. Eğer babasının sözleri doğruysa… Üç yıl önce o adamla yüzleştiğinden beri her gün aklını meşgul eden o sözler eğer doğruysa… Oliver asla Elizabeth’e yaklaşmazdı. O, en iyisini hak ediyordu. Oliver asla onun için böyle biri olamazdı.

Şu an tek odak noktası, Elizabeth’e olan duygularını bastırmaktı. Burnundan derin bir nefes aldı ve arkadaşının gözlerinin içine bakarak yalan söyledi: “Hayır. Elizabeth’i sevmiyorum.”

Kensworth’un gözlerinde bir şeyler parladı. Şüphe mi? Yoksa hayal kırıklığı mı? Kesinlikle rahatlama değildi bu… En azından bu durum Oliver’ı biraz olsun memnun etti. Arkadaşının rahatlamış bir şekilde iç çekmesini görmek zor olurdu.

“Bu çok yazık,” dedi Kensworth. “Katılmak zorunda olduğum o sayısız, dayanılmaz etkinliklerden beni kurtarabilirdin.” Oliver, uzun zaman önce Kensworth’un duygularını şaka yoluyla gizlediğini öğrenmişti. Gerçeği görebilmek için her seferinde dikkatlice bakmak gerekiyordu; ancak gerçek, alaycı sözlerin altında gizliydi.

Oliver gülümsedi ve ellerini başının arkasında birleştirdi. “Keşke, benim enişten olamayacağım için hayal kırıklığına uğradığınızı doğrudan söyleseydiniz.”

“Yapabilirim, ancak yalan söylemek çok kötü bir alışkanlık. Bunu bırakmaya çalışıyorum.” Kenny gülümsedi ve Oliver da ilk kez kendini en sevdiği deri koltuğa rahatça bıraktı.

Onun bu rahatlığı uzun sürmedi. Bir süre sonra, oturma odasının kapısı hafifçe çalındı ve ardından gümüş bir tepsi tutan bir uşak içeri girdi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Ancak Bay Turner için acil bir mesaj var.”

Oliver, sandalyesinde daha dik bir şekilde oturdu ve acaba hangi tür bir mesajın, göndericisinin onu Kensworth House’da bulmasını gerektirecek kadar önemli olabileceğini merak etti. Aslında bunu yapmak o kadar da zor değildi. Çünkü çoğu kişi, onun toplumsal etkinlikler dışındaki zamanlarının çoğunu burada geçirdiğini biliyordu.

Uşak, Oliver’ın yanına yaklaştı ve üzerinde tehditkâr görünen mektubun bulunduğu gümüş tepsiyi ona uzattı. Oliver mektubu aldı ve uşağa teşekkür etti. Mektubun dış yüzündeki el yazısını gördüğünde midesi bulandı.

Uşak giderip kapıyı arkasından kapatmasını bekledikten sonra, Oliver mührü kırdı.

Oliver, sana mektup yazıyorum çünkü bu benim için bir son.
Sizin gelmenizi beklemiyorum, yine de yine de düşündüm.
Bilmeniz gerekir.
Frank Turner

İki cümle. Babası, onun yirmi beş yıllık hayatı boyunca ona sadece acı ve ızdırap vermişti. Şimdi ise, babası neredeyse ölmek üzereyken, tek oğluna söyleyecekleri sadece iki cümleyle sınırlıydı. Babasının kendisine yaptıklarından dolayı pişman olmasını beklemiyordu tabii ki; ama en azından bir şeyler söylemesini umuyordu… Ama öyle olmadı.

Oliver, küçük mektubu tekrar katlayıp ceketinin cebine koydu. Aslında, mektubu doğrudan ateşe atması gerekirdi.

“Kimden geliyor bu?” diye sordu Kensworth, koltuğunda öne eğilerek.

Oliver dudaklarını büzdü ve ateşe baktı. “Babam.”

Kensworth, Oliver’ın Frank Turner’dan ayrı olduğunu biliyordu, ancak bunun nedenini bilmiyordu. Oliver’ın özel hayatıyla ilgili konuların konuşulmaması gereken konular olduğu bir kural vardı. Tabii ki, Elizabeth dışındaki herkes için bu kural geçerliydi. Yine de Kensworth, bu adamdan

bir mektup almanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlayabilecek kadar bilgiye sahipti.

“Bu kısa cevapla yetineceğimi gerçekten beklemiyorsun, değil mi?” Oliver sadece ona baktı ve arkadaşının daha fazla ısrar etmemesini umdu. “Peki? Ne yazıyordu?” diye tekrar sordu Kensworth.

“Ölmek üzere, ancak benim onu ziyaret etmemi beklemiyor.”

Odadaki hava ağır ve rahatsız edici bir sessizlikle doluydu. “Peki ya siz?”

Oliver, şömineye baktı ve alevlerin dans etmesini izledi. Başparmağıyla derideki çatlağı okşadı. “Hayır.”

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Elizabeth, şapkasını çenesinin altına bağladı ve aynada kıyafetlerini inceledi. O sabah Kensworth House onun yeni evi olmuştu. Mary'den uzakta olmanın getirdiği özgürlüğün tadını çıkardığını itiraf etmekten biraz utanıyordu. Aralarındaki ilişki oldukça tuhaftı. Mary, mantıksız bir şekilde kapalı bir tavır sergiliyor, Elizabeth ile hiçbir şey paylaşmak istemiyordu; ancak Elizabeth'in hayatının her anını kontrol etmeye çalışıyordu. Bu yeni ortam onlar için faydalı olabilirdi. Belki de Elizabeth'e, Mary'ye kendisinin yetişkin bir kadın olduğunu, kendi hayatını yönetebileceğini ve hatta başkalarının hayatlarına da katkıda bulunabileceğini gösterme fırsatı verebilirdi. Ama hayır, Mary muhtemelen Elizabeth'in başka bir insana bilgelik verebileceği fikrini çok saçma bulurdu.

Harika. Şimdi ise sinirliydi. Elizabeth sinirlenmekten nefret ederdi. Bu durum onu biraz huzursuz hissettirirdi ve onu küçük kız kardeşi Kate'e benzetirdi. Yapması gereken şey biraz yürüyüş yapmaktı. Tüm bu huzursuzluklarının sebebi muhtemelen bu oydu. Çok uzun süredir evde kapalı kalmıştı.

Şalını kaparak Elizabeth kapıya doğru yöneldi. Aniden, gök gürültüsü gibi yüksek bir ses duyuldu; bu ses yüzünden duvarlar sarsıldı ve komodinin üzerindeki bir resim çerçevesi yere düştü. Elizabeth nefesini tuttu ve göğsünü kavradı. Az önce duyduğunun ne anlama geldiğini fark edince kalbi hızla atmaya başladı. Kesinlikle bu bir silah sesiydi. Ama nereden gelmişti bu ses?

Kapıya doğru koştu ve onu hızla açtı. Tam o sırada, Carver da odasından dışarı fırlıyordu. Gözleri korkuyla doluydu ve devasa vücudu savaşa hazır haldeydi. Elizabeth'e hızlıca baktı; herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Daha sonra koridora baktı.

Gözleri yine birbirleriyle buluştu; her ikisinin gözlerinde de endişe ve sorular vardı. “Rose aşağıda,” dedi Elizabeth. O sabah kardeşinin oturma odasında kaldığını hatırlamıştı.

Carver’ın tüm vücudu gerildi. “Burada kal.” Büyük omuzları onun yanından geçerken, o da merdivenlere doğru ilerledi.

Eğer Elizabeth’in, kendisi çok tehlikeli bir duruma doğru koşarken orada öylece duracağını düşünüyorsa, kesinlikle deli olmalıydı. Hayır. Elizabeth eteğini toplayıp hızla Carver’ın arkasından merdivenlerden aşağı indi. “Sizce orada bir yabancı mı vardı?” diye fısıldadı yüksek sesle, adımlarının merdivenlerde çıkardığı gürültünün üstesinden gelmeye çalışarak. Ayak uçlarına basarak yürümeli miydiler? Varlıklarını belli etmek bir hata mı olurdu?

Carver, omzunun üzerinden ona bir bakış attı. “Orada durmanı söylemiştim.”

“Ama benim böyle yapmayacağımı biliyordun.” Belki de o, Elizabeth’i pervasız bir kız çocuğu olarak görüyordu. Ancak Elizabeth’in aklı başka şeylerle meşguldü; bu yüzden umursamadı.

Bir an duraksadı; sanki her şeyi iyice düşünüp, Elizabeth’in üst katta kalmayacağına dair bir sonuca varmış gibi. “Peki. En azından benim arkamda durun.”

Kapalı olan oturma odasının kapısına yaklaştıklarında o da başını sallayarak itaat etti. Boynundaki nabzı hissedebiliyor ve kulaklarında bir uğultu sesi duyuyordu. Acaba o kapının ötesinde bir yabancı mı vardı? Rose’a bir şey mi oldu?

Birkaç taşlaşmış hizmetçi ve birkaç gergin uşak, lobide bir araya gelmişlerdi. Oturma odasının kapısına doğru ilerlemek istediler, ancak Carver onları geri çevirdi. Her biri efendilerine hizmet etmeye hazır görünüyordu; ancak silahlı bir kişiyle yüzleşme fikrinden de son derece korkuyorlardı. Onları önce içeri göndermemesi iyi oldu.

Bazen Elizabeth, biraz daha “sağlıklı” korkuya sahip olmayı isterdi. Ancak Elizabeth’i etkileyen tek korku, yengesinin güvenliğiyle ilgiliydi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Elizabeth, o kapının ardında nelerin beklediği düşüncesiyle kendini canlı hissediyordu. Belki de fazla canlı… Tehlike ve heyecan, onu her zaman cezbeden şeylerdi. Elizabeth, bunun bir asilzadenin sahip olması gereken bir özellik olmadığının farkındaydı.

Carver elini kapıya koydu ve Elizabeth’e baktı: “Hazır mısın?” Elizabeth başını sıkıca salladı. Carver kapıyı iterek açtı. Hemen ardından

Elizabeth’in boğazından kahkahalar yükseldi. Carver’ın gözleri bir an için genişledi; ardından Elizabeth’i odaya çekti ve kapıyı topuğuyla kapattı. Böylece hizmetçiler yeni konteslerini fark etme fırsatı bulamadılar.

“Rose,” dedi Carver. Bu sözler, hem rahatlamış gibi, hem de alaycı ve sinirli bir şekilde söylenmiş olabilirdi. “Bunu tahmin etmeliydim.”

Elizabeth, yeni kayınvalidesinin suçlu hayatından soylu sınıfa geçişinin kolay olacağını hiç düşünmemişti. Ancak Rose’un oturma odasında, güzel bir lila renkli elbise giymiş, yüzünde kurnazca bir gülümsemeyle ve elinde de bir tabanca tutarken durduğunu göreceğini asla hayal edemezdi. Açıkçası, orada herhangi bir yabancı yoktu. Elizabeth, Rose’un tabancasını doğrulttuğu yöne baktı. Orada, gözleri sıkıca kapalı olan bir uşak duruyordu; parmaklarıyla mümkün olduğunca uzağa tuttuğu bir kart vardı elinde. Uşak gözlerini açtığında Elizabeth gülmekten kendini alamadı. Kartın ortasında büyük bir delik vardı. Uşak, tüm parmaklarının hâlâ yerinde olduğunu görünce rahatladı.

Ne yazık ki –ya da şans eseri, ki bu durum kişinin yaşlı kadınlara karşı tutumuna bağlıdır–, arkasındaki duvarda asılı olan Büyük Teyze Willowfred’in portresinde de büyük bir siyah leke vardı. Evet, Elizabeth, kardeşinin evinde, Mary’nin evinde olduğundan çok daha iyi hissediyordu.

Rose silahını indirdi, ancak diğer eliyle Carver’a işaret etti. “Şimdi, beni öldürmeden önce bir dakika bekleyin,” dedi ve Carver’ın kendisine doğru yaklaşmasını engellemek için bir adım geri çekildi.

“Açıklama yapma şansınızın sona ermesine kadar yaklaşık on adımınız kaldı,” dedi Carver. Yeni gelini konusunda pek de memnun görünmüyordu.

“Ben’i hatırlıyorsun, değil mi?” Rose, o sabah Elizabeth’e Ben’den bahsetmişti. Ben yaklaşık on sekiz yaşındaydı ve Rose, onu yasaların dışında kaldığı günlerden beri tanıyordu. Daha iyi bir hayat istiyordu; ancak Rose ve Carver’ın yetimhanesine katılmak için yaşı çok büyüktü. Bunun yerine, onu hizmetçi olarak işe aldılar.

Elizabeth’e göre, çok geçmeden Kensworth House’daki tüm çalışanlar, ıslah edilmiş hırsızlardan oluşacaktı.

“Onu hatırlıyorum,” dedi Carver. Bir adım daha attı ve gözlerini Rose’dan ayırmadı.

Rose’un gözleri fal taşı gibi açılmış ve dikkatliydi. “Bu adam, benim nişan alma yeteneğimle ilgili anlatılanların hepsinin yalan olduğunu iddia etmeye cüret etti! Bunların hepsinin uydurma hikayeler olduğunu söyledi.

Çünkü Ben’e göre…” Rose, uşağa tehditkâr bir bakış attı, “bir kadının asla benim kadar iyi nişan alamayacağı söyleniyor.”

“Yani onu, oturma odamızda bir kadın tarafından vurularak öldürülme korkusuyla cezalandırmaya karar verdiniz mi?”

“Hayır.” Rose’un Carver’a attığı o masum bakışlar gülünçtü. Carver ona doğru yaklaşıyordu; bir kurt gibi, dişleri gözüküyordu. Rose ise sadece bir kuzu gibiydi. “Ben sadece ona, bir kadının ne kadar iyi nişan alabileceğini bizzat göstermek istedim. Ayrıca, yirmi adım öteden bir adamın elinden bir kartı nasıl vurabileceğimi de göstermek istedim.”

“Gücünüzü kötüye kullanıyorsunuz,” dedi o. Ancak Elizabeth, onun sesindeki alaycı tonu da duyabiliyordu.

Rose alaycı bir şekilde iç çekti. “Asla! Ben, o kartı tutmayı gönüllü olarak üstlendim.”

Carver, Ben’e baktı. Ben, adeta kart tutmayı hiç istemeyen bir adam gibi görünüyordu. Carver daha sonra Rose’a baktı; Rose ise derin bir iç çekti.

“Pekala,” dedi, öfkeli bir ifadeyle. Bu ifade, Elizabeth’in üç yaşındaki yeğenini bile gururlandırırdı. “Lütfen beni affet, Ben. Bir daha asla elinden bir kart fırlatmayacağım.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Gözleri ona dikildi. “İşte bu noktada, yaptığın aptallıklar için özür dilemelisin.”

“Hayır,” dedi Carver, kelimeyi vurgulamak için uzatarak. “İşte bu noktada, tüm dünyanın senin geçmişin hakkında bir şey öğrenmemesini sağlamaya çalıştığımızı hatırlamalıyız. Ayrıca Ben’dan da burada olanları başka kimseye anlatmamasını rica etmeliyiz. Eğer birisi sorarsa, Rose’un bana yeni bir tabanca hediye etmek istediğini, ancak tabancanın kontrol edilirken ateş aldığını söyleyebiliriz.”

Rose alaycı bir şekilde güldü. “Asla bir tabancayı yanlış şekilde kullanmam.”

Carver gülümsedi ve ona tekrar baktı. “Sanırım bu noktayı bugün zaten kanıtladın, canım. Egonun biraz daha alçaltılmasına izin verebilir. Bana söz veriyor musun, Ben?”

“Evet, efendim,” dedi Ben. Sonra eğilerek odadan hızla çıktı. Tıpkı kuyruğunu bacaklarının arasına almış bir köpek gibi görünüyordu. Zavallı yavru.

Carver sonunda Rose’un yanına geldi ve tam onun önünde durdu. Elini uzattı. “Verilen sözler yerine getirilmelidir. Eğer bir daha silahla ilgili

herhangi bir olay olursa, bunu teslim edeceğine dair söz verdin.” Bir daha mı? Elizabeth ise kendisinin aşırı heyecanlı olduğunu sanıyordu.

Rose gözlerini devirdi ve tabancasını onun avucuna koydu. Sonra Carver o kadar şefkatli ve samimi bir şekilde gülümsedi ki, Elizabeth bunu görmekten biraz rahatsız oldu. Carver, kollarını Rose’un etrafına dolayarak onu sıkıca kendine çekti; tabanca hâlâ Rose’un sırtının arkasındaydı. Elizabeth başını çevirdi; bu anın kendisi için biraz fazla mahrem olduğunu düşündü. Yavaşça odadan çıkmaya başladı. Her adım attığında aklı Oliver’a gidiyordu. Acaba Carver’ın Rose’u tuttuğu gibi kendisini de tutarsa nasıl hissederdi diye merak etti.

O kısa anlarda, Elizabeth’in Oliver’ın kollarında olduğu o anlarda, sanki eve dönmüş gibi hissetti. Umut, aidiyet ve güvenlik duygularının hepsi bir aradaydı. Eğer Oliver onu gerçekten, içten bir şekilde kucaklarsa ne kadar harika olurdu… Karşılıklı sevgi yüzünden birbirlerinden ayrılamazlardı. Hayır, Elizabeth’in Oliver hakkında düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Bir gün, hayal ettiği gibi kucaklanacaktı… Ama o zaman bu kişi başka biri olacaktı. Umarım, Oliver kadar harika bir adamdır ve kalbini kazanmaya layıktır.

Yine de, onun kadar harika birinin var olmamasından endişe ediyordu.

“Elizabeth, bekle!” Rose’un sesi, Elizabeth’in odadan çıkmasından hemen önce onu durdurdu. Elizabeth durdu ve Rose, Carver’ın kollarından kurtulmaya çalıştı. “Kız kardeşinle konuşmam gerekiyor,” dedi Rose, ona bakarak.

Carver, kollarını Rose’un etrafına daha sıkı bir şekilde doladı. “Devam et, sevgilim. Benim engel olmama izin verme.”

Gözlerini ona dikti. “Yalnız başına mı? Aslında, bence şu an, o boks salonuna tekrar gitmek için mükemmel bir zaman.”

Elizabeth’e bakmadan önce üzgün bir ifade takındı. “Elizabeth, onun bana nasıl davrandığını görüyor musun? Kendi evimden kovuyor beni.” Başını salladı ve tekrar Rose’a baktı. “Ne kadar soğuk kalpli bir kadın…”

Rose kıkırdayarak, yine onun kollarından kurtulmaya çalıştı. “Ayrıca sen aşırı derecede aşık olmuşsun. Bence ihtiyacın olan şey, biraz boks yapmaktır.”

Kötü niyetli bir şekilde gülümsedi. “Bence bu, ihtiyacım olan şey değil.”

Elizabeth, istemsizce ağzından çıkan o utandırıcı kahkahayı gizlemek için öksürüyormuş gibi yaptı. Bu duyguları paylaşan sadece o değildi.

Rose’un yüzü, Elizabeth’in daha önce kendine güvenen kayınvalidesinde hiç görmediği parlak bir pembe renge büründü. Belki de yeni evlenmiş bir çiftin yanında kalmak pek de akıllıca bir fikir değildi.

“Dışarı çıkın,” dedi Rose. Yüzünde hem utangaçlık, hem öfke, hem de gülme ifadeleri vardı.

“Peki, tamam. Gidiyorum.” Carver eğildi ve Rose’un yanağını hafifçe öptü. Ancak hemen ardından geri çekildi, parmaklarını ağzına götürdü ve derin bir şekilde kaşlarını çattı. “Tahmin ettiğim gibi… Buz gibi soğuk.”

Rose, ona önce soğuk bir bakış attı, ardından onu tekmelemeye çalıştı. Carver kahkahalarla güldü; bu kahkahayı, Elizabeth, kardeşinin Rose ile tanışmadan önce bir daha asla duyamayacağını düşünmüştü. Carver, karısından uzaklaşıp kapıdan dışarı çıktı.

Elizabeth iç çekti. “Sizin ikisinizle bir arada yaşamak zor olacak.”

“Umarım burada yaşamak zorunda kalmazsınız ve bu duruma uzun süre katlanmak zorunda kalmazsınız,” dedi Rose, kanepeye otururken.

Elizabeth, üzülmüş gibi yaptı. “Zaten benim gitmemi mi istiyorsunuz?” Rose ile birlikte kanepeye oturdu ve ayaklarını eteğinin altına aldı.

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Umarım, elinizin o ismi belirtilmeyen kişi tarafından talep edilmesini beklemek zorunda kalmazsınız.

Elizabeth, en son Dalton Park’ta bulundukları sırada Oliver’a olan duygularını yengesine anlattığı için memnundu. Genellikle Elizabeth duygularını kendine saklardı; duygularını gizli tutmak, onun için daha rahattı. Özellikle de Elizabeth’in ailesinde, sırları saklamak neredeyse bir zorunluluk gibiydi. Mary, Kate veya Carver, Elizabeth’in Oliver’a karşı ne hissettiğini öğrendiklerinde, gün sonuna kadar tüm aile bunu bilecekti. Ailelerinde işler hep böyle yürürdü. İşte bu yüzden Elizabeth de duygularını kendine saklama eğilimindeydi.

Ama Rose… o farklıydı. Elizabeth’in Rose ile ilk karşılaştığı günden itibaren, Rose’un güvenilir bir dost olduğu anlaşıldı. Sadece sırları saklayabilen biri değil, aynı zamanda iyi bir dinleyiciydi de. Herkesin sürekli konuştuğu bir ailede, sesinin duyulması gerçekten güzeldi.

Elizabeth gergin bir şekilde nefes verdi. Rose ile bu konuyu en son ne zaman konuştuklarını hatırladı. Rose’un önerisi, Elizabeth’in diğer erkeklerin ilgisini çekmesi yönündeydi. Böylece umarım Oliver’ın gözleri açılır ve onun Elizabeth’i, sadece Carver ile birlikte maceralara katılan bir çocuk olarak görmemesi sağlanırdı. Ancak Elizabeth, Oliver’ı

kıskandırmaya çalışma fikrini ne kadar düşünürse, o kadar rahatsız hissediyordu. Sadece acınası, zavallı kadınlar, manipülasyon yoluyla elde edilen sevgiyle yetinebilirler.

"O kişiden bahsetmemek daha iyi olur; çünkü ondan tekrar bahsetmek için hiçbir sebep yok," dedi Elizabeth. Rose'un gözlerinin içine bakmaktansa, elbisesindeki çiçek desenlerine bakmanın daha rahat olduğuna karar verdi.

"Bunu ne demek istiyorsun?"

"Bir şey değil. Sadece, o adamla ilgili duygularımdan vazgeçmenin zamanı geldiğine karar verdim."

Rose'un yüz ifadesi değişti. "Sizin aranızda bir şeyler mi oldu?"

"Hayır." Aslında… neredeyse bir öpücüktü bu, ancak bahsetmeye bile değmezdi. İşte sorun da buydu zaten. Bahsedilecek hiçbir şey yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, sürekli tek taraflı olan bu sevgiyi taşımaktan bıktım. O beni en yakın arkadaşı olarak görüyor, hepsi bu. Artık ufkumu genişletmek ve benim duygularıma karşılık verebilecek birini bulmak istiyorum." Böyle bir konuşmayı sakin bir şekilde yapabildiği için ona bir ödül verilmeli.

Rose sessiz kaldı.

Elizabeth, elbisesinin kumaşıyla oynuyordu. "İşte bu yüzden, umarım bana yardım edebilirsiniz."

"Nasıl yardım edebilirim?"

"Şey, umarım bir toplum kadını olarak daha özgüvenli olmama yardım edersiniz. Biraz daha dikkat çekici olmak istiyorum." Ah, bunu söylerken kendini çok saçma hissetti. "Uygun erkeklerin dikkatini çekmek istiyorum, ancak şu anki halimle bunu başaramayacağımı düşünüyorum."

Rose güldü. "Neden olmasın ki? Elizabeth, harikasın. Eğer tüm beylerin dikkatini çekmezsen, gerçekten şaşırırım… Sadece uygun görülen beylerin değil, herkesin dikkatini çekmelisin."

"Bunun sebebi, beni sosyal ortamlarda görmemiş olmanızdır. Ben, garip ve utandırıcı durumlar yaratan bir kişiyim."

"Dalton Park'ta sizi gördüm. Bana göre oldukça iyi görünüyorsunuz."

"Bu farklı. Orada kendimi rahat hissediyorum. Ayrıca evde her zaman ailemle birlikteyim."

"Ve Oliver… Onun yanında asla garip veya rahatsız hissetmedin." Bunun sebebi, Elizabeth'in hayatında Oliver'ın yanındayken kendini en rahat hissetmesiydi. Ama bu konu şu an önemli değil.

“Oliver önemli değil. Onu unutmaya çalışıyorum, hatırlıyor musun?”

Rose iç çekti. “Evet. Sadece…” diye başladı, ancak cümlesini yarıda kesti ve başını salladı. “Boş verin.”

“Hayır, lütfen ne demek istediğini söyle.” Belki de bunun sebebi, Rose’un tavsiyeler vermekten ziyade dinlemeyi tercih etmesiydi. Ancak Rose fikirlerini dile getirdiğinde, Elizabeth onları her zaman dinlemek isterdi.

Oliver’ı kalbinizden tamamen çıkarmadan önce, ona gerçekten nasıl hissettiğinizi söylemek istemediğinizden emin misiniz? Belki de o…”

“Hayır,” diye kesti Elizabeth onun sözünü. “Yapamam.”

“Ama neden?” Rose’un sesi biraz yalvarır gibi çıkıyordu. “Ya o da senin duygularına karşılık verirse? Böylece ikisi de bu zorlu dönemden kaçınabilir ve birlikte hayatlarına devam edebilirler.”

Veya belki de bana, benim duygularıma karşılık veremediğini ve bir daha asla gözlerimin içine bakamayacağını söyler. O zaman en iyi arkadaşımı kaybederim ve hayatımın geri kalanında bu utanç verici durumla yaşamak zorunda kalırım.

“Kate, o trajik konuşmadan gurur duyardı.”

Elizabeth gülümsedi. “Evet, öyle yapardı, değil mi? Ama mesele şu ki, bu çok büyük bir risk. Ben böyle bir riski göze almak istemiyorum.”

“Peki,” dedi Rose. Ama ses tonundan memnun olmadığı anlaşılıyordu. “Sanırım mantığınızı anlıyorum.”

“Bunu yapacağını biliyordum. Peki, benim daha iyi bir ‘Town Diamond’ olmama yardım eder misin? Daha kendinden emin ve sofistike görünmem için bana yardım eder misin?” Rose yıllardır çeşitli kimlikler kullanıyordu. Hangi durumda olursa olsun, istenen kişiye kolayca dönüşebiliyordu. Elizabeth, kendinden emin bir tavır sergilemek konusunda bundan daha iyi bir öğretmen olamayacağını biliyordu.

“Sanırım sana birkaç ipucu verebilirim. Ama Elizabeth, eğer bir ilişki uğruna kendini değiştirmek zorundaysan, bu muhtemelen değer verilmesi gereken bir aşk değildir.” Biraz kibirli bir tavır sergiledi. “Ayrıca, Oliver’a duygularını söylememek için böyle bir bahane kullanmak saçma ve biraz da korkakça bir davranış.” İşte bu yüzden Rose, Elizabeth için çok değerliydi. Görüşü sorulduğunda, Rose asla kelimelerini yumuşatmaya çalışmazdı. Dürüst ve samimi bir şekilde konuşurdu, hiçbir şekilde yaltaklanma veya manipülasyon yapmazdı.

“Yine, burada kendimi çok hoş karşılanmış hissettiriyorsunuz,” dedi Elizabeth alaycı bir gülümsemeyle.

Rose gülümsedi ve Elizabeth’in elini sıktı. “Burada olduğun için mutluyum, Elizabeth. Londra’ya bu kadar çabuk geri dönmeyi düşünebileceğim başka hiç kimse yok.”

“Peki, Oliver’a karşı hislerim konusunda Carver’a hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?”

“Sırrınız benimle güvende.”

Bu sözler ona büyük bir rahatlama hissi verdi. En son istediği şey, kardeşinin kendi adına Oliver’a duygularını itiraf etmesiydi. “Teşekkür ederim.”

“Lütfen bana sadece bir şey söz verin,” dedi Rose, sesini yumuşatarak. “Oliver ile birlikte harika bir hayatı kaçırmayın; çünkü reddedilme korkusu yüzünden böyle yapmayın.”

Bir ay önce, Dalton Park’tan ayrılırken ve Carver’ın sizi sevmediğinden şüphelendiğiniz zaman, bana aynı sözleri verebilir miydiniz?

Rose’un dudakları bir çizgi halinde bükülmüştü, ancak Elizabeth, kayınvalidesinin gülümsemesini gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordu. “Derin sözlerimi sorgulamaman gerekiyor. Yapman gereken tek şey, bilgeliğime hayran kalmaktır.”

Elizabeth kendini gülmekten alamadı. Kanepe üzerinden kalktı; konuşmanın getirdiği duygusal yükten dolayı yorgundu ve artık oradan ayrılmak istiyordu. “Şimdi odama gideceğim ve bu akşamki partiye kadar sizin bilgece sözlerinizin önemini düşüneceğim.” Elizabeth, Bayan Loxley’nin evinde düzenlenecek olan partiyi neredeyse unutmuştu. Bu partinin, sezonun en önemli etkinliği olacağını düşününce ürperdi. Akşamı berbat edebileceği en az on farklı yol aklına geldi.

Rose, kanepe yanındaki sepetten küçük bir nakış halkası aldı ve yastıklara yaslanarak oturdu. “Hayır, öyle yapmayacaksın. Ama en azından, benim yaşımın üzerinde bir bilgeliğe sahip olduğumu varsayabilirsin.”

Elizabeth, kapıda duraksadı. Genellikle neşeli olan kayınvalidesini gözlemledi; kadın, elinde iğneyle, bir yavru geyik gibi uslu bir şekilde oturuyordu. Gözlerinin önündeki manzara, Dalton House’a ilk geldiğinde tanıdığı Rose ile uyuşmuyordu. Elizabeth gülümsedi. “‘Eğer aşk uğruna kendini değiştirmek zorundaysan, o aşkın bir anlamı yoktur,’ diyen sözler ne oldu?”

Rose sadece gülümsedi ve dikiş işine devam etti. “Kocanızın karısı olarak geçirdiğim kısa süre içinde öğrendiğim bir şey var: Birini sevmesi için kendini değiştirmek ile daha iyi bir insan olmak arasında fark vardır.” Bir an durdu ve Elizabeth’e baktı; gözleri parlıyordu. “Şimdi gidin ve bu harika sözlerimi mahvetmeden başka bir şey söylemeyin.”

Elizabeth sonunda yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Hizmetçisiyle birlikte parkta yaptığı, oldukça sıkıcı ve monoton bir yürüyüşün ardından Elizabeth, Kensworth House’a döndü. Aslında, Londra’nın nesi bu kadar heyecan verici olduğunu veya herkesin neden onun hakkında bu kadar övgü dolu şeyler söylediğini anlayamıyordu. Hava oldukça bunaltıcı ve sisliydi; sokaklarda ise gübre kokusu vardı. Nereye baksarsa baksın –Grosvenor Square dışında, orada soylu kardeşiyle birlikte yaşadığı yer hariç– yoksulluk ve sefalet görüyordu. Acı çeken insanların ihtiyaçlarına ise kimse hiç aldırış etmiyordu.

Şu ana kadar hiç etkilenmemişti.

Yatak odasına dönerken, çenesindeki başörtüsünün bağlarını çözerken, Elizabeth, Rose’un yatak odasından kendi adının söylendiğini duydu. Bir an için kapının yanında durdu; acaba Rose onu mu çağırıyordu diye düşündü. Ancak kardeşinin sesini tanıyınca, konuşulanların kendisiyle ilgili olduğunu anladı.

Harekete devam etmek daha doğru bir karar olurdu. Başkalarının konuşmalarını dinlemek, toplumun saygın üyelerinin yapacağı şeylerden değildi. Yine de… Onlar onun hakkında konuşuyorlardı. Ayakları, Rose’un kapısının önündeki halının üzerinde sabit kalmıştı.

“…Onun hakkında onunla konuştun mu?” diye sordu Rose. Kiminle ve ne hakkında konuşulmuş olabilir ki? Ne kadar da uygunsuz bir durum… Elizabeth kulağını ahşap kapıya dayadı.

“Evet, yaptım,” dedi Carver.

“Peki o ne dedi?”

Bu adam kimdi böyle? Eğer Elizabeth kulağını o kapıya daha sıkı dayarsa, kapının içine düşecekti.

“Oh, biliyorsun işte, Oliver…” Oliver! Elizabeth, çığlık atmamak için elini ağzına bastırdı. Şüphesiz, az önce adının anıldığını duymuştu. Bu, acaba Carver’ın Oliver’a onun hakkında sorular sorduğu anlamına mı geliyordu? “O, bağlı kalmayı sevmeyen biri. Sanırım sadece bu soru bile onu rahatsız etti.” Hangi soru?

“Gerçekten mi?” Rose’un sesi biraz üzgün geliyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu; bu sefer sesi daha enerjik çıkıyordu. “Pekala… belki de onu yanlış anlamışsındır. Lütfen konuşmanızı kelime kelime anlatın bana.” Ne kadar da anlayışlı bir kadın… Elizabeth, kapıyı açıp kayınvalidesine sarılmak istedi; böyle net bir açıklama yapmasından dolayı ona minnettardı.

“Sordum: ‘Elizabeth’i seviyor musun?’ O da ‘Hayır’ diye yanıtladı. Sanırım onun sözlerini yanlış yorumlamak mümkün değil.” Elizabeth’in kalbi kırıldı. İşte cevabı buydu. Oliver onu sevmiyordu. Bu sözleri yüksek sesle duymak, düşündüğünden çok daha acı vericiydi.

“Onu neden sevmediğini söyledi mi? Bir sebep belirtti mi?” diye sordu Rose.

Carver hafifçe güldü. “Bu konu hakkında neden bu kadar meraklısınız, Bayan Bow Street Runner? Bilmem gereken bir şey var mı?”

Elizabeth nefesini tuttu ve acaba bu an, Rose’un verdiği sözü bozup güveni ihlal edeceği an mı diye düşündü.

Rose gülümsedi; oldukça rahat görünüyordu. Bu durum, Elizabeth’in hissettiklerinin tam tersiydi. “Söyleyecek bir şey yok. Sanırım bu haber beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Oliver ve Elizabeth’in birlikte olmalarını umuyordum.”

Elizabeth, Carver’ın derin bir nefes verdiğini duydu. Onun, kendini bunalmış hissettiğinde yaptığı gibi, ellerini saçlarının arasından geçirdiğini hayal edebiliyordu. “Ben de aynısını umuyordum.” Bu, Elizabeth için yeni bir bilgiydi. “Oliver her zaman Elizabeth’e çok iyi bakmıştır. Onun yanında Elizabeth’in güvende olacağından eminim.” Ah.

Elbette bu, Elizabeth ve Oliver’ın evlenmesini istemesinin sebebiydi. Bunun sebebi Elizabeth’in herhangi bir şey sunması değil, Oliver’ın Elizabeth’in hayatının geri kalanında onun vasisi olabilmesiydi. O ve Mary muhtemelen işbirliği içindelerdi.

Duygularının ağırlığı kalbini sıkıştırıyordu; bunları kabul etmek zorundaydı… Ama bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Kapıdan uzaklaşıp hızla odasına döndü. Kapıyı kapattıktan sonra ancak gözyaşlarının yanağından süzülmesine izin verdi. Sırtını kapıya yasladı ve içindeki duygularla başa çıkmak için gözlerini kapattı.

Oliver beni sevmiyor.

Eh. En azından artık emindi. Artık hiç şüphe etmeyecekti. Bu şekilde ilerlemek daha kolaydı. Bir gözyaşını silerek odasına baktı; ancak aslında

etrafını pek görmüyordu. Zihni sürekli olarak istenmeyen duygular ile geleceğiyle ilgili seçenekler arasında gidip geliyordu. Duyguların, insanlığın günahlarını hatırlatmak için var olan şeylerden başka bir şey olmadığına inanan Elizabeth, kendini toparladı ve duvardan uzaklaştı. Oliver olmadan, sahip olduğu her şeyi kullanarak kendi geleceğini şekillendirmeye karar verdi.

Elizabeth yeni bir kararlılık hissetti. Oliver'ı kalbinden atacaktı. Onu sevebileceği başka birini bulacaktı. Kesinlikle, kendisini sevmeyen bir adam için üzülen, acınası bir kadın olarak bu mevsimi bitirmeyecekti.

Elizabeth odasının içinde ilerledi ve gardırobunun kapılarını o kadar sert bir şekilde açtı ki saçları yüzünden uçtu. Keşke Kate orada olsaydı da onu görebilseydi… Kate kesinlikle gurur duyardı. Elizabeth gardıroba elini uzattı ve turkuaz rengi elbiseyi çıkardı. Derin bir nefes aldı ve kararlılığını pekiştirdi: Bu gece, kendisini "önemsiz bir bitki" gibi hissettiren o elbiseyi giyecekti.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver, o gün ikinci kez Kensworth House'un dışında duruyordu. Ancak bu sefer her şey farklıydı; çünkü Elizabeth'in kapının öbür tarafında olduğunu biliyordu. Ayrıca, onun güzelliğinin kendisini büyüleyeceğini ve yine ona karşı hissettiği duygularını bastırmak zorunda kalacağını biliyordu.

Boğazını temizledi; bu çaba sonucunda hem sinirleri hem de kravatı gerginleşmişti. Saçmalıyordu işte. Neden endişelenmesi gerekti ki? Bu kişi Elizabeth'ti… Onun Elizabeth'i. En yakın arkadaşı, en sevdiği dostuydu.

Ama hayır, o Elizabeth değildi. Evet, hâlâ o kadındı; onunla sayısız saatler geçirmişti. Hâlâ o Elizabeth'di… Ama yine de bir sorun vardı. Elizabeth aynı kız olabilirdi, ancak artık eskisi gibi görünmüyordu. Çocukken ona karşı hissettiği o basit duygulara geri dönmek zorundaydı. Belki de, tıpkı çocukken yaptığı gibi, saç örgülerinin uçlarına kurdeleler bağlamış halde onu hayal etmeye çalışırsa, bu duyguları geride bırakabilir ve sonunda yoluna devam edebilirdi.

İçinde bir ses, üç yıldır Elizabeth'in yanındayken kendini hiç normal hissetmediğini fısıldıyordu. Ancak o, bu sesi kesinlikle ve sonunda görmezden geldi.

Oliver, Dalton Park'ın kapısından içeri adım attığı anda omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti. Bu, Oliver için parkta geçirdiği yedinci yazdı; ancak Kensworth'un yanında olmadığı ilk yazdı. Oliver, Kensworth'un neden eve dönmek istemediğini anlıyordu. Nişanlısının beklenmedik ölümü hâlâ taze bir travmaydı ve bu olay Dalton Park'ın avlusunda meydana geldiği için, arkadaşı oraya yaklaşamıyordu. Kensworth Londra'ya taşınmıştı ve Oliver da onun peşinden oraya gitmişti.

Ama o zaman yaz mevsimiydi ve Kensworth, Oliver'ın kendisi olmadan Dalton Park'a geri dönmesine izin vermişti. Oliver buna minnettardı; çünkü Dalton Park, onun için daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde bir "ev" haline gelmişti. Oradaki odayı, orada geçirdiği ilk tatilden beri çok özlemişti. Dük ve düşesini de özlemişti. Kate'i de özlemişti. Elizabeth'i de özlemişti.

Özellikle de o, Kensworth'un hiç sahip olmadığı bir kız kardeş gibiydi. Neşeli ve cesurdu; aynı zamanda da her şeyi ilginç tutacak kadar da can sıkıcıydı. Bazen Kensworth, Elizabeth'in biraz sinir bozucu olduğunu düşünürdü; sürekli onların peşinden koşuyor ve onların yaptıkları şeylere müdahale ediyordu. Ancak Oliver böyle hissetmezdi. Küçük Lizzie ile vakit geçirmekten hiç rahatsız olmazdı. Lizzie'nin kıvırcık saçları ve hayata olan coşkusu onu çok sevimli kılıyordu.

Dük ve düşesle selamlaştıktan sonra, Oliver, Dalton Park'ın geniş merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı. Her adım attıkça üzerindeki yüklerin hafiflediğini hissediyordu. Bu durum, gençliğinden beri böyleydi. Dük ve düşes, evlerinde sevgi ve huzur dolu bir ortam yaratmışlardı; bu da Oliver'ın kendi evinde hiç yaşamadığı bir şeydi. Annesi öldüğünden beri Pembroke, ona bir hapishane gibi gelmişti. Tabii ki, Frank Turner, annesi ölmeden önce de tıpkı öldükten sonra olduğu gibi nefret dolu ve şiddet eğilimli bir insandı. Ancak annesi, Oliver'ı adamın öfkesinden korumuştu.

Pembroke'un duvarları arasında hiçbir sevgi yoktu. İşte bu yüzden Oliver, babasını ziyaret ettiği son yolculuktan sonra bir daha asla oraya dönmeyeceğine karar verdi. Ne yazık ki, Frank Turner ile yüzleşmek amacıyla yaptığı bu yolculuk, umutsuz bir deneyim oldu ve Oliver, başladığı zamankinden daha da korkmuş halde geri döndü. Babasının zorbalığından dolayı etkilenmemeyi çok istese de, bunu başaramadı. Frank Turner hâlâ onun zihnindeydi ve artık o nefret dolu sesden kurtulamayacağından korkuyordu.

Ama şu an ne Pembroke'u ne de Frank Turner'ı düşünmek istiyordu. Babasının ayrılırken kendisine söylediği son sözleri de kesinlikle düşünmek istemiyordu. Hayır, Oliver, babasının etkisinin en ufak bir izini bile Dalton Park'a bulaştırmak istemiyordu.

Elini uzatarak, odasına giden koridorun duvarlarını süsleyen ahşap süslemelerin üzerinden parmaklarıyla bir yol çizdi. Burada o kadar çok zaman geçirmişti ki, gözleri kapalı olsa bile yolu bulabilirdi. Ancak Kensworth olmadan burası daha sessiz geliyordu. Normalde, uzun bir

yolculuktan sonra biriken enerjileri nedeniyle, odalarına giderken koridorlarda sürekli birbirleriyle mücadele ederlerdi.

Genellikle Elizabeth, onları ön kapıda beklerdi. Peki o neredeydi?

Oliver, kapısının önünde durdu ve gülümsedi. Evde olmak güzeldi.

Kapıyı açtı ve odasına girdi. Işık oldukça loştu ve oda altın rengi bir ışıkla aydınlanmıştı.

"Uhu!"

Oliver aniden döndü; kalbi hızla atıyordu, nefesi kesilmişti. Elizabeth kapısının arkasından çıktı. Gülüşünden anlaşıldığı üzere, Oliver'ın tepkisinden keyif alıyordu.

"Seni alçak kız!" diye güldü ve kalbini sakinleştirmek için elini göğsüne koydu. Onun yokluğuna güvenmemesi gerekirdi. "Ne zamandır buradasın…" Ama Elizabeth'in yüzünü ilk kez gördüğünde sözleri yarıda kaldı.

Hâlâ gülüyordu, ancak artık gölgelerin ardından çıkmış ve biraz önce hayranlıkla baktığı o altın ışığın içine adım atmıştı. Nefesi kesilmişti; tüm sözleri de birlikte kaybolmuştu. Gözlerini kırptı; acaba hâlâ aynı kıza mı baktığından emin değildi.

Değildi işte. Lanet olsun. Elizabeth artık bir kız çocuğu değildi.

"Bu nedir?" diye sordu Elizabeth. Yüzündeki şok ifadesini fark edince neşesi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. "Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?" Yanağını okşamaya başladı.

Geçen yaz geride bıraktığı kıza ne oldu acaba? Elizabeth artık çok daha uzun boylu ve inceydi; ancak yine de daha çekici bir vücuda sahipti. Geçen yaz onu terk ettiğinde hiç olmayan bölgeleri şimdi dolgunlaşmıştı. Şimdiki haline bakınca nefesi kesiliyordu ve içinde, geçen yazki kızın asla uyandıramadığı duyguları uyandırıyordu.

İyi değildi.

"Oliver, beni korkutuyorsun! Vücudumun üzerinde bir örümcek mi dolaşıyor acaba?" Ama aklından geçenleri ona söyleyemezdi. Neyse ki, o zaten ona bir bahane sunmuştu.

Gülümsedi ve ona doğru adım attı. Aman Tanrım… Onun kokusu da inanılmazdı. "Yüzünde biraz mürekkep lekesi var. Buraya bak, hemen temizleyeyim." Oliver, bu yalanı söyleyerek durumunu iyileştirdiğinden mi, yoksa daha da kötüleştirdiğinden mi emin değildi. Çünkü şimdi başparmağıyla onun yumuşak yanaklarını okşuyor ve koyu renkli kirpiklerinin açık mavi gözlerinin üzerinde ne kadar hoş göründüğünü fark

ediyordu. Dudakları ise dolgundu ve öpülmeye son derece uygun görünüyordu. Tabii ki bu saçmaydı; çünkü Elizabeth'in dudaklarını öpmesi kesinlikle mümkün değildi. Başparmağıyla onların üzerinden geçmek de kabul edilemezdi.

Oliver aniden fark etti ki, eli hâlâ onun yüzünün üzerindeydi ve o da ona sanki delirmiş gibi bakıyordu. Belki de öyleydi…

Hava ve uzay… Bunlar, o an için ihtiyaç duyduğu iki çok önemli şeydi. Oliver, Elizabeth'ten bir adım uzaklaştı ve boğazını temizledi. Kaç yaşındaydı acaba? Daha önce bunu bilmek istememişti; çünkü onun için Elizabeth her zaman "küçük Lizzie" olmuştu. Şimdi ise bu soru çok önemli geliyordu. Aklında hızla yılları topladı ve Elizabeth'in artık on yedi yaşında olduğunu fark etti. Bu durumda, onunla yatak odasında yalnız kalmak kesinlikle uygunsuzdu.

"İyi misiniz?" diye sordu Elizabeth, ona doğru bir adım atarak. O tek adım, onun kalbini derinden etkiledi.

"Daha iyisi olamazdı." Parlayan mavi gözlerinin içine baktı ve keşke böyle yapmasaydım diye düşündü. O gerçekten muhteşemdi ve kokusu da harikaydı. Acaba her zaman portakal gibi mi kokardı? Ona hayran kalmıştı. "Aslında hayır," dedi hızla, düşünceleri tekrar onu öpmeye kaydığında. "Sanırım bir hastalığa yakalanıyorum. Grip gibi hissediyorum. Hemen oradan ayrılmalısınız ki başka bir şeye yakalanmayasınız." Onu odadan dışarı itmeye başladı. Bu da başka bir büyük hata oldu. Eldivenleri yoktu ve onun teni çok sıcaktı. Hayır, hayır… Ona ne oluyordu böyle?

Elizabeth, kapısının eşiğinin ötesinde onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Annemin doktoru çağırmasını ister misin?" Büyük mavi gözleriyle ona baktı. Adamın bacakları nedensiz yere güçsüzleşmişti.

"Hayır. Kesinlikle öyle değil." Doktor herhangi bir ateş tespit edemez; ancak aşık olmuş bir aptal olduğumu söyleyebilir. "İyi bir gece uykusu beni iyileştirecektir."

Biraz daha yaklaştı; tatlı portakal kokusu tekrar havaya yayıldı. Elizabeth'in her yönü onu büyülüyordu. Gülümsediğinde ise Oliver tamamen kendinden geçmişti. "Geri döndüğüne sevindim, Oliver. Seni özledim."

Elizabeth'in o sözleri söylerkenki halini asla unutamayacaktı. Her bir detayı, ruhunun derinliklerine kazınmış gibi hissedebiliyordu.

"Ben de seni özledim, Lizzie."

Elizabeth’i örgülü saçlarla ve firketelerle resmetme fikri onu oldukça mutlu etmişti. Oliver, elini kendi saçlarının üzerinde gezdirerek her şeyin yerinde olduğundan emin oldu ve en yakışan ceketinin yakalarını düzeltti. Bunu giymesinin sebebi, diğer herkesin onu bu kıyafetle görmekten hoşlanmasıydı; tabii ki Elizabeth’in onu bu koyu yeşil ceketle çekici bulmasını umduğu için de giymişti.

Oliver kapıyı çaldı ve, hoşnutsuz bir şekilde kapıyı açan uşakın yüzüne şakacı bir şekilde gülümsedi.

“Jeffers,” dedi Oliver, Kensworth House’un içine adım atarken. “Her zaman memnuniyet verici bir durum.” Ama aslında hiç de öyle değildi.

Oliver, Jeffers’in bir şeyler mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi, ancak tam olarak emin değildi. “Evet efendim. Ailenin gelmesini beklemeniz istendi. Birazdan aşağıya inecekler.” Jeffers, Oliver’ı dikkatle süzdü; sanki Oliver’ın hemen odadan çıkıp tekrar merdivenlerden yukarı koşmasını bekliyormuş gibi. Jeffers’in bu kınayıcı bakışları, Oliver’ı böyle yapmaya teşvik ediyordu. Acaba tüm uşaklar bu kadar kibirli miydi?

“Jeffers, bana o şekilde bakmaya gerek yok. Bu gece Lady Elizabeth’in refakatçisi olarak buradayım; bu yüzden en iyi şekilde davranacağım.” Bir homurtu daha. Oliver, bunu hak ettiğini düşündü. Hayatındaki “gayriresmi görevi” zaten uşağın sinirlerini bozmaktı. Onun öfkeli halini görmek gerçekten çok eğlenceliydi.

“Lady Elizabeth birazdan aşağıya inecek.” Bu sözler, uşağın kendisine bakışıyla birleşince, Oliver’ın gerginliğini daha da artırdı.

Beklerken meşgul olmak için kravatının kıvrımlarıyla oynadı. Kravatın düzgün görünmesi gerekiyordu… Eğer bunu başarabilirse, tüm bu sezon hızla geçip gidecekti. Dostlukları da hem bozulmayacak, hem de zarar görmeyecekti.

Merdivenlerin tepesinde bir hareket fark etti. Yukarı baktığında ise kalbi duracak gibi oldu. O büyüleyici güzellik merdivenlerden aşağı inerken, aklından tüm düşünceler uçup gitti. Elizabeth, tarif edilemez bir renkte bir ipek elbise giymişti; bu renk, yeşil ve mavinin bir karışımı gibiydi. Bildiği tek şey, bu rengin onun gözlerini geceleyin parlayan bir ışık gibi öne çıkardığıydı. O gözler, sanki denizde kaybolmuş biri için umut ışığı gibiydi.

Elizabeth yaklaştıkça Oliver’ın kalbi olağandışı bir hızda atıyordu. Bu durum, birkaç yıl önce Elizabeth’in onun hayatında sonsuza dek değişiklik yarattığı günü hatırlatıyordu. Tıpkı o gün gibi, bu anın da asla unutamayacağı bir an olacağını hissediyordu. Yüzünde, bu kadına karşı

ölümsüz bir aşk beslediği izlenimini vermemeye çalışarak bir gülümseme oluşturdu.

Son üç yıl boyunca Oliver, Londra'daki her mevsimi, Elizabeth'e olan arzusunu yenmeye çalışarak geçirdi. O yaz, Dalton Park'ta Elizabeth onun kalbini harekete geçirmişti. O günden sonra, Elizabeth'in yanında diğer tüm kadınlar önemsiz kalmıştı. Onun asla kendisine ait olamayacağını düşünmek ona acı veriyordu.

"Peki?" diye sordu, gümüş renkli terlikli ayağı zemine değerken. "Yapmalı mıyım?" Elizabeth'in gözlerinde daha önce hiç görmediği bir tereddüt ifadesi vardı. Bu tuhaftı; çünkü Elizabeth adeta masallardaki periler gibi görünüyordu. Ona bakmak, insanı ebedi gençlik veya zenginlikle ödüllendirebilirdi…

"Oliver?" diye tekrar sordu. İlk seferinde cevap alamayınca kaşları endişeyle çatıldı.

"Hmm? Ah…" Kısa bir kahkaha attı ve duruşunu düzeltti. "Lizzie, sen çok güzelsin…" Ama ne diyebilirdi ki? İçgüdüsü, bu kadının ne kadar muhteşem göründüğünü söylemek ve tüm duygularını onun ayaklarına serpmekti. Ama bu çok abartılı olurdu; üstelik düşüncesizce bir davranış olurdu. Kendine, onunla böyle davranmayacağına dair söz vermişti. Elizabeth'in yanında o, Oliver'dı… Flörtöz ve çekici Oliver değil. "Güzel görünüyorsun."

Kaşları daha da çatıldı ve kendinden daha da emin olamayan bir hali vardı. "İyi görünüyor muyum?"

Başını salladı; aralarındaki "zeminin" tekrar belirsiz bir hale geldiğini hissediyordu. Bir başka sütunun daha yıkıldığını hissedebiliyordu. Yapması gereken şey, aralarındaki ilişkiyi tekrar sağlam ve dostane bir temele oturtmanın bir yolunu bulmaktı.

Örgüler ve bukleler. Örgüler ve bukleler.

Lanet olsun. Yine de işe yaramadı. Onun yumuşak, altın rengi bukleleri, daha önce hiç görmediği şekilde başının etrafına güzelce örülmüş ve sabitlenmişti. Tek bir bukle serbestçe sarkıyordu ve güzel, ince boynuna değiyordu.

Bakmaktan kendini alamıyordu. Harika bir kadındı. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Üç yıldır bu kadına karşı koyuyordu. Bir geceliğine bile olsa, ona nasıl hissettiğini söylememeye devam edebilirdi.

Oliver boğazını temizledi ve gözlerini merdivenlerin yukarısına dikti; umarım Lord ve Lady Kensworth bir an önce oradan çıkarlardı. "Sizce bu

aşık çift daha ne kadar orada kalacaklar?”

Göz ucuyla Elizabeth’in omuz silktiğini gördü. Sadece göz ucuyla, çünkü henüz ona tekrar bakmaya cesaret edemiyordu. “Emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, eğer bu gece o mutlu dünyalarından çıkıp bize katılırlarsa şaşırırım.”

Oliver başını çevirip Elizabeth’e baktı. “Onların bizimle gelmeyeceklerini mi düşünüyorsunuz? Neden ki?” Sesindeki sertliği duyabiliyordu ve Elizabeth’in yüzünde de bunun izlerini görebiliyordu. Boğazını temizleyerek daha sakin bir tonla konuşmaya çalıştı. “Sanırım Bayan Loxley, Lord ve Lady Hatley’nin yanı sıra Lord ve Lady Kensworth’ın da olmamasından dolayı çok üzülecektir.”

Elizabeth ona doğru bir adım attı, ancak o da içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Harika, Oliver… Bunu yirmi iki yaşındayken, Elizabeth ise on yedi yaşındayken son kez yapmıştı. Daha bariz olamaz mıydı? Oliver, içinde biriken gerginliği atabilmek için koşmak istiyordu. Acaba Elizabeth’in güzelliğine asla alışamayacak mıydı? Ama mesele sadece güzelliği değildi. Bu kadın her açıdan harikaydı.

“İyi misin, Oliver? Bir sorun mu var?” Sanki üç yıl öncesine dönülmüş ve yine onun odasındaymışlar gibi.

“Oh, hayır, ben iyiyim,” dedi ve elini arkasındaki duvara dayamaya çalıştı. Ne yazık ki duvarı tam olarak ıskaladı ve neredeyse yere düşecekti. Hızla toparlanmayı başardı; ancak bu hareketi onu daha da tuhaf gösterdi. Zoraki bir gülümsemeyle, “Sanırım koçmana bir dakika daha bekleyeceğimizi söyleyeyim,” dedi.

Elizabeth’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı hafifçe aralıktı. Adam ondan uzaklaşıp kapıdan dışarı fırladı. Oliver merdivenlerden aşağı koştu ve tekrar eve girebilecek kadar sakinleşene kadar en az on kez etrafta dolaştı.

Çekici bulduğu bir kadınla flört etme hakkından hiç vazgeçmemişti. Onun ilgisini çektikten sonra onunla ilişki kurmaya çalışmaktan da çekinmemişti. Ancak Elizabeth söz konusu olduğunda, bunları yapma hakkına kendine asla izin vermemişti. Çünkü biliyordu ki, eğer onunla ilişki kurarsa, onu bir daha asla bırakamayacaktı.

Frank Turner’ın sözleri, Frank bunu düşündüğü her an zihnini delip geçiyordu; öfkeli ve kararlı bir şekilde. Oliver’ın babasıyla yaptığı son görüşme aklına geldi: Sonunda cesaretini toplayıp babasına, onun şiddeti ve nefreti yüzünden ne kadar acı çektiğini anlatmıştı. Peki Frank Turner ne

yapmıştı? Gülümsemişti. Babası onun yüzüne bakarak gülmüş ve şöyle demişti: “Ben olsam bu kadar yargılayıcı olmazdım, oğlum. Benim kanım senin damarlarında akıyor. Bir gün sen de benim gibi olacaksın, tıpkı benim babamın ve onun babasının olduğu gibi. Biz Turner’lar hep aynıyız; farklı olduğunu iddia etmenin bir anlamı yok.”

Oliver yumruklarını iki yanında sıktı ve şimdi daha da ürkütücü görünen ön kapıya baktı. Babasının annesine yaptığı gibi, Elizabeth’e asla zarar vermeyecekti. Babasının kendisine yaptığı gibi… Oliver, Elizabeth’in hayatta en iyisine sahip olmasını sağlayacaktı; bu da onu serbest bırakmak anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Her şey kontrol altındaydı. Kensworth ve Rose sonunda aşağı kata indiler ve dördü birlikte arabaya yerleştiler. Kensworth ve Rose'u görmek, Oliver'ın sakinliğini yeniden kazanmasına ve kararlılığını artırmasına yardımcı oldu. Tek sorun şuydu ki, artık karanlık bir arabadaydılar ve Oliver artık Kensworth'u göremiyordu. Ancak Elizabeth'in yanında oturduğunu hissedebiliyordu; arabada sarsıntı oluştuğunda Elizabeth'in kolü ona sürtünüyordu.

Oliver, araba yolculuğunun biraz daha rahat olmasını dilerken, aynı zamanda bir daha asla pürüzsüz bir yolla karşılaşmamayı da umuyordu. Çünkü, lanet olsun, bu gece Elizabeth'in kokusunu ve onun koluyla kendisinin kolunun temas ettiği her anı çok sevmişti.

Ama o, durumu tamamen kontrol altında tutuyordu.

"Bay Turner ile ilgili başka bir haber var mı?" Kensworth'un sesi, babasının adının anılmasıyla birleşince, sanki üzerine soğuk su dökülmüş gibi hissetti kendini.

"Babanıza ne oldu?" diye sordu Elizabeth, sesinde endişe vardı.

Arada bir, bir sokak lambasının ışığı Elizabeth'in yüzünü aydınlatıyordu. O anlarda, onun gözlerindeki soruları görebiliyordu. Elizabeth, Ashburn ailesinde Frank Turner'ın Oliver'e yaptığı kötü muamelenin gerçek boyutlarını bilen tek kişiydi. Son birkaç yıl boyunca, Kensworth olmadan Dalton Park'ta yazları geçirdikleri zamanlarda, Elizabeth ile birlikte saatlerce ormanın içinde yürüyüp her şey hakkında konuşurlardı. O yazlar boyunca, Elizabeth'e kalbinin derinliklerine girmesine izin vermişti; ki oraların varlığından başka kimse haberdar değildi.

Kensworth, Oliver'ın babasının yanında olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Babasının acımasız biri olduğunu ve aralarındaki ilişkinin

düzeltilemez olduğunu biliyordu. Ancak Elizabeth daha fazlasını biliyordu. Frank Turner'ın asla brandy içmeden uyanamadığını biliyordu. Frank Turner'ın sert bir mizacı olduğunu ve kolayca öfkelenen biri olduğunu biliyordu. Oliver'ın babası tarafından nefret edildiğini biliyordu. Ayrıca, babasının Oliver'a söylediği tek şeylerin onun değersiz olduğuna dair şeyler olduğunu da biliyordu.

Oliver, Elizabeth'e baktı. "Kısa bir süre önce ondan bir mektup aldım. O… pek iyi değil."

Onun derin bir nefes aldığını duydu. Sonra, karanlık arabanın içinde Elizabeth elini uzatarak onun elini tuttu. Elini bir kez sıktıktan sonra geri çekti. Oliver neredeyse tekrar elini uzatıyordu, ancak neyse ki Rose'un sesi onu durdurdu. "Buradayız," dedi Rose. Araba, Bayan Vienna Loxley'nin evinin önünde durdu; etrafta en az on araba daha vardı.

Oliver biraz rahatladı. Son birkaç yıl içinde Bayan Loxley'nin düzenlediği birkaç tuhaf akşam yemeğine katılmıştı ve biliyordu ki, o dört katlı evin içinde onun dikkatini dağıtacak pek çok şey vardı.

"Bu akşam için hazır olduğunuzdan pek emin değilim," dedi, az önce hissettiği o ağırlık hissinden kurtulup Elizabeth'e gülümseyerek.

Elizabeth hızla başını çevirip pencereden kız kardeşinin en yakın ve en iyi arkadaşının evine baktı. Vienna Loxley, Londra'da –belki de tüm dünyada– eşi benzeri olmayan bir kadındı.

"Sanırım bu etkinlik yüzünden biraz heyecanlıyım," dedi Elizabeth.

"O duyguyu saklayın. Büyük ihtimalle, bu sezon boyunca gerçekten keyif alacağınız tek etkinlik bu olacak," dedi Kensworth. Sade tonu, dinleyen herkese, bu tür etkinliklere katılmak zorunda kalmaktan ne kadar rahatsız olduğunu açıkça gösteriyordu.

Rose, onun kaburgalarına hafifçe dokundu. "Lütfen nazik olun."

İç çekti. "Gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Evet."

Kensworth, arabanın içinde Elizabeth'e doğru eğildi. "Sevgilim, bu töreni geçiştirip Rose ve benimle birlikte yatılı okula geri dönmeyi tercih etmez misin? Her zaman başka bir öğretmene ihtiyacımız olabilir. Eminim ki, seninle birlikte yaşayabileceği çok iyi bir çiftçi bulabiliriz." Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Rose, kocasını tekrar koltuğuna oturttu. "Böyle yararsız yorumlar yapmaya devam edersen, bu gece benim yerime Oliver'ın yatağında uyumak zorunda kalacaksın."

Kensworth’un gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarını büzüyormuş gibi yaptı.

“Neden benim uykumu bölmek zorunda?” diye sordu Oliver. “Onun da kendine ait bir yatağı yok mu? Onu oraya mı göndermelisiniz?”

“Evet, ancak bence bu yeterli bir ceza değil.”

Oliver, Rose’a gülümseyerek baktı. “Çok hoşuma gitti. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” O da ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Rose, kesinlikle onun ve Kensworth’un dostluğuna yeni bir boyut katıyordu.

Elizabeth ve kardeşi, bu tartışmaları görünce güldüler. Diğer arabalar boşaldıktan sonra, araba tekrar yola çıktı. Sonunda sıra onlarda geldi. Bir uşak kapıyı açtı ve Oliver hızla aşağı inerek Elizabeth’in arabadan inmesine yardım etti. Daha sonra Elizabeth’in elini kendi koluna alarak onu içeriye götürdü. Rose ve Kensworth da hemen arkalarından geldiler. Oliver, keşke kendisi ve Elizabeth arabadan inenler olsalardı diye düşündü. Böylece, içe kapanık arkadaşı ve yeni gelinin topluma yeniden katılırken onları daha iyi görebilirdi. Oliver, Kensworth’u nadiren böyle “dayanılmaz derecede saçma sapan sosyal etkinliklere” götürebilmişti. Kensworth’un kendi sözleriyle bu tür etkinlikler “gösteriş yapan genç kızlar ve sinir bozucu annelerle dolu yerlerdi”. Oliver, gülümsemek ve nazik davranmak zorunda kalan arkadaşının yüz ifadesini görebilmeyi isterdi. Ancak Oliver bu konuda oldukça yetenekliydi.

Hepsi, davetli konukların arkasından evin ön kapısına doğru ilerlediler. Kapı açılmadan hemen önce, Oliver, Elizabeth’in kulağına eğilerek, “Kendini hazırla,” dedi. Sesini o kadar alçak tuttu ki, sadece Elizabeth duyabildi.

Yanında titrediğini hissetti. Bunun sebebi, onun kulağına üflediği nefes miydi, yoksa gerginliğinden mi kaynaklanıyordu? Kız, gözlerini ona dikti ve sanki ona bir soru soruyormuş gibi geldi. Ancak bu soruyu anlayamadı. Bakışları bir an için kızın dudaklarına kaydı; o an dudakları, onunkilere çok yakındı.

Ama hayır… Onun güzel dudaklarıyla ilgili düşüncelere izin verilmiyordu. Gözlerini Bayan Loxley’nin evinin açık kapısına çevirdi. Artık önlerindeki akşama odaklanmanın zamanı gelmişti; Elizabeth’in toplumda yer edinebilmesi için yardım etme zamanıydı.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elizabeth, Miss Vienna Loxley’nin Londra’daki evinin giriş holünde duruyor ve şaşkınlık içindeydi. Kız kardeşinin Vienna’dan bahsettiğini duymuştu, ancak o kadınla hiç karşılaşmamıştı. Ayrıca, böylesine tuhaf bir evi hayal bile edemezdi.

Birçok mumun sıcak ışığı odayı aydınlatıyordu; bu sayede Elizabeth, odanın muhteşem detaylarını net bir şekilde görebiliyordu. Gözleri ilk olarak giriş holünün ortasındaki devasa yuvarlak masaya takıldı. Masanın kendisi pek o kadar etkileyici değildi; ancak masanın tabanı gerçekten hayranlık uyandırıcıydı: Devasa ve oldukça etkileyici bir aslan başı, masayı destekliyordu. Bu aslan başı o kadar gerçekçiydi ki, sanki gerçekten kükreyebilirmiş gibi görünüyordu. Elizabeth ardından ön kapının her iki yanındaki iki büyük pencerenin üzerinde asılı olan parlak yeşil perdeleri inceledi. Odanın bir köşesinde ise süslü bir saat vardı; saatın tabanı sanki elbise giymiş bir kadınmış gibi görünüyordu ve ayakkabılarının uçları da görünüyordu.

“Bu da bir şeydir, değil mi?” diye sordu Oliver, Elizabeth’i tekrar o anın içine çekerek.

“Bu evi nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum,” dedi Elizabeth, geniş gözlerini Oliver’a çevirerek.

Kötü niyetle gülümsedi. “Yukarıya bakın.”

Elizabeth itaat etti. Ancak tavanın şehvet dolu resimleri karşısında şaşkına döndü. O müzisyenler, lir ve arp çalarken tamamen çıplaktılar; bu yüzden Elizabeth ya kızarmak istedi ya da gülmek istedi, ya da üzerine bir şal örtmek istedi. Yine de oldukça neşeli görünüyorlardı.

“Ah, geldiniz işte!” Neşeli ve canlı bir ses, lobinin öbür tarafından duyuldu.

Kışkırtıcı tavana bakmaktan gözlerini ayırdı ve sonunda Bayan Vienna Loxley'yi gördüğünde şaşkınlık içinde kalmamak için kendini zor tuttu. Elizabeth, kız kardeşinin arkadaşı hakkında birçok hikaye duymuştu. Vienna'nın biraz olağandışı olacağını bekliyordu. Bu kadın asla sıradan biri olarak nitelendirilemezdi. Vienna, adeta bir melekti.

Beyaz-sarısı bukleler, Viyana'nın gösterişli şekilde süslenmiş altın ipekten yapılmış başörtüsünün altından görünüyordu. Başörtüsü, parlayan mücevherlerle ve arkasından sarkan büyük bir devekuşu tüyüyle süslenmişti. Elizabeth daha önce hiç kumaştan yapılmış başörtülerini beğenmemişti. Ancak Viyana bu tarzı mükemmel bir şekilde uygulayarak onu tamamen farklı ve çekici bir hale getirmişti. Viyana'nın cildi, saçları kadar bembeyazdı; bu da ona adeta porselen gibi bir görünüm kazandırıyordu. Parlak yeşil gözleri ise, başörtüsündeki zümrütler kadar parlıyordu. En dikkat çekici olan ise, ince ve akıcı krem rengindeki elbisesiydi. Viyana gerçekten de hayran bırakıcı bir güzelliğe sahipti.

Kadın, Elizabeth'in yanına giderek elini tutup öptü. "Sanırım siz Lady Elizabeth'siniz. İlk kez tanışıyor olmamıza inanamıyorum. Ama Mary'nin yıllar boyunca bana anlattığı hikayelerden dolayı sizi zaten tanıyormuşum gibi geliyor. Tıpkı Mary'nin tarif ettiği gibi: güzel bir kadınsınız, üstelik gözleriniz de çok çekici." Göz kırptı ve dikkatini Oliver'a çevirdi. Oliver eğildi, kadın da reverans yaptı. Onun reveransı da oldukça etkileyiciydi; hem rahat, hem de görkemliydi. Elizabeth'in midesinde rahatsız edici bir his belirmeye başladı. Bu his oldukça kötüydü.

"Bay Turner, Lady Elizabeth'i kollarınızda tutarak bu salona girdiğinizde, buradaki en kıskanılan adam olacaksınız." Elizabeth'in gözleri, Miss Loxley'nin elinin Oliver'ın ön kolu üzerine konmasını izledi. "Sanırım o, bu sezonun en gözde kadını olacak. Ve benim tahminlerim asla yanılmaz."

"Turner, odadaki en kıskanılacak adam olmadığı bir an bile oluyor mu acaba?" diye sordu Carver, onların arkasından.

Viyana güldü; hoş, nazik ve hafif bir kahkaha. "Çok doğru. Ne kadar da flörtöz biri!" Oliver'a şakacı bir bakış attı; bu bakış Elizabeth'i rahatsız etti. Viyana'ya karşı duyguları hızla değişiyordu ve bu duygular kıskançlıkla doluydu. "Lord Kensworth, sanki bir hayalet görüyormuşum gibi hissediyorum. Toplum içinde ne kadar zamandır bulunmuyorsunuz?"

Elizabeth, tam kendisi gibi Oliver'ın kolunun da sertleştiğini hissetti. Elizabeth ve ailesi, Carver'ın ne zamandan beri inzivaya çekildiğini çok iyi

biliyorlardı. Nişanlısı üç yıl önce hayatını kaybetmişti ve bu üç yıl boyunca Carver, herkes için “yitik bir insan” haline gelmişti. Rose’un gelip Carver’a yardım etmesiyle ancak o zaman Carver, üzüntüsünden kurtulabildi.

“Çok uzun süre oldu,” dedi Carver. Bu yeterliydi. Rose’a derin bir hayranlıkla baktı; Elizabeth de Oliver’ın kendisine de böyle bakmasını çok isterdi. “Bayan Loxley, eşimi size tanıtmama izin verin: Lady Rose Kensworth. Sevgilim, bu da ünlü Bayan Vienna Loxley; Mary’nin en yakın arkadaşı.”

Viyana yine güldü. “Lord Hatley’nin, hâlâ o unvanı taşıdığımı hoş karşılayacağını sanmıyorum. Ama Mary’yi çok seviyorum; bu yüzden bu unvanı gururla taşıyacağım. Lady Kensworth, saçma sapan evime hoş geldiniz! Umarım burayı eğlenceli bulursunuz.” Bu sözler karşısında şok olan Elizabeth, Miss Loxley’nin ne demek istediğini anlamak için ona baktı. Ancak Miss Loxley ne alaycı ne de kendini küçümseyen bir ifadeyle bakıyordu. Aksine, oldukça mutlu ve neşeli görünüyordu.

“Dürüst olmak gerekirse, burada olmaktan memnunum,” dedi Rose, her zamanki gibi rahat ve kendinden emin bir şekilde. “Sizin partilerinizle ilgili sayısız hikayeler duydum. Bu akşam nelerle karşılaşacağımız konusunda çok meraklıyım.”

Viyana biraz yaramazca gülümsedi. “Sadece şunu söyleyebilirim: Hayal kırıklığına uğramayacaksınız.”

Tam o sırada, uşak ön kapıyı tekrar açtı ve arkalarında yeni misafirler belirdi. Vienna, yeni gelenleri karşılamak için oradan ayrıldı. Dördü de geniş oturma odasına girdiler. Elizabeth, Carver ve Rose’un hemen oradaki insanlar tarafından kuşatıldığını görünce endişelendi. Sıra kendisine gelecek miydi? Hazır hissetmiyordu. Bacakları titriyordu ve parlak renkli elbisesiyle komik görüneceğinden korkuyordu.

Oliver, onun gerginliğini fark etmiş olmalı ki, onları odanın kenarına, diğer misafirlerden mümkün olduğunca uzak bir yere götürdü. Onun, kendisi duygularını ifade etmeden önce bunları nasıl anladığından dolayı sinirleniyordu. Aslında, tüm bunlardan nefret ediyordu. Onunla bu kadar iyi uyum içinde olup da ona karşı daha nazik duygular beslememesi sinir bozucuydu. Bu durum, onu artık sevmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

“Şu ana kadar ne düşünüyorsun?” diye sordu alçak bir sesle.

“Biraz şaşırmışım. Acaba Bayan Loxley, kendi dekorasyonunun ne kadar saçma olduğunun farkında mı?”

Oliver hafifçe gülümsedi ve bir uşak geçerken tepsiden iki kadeh şampanya aldı. Birini Elizabeth'e verdi. Elizabeth kadehe baktı ve daha önce hiç şampanya içmediğini fark etti. Şarap içerdi tabii… Ama dürüst olmak gerekirse, şarabın acı tadını pek sevmezdi. Ancak bu içecek oldukça hafif ve cazip görünüyordu.

"Bayan Loxley'nin bu evi, sadece misafirlerini güldürmek amacıyla tasarlatmış olması sizi şaşırtır mı?" Elizabeth, Oliver'ın şampanya kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldığını izledi. Daha önce hiç bir zaman cam eşyalara imrenmemişti.

Zihnini tekrar Vienna Loxley'e yönlendirdi. "Aslında bu durum beni hiç şaşırtmadı. O, oldukça neşeli ve kendinden emin bir kişi gibi görünüyor." Oliver'a baktı; onun yüzünde, güzel ve tuhaf huyları olan bu kadına karşı herhangi bir duygu beslediğine dair bir işaret aradı. Tabii ki böyle şeylerle ilgilenmeye hakkı yoktu. Oliver sadece onun arkadaşıydı. Başka bir şey değil. Tanrım, sürekli olarak bunu kendine hatırlatmak zorunda kalmaktan bıkmıştı. Ne kadar çabuk başka bir şeyle ilgilenmeye başlarsa o kadar iyi olurdu.

Elizabeth, köpüklü içeceğinden tereddütlü bir şekilde bir yudum aldı ve bunu beğendiğine şaşırdı. Aslında, bu içeceği oldukça beğenmişti.

"Öyle bir izlenim bırakıyor gerçekten. Ama daha dikkatli bakıldığında, farklı bir şeyler görülüyor," dedi Oliver.

"Ne demek istiyorsunuz? Bayan Loxley'in kendine güveni olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silkti ve bir yudum daha şampanya içti. "O, sizleri kendisinin öyle olduğuna ikna etmek için elinden geleni yapacaktır. Ama benim deneyimlerime göre, bazen özgüven sadece bir maske olabilir; başkalarının size zarar vermesini engellemek için kullanılan bir araçtır." Gözleri Elizabeth'inkilerle buluştu ve Elizabeth aniden, belki de artık Viyana'dan bahsetmediklerini hissetti. Oliver, özgüvenin ta kendisiydi. Davranışları çekiciydi, tüm varlığı son derece çekiciydi. Elizabeth, Oliver'ın bir eğrelti otuyla bile flört edip onu kızartabileceğinden emindi. Ancak aynı zamanda, Oliver'ın gizlediği yönlerini de biliyordu: En derin yaralarını… Her zaman, Oliver'ın kişiliğinin çocukluk döneminde yaşadığı acıların ürünü olduğunu düşünmüştü. O an'a kadar, bunun aslında bir maske olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ancak burası, Oliver ile derinlemesine bir tartışma yapmak için uygun bir yer değildi.

Bardağını tekrar dudaklarına götürdü ve gözlerini hızla dolmaya başlayan odaya dikti. “Bu, Viyana’nın her yıl düzenlediği bir parti, değil mi?” Bir yudum daha aldı ve ilk kez duvarların pembe olduğunu fark etti. Aslında, odadaki her şey pembeydi: Perdeler, kanepe, halılar… Daha saçma bir oda olabilir miydi acaba?

“Evet. Birkaç yıl önce amcasından miras kalan servet sayesinde bu partilerin ev sahipliğini o yapıyor. Kendinizi şanslı saymalısınız. Onun düzenlediği partilere davet alabilmek inanılmaz derecede zor.”

“Almacks için gerekli olan kuponu elde etmekten daha mı zor?”

Oliver gülümsedi. “Kesinlikle öyle. Aslında, Lady Jersey ve taraftarları, hiçbir zaman Miss Loxley’nin davetlerine katılamadılar. Söylenene göre, bu durumdan o kadar rahatsız olmuş ki, birkaç yıldır bu davetlerin iptal edilmesi için çaba gösteriyor.”

Elizabeth güldü; en sevdiği içeceğin her yudumuyla birlikte kendini biraz daha hafiflemiş hissediyordu. “Peki, bu partiyi bu kadar harika yapan şey nedir acaba?”

Oliver’ın gözleri neşeyle doluydu. “Bu bir tür eğlence şekli işte. O, balo salonunu bu amaç için bir tiyatroya dönüştürüyor.” Oliver’ın sesindeki hevesi görünce Elizabeth’in heyecanı daha da arttı. “Her yıl Viyana, bir tür eğlence düzenler; ancak bunu parti gecesine kadar kimse bilmez. Bir yıl Lord Byron, şiirlerinden birini okudu ve bu durum herkesi şaşırttı. Ertesi yıl ise Viyana, iki boksörün mücadelesini düzenledi. Beş kadın, bu kadar çok kan görünce bayıldı.” Elizabeth bunu kolayca hayal edebiliyordu. Mary her zaman, soylu kadınların bayılmayı çok sevdiklerini söylerdi. Görünüşe göre bu onları daha ilginç kılıyormuş.

“Geçen yılki partiye gelince,” diye devam etti Oliver, “çok daha az kanlıydı; ancak yine de şok ediciydi. Beau Brummel kendisi, iç çamaşırlarıyla sahneye çıktı ve sonraki üç saat boyunca uşağıyla birlikte kravatını nasıl bağlayacağını adım adım gösterdi. Kalabalıktaki beyler, onun kravatını nasıl bağladığını not alabilmek için kalem ve not defterleri istediler.” Gülümsedi. “O gece en az üç kadın da bayıldı.”

Elizabeth güldü; kendini biraz daha rahatlamış ve huzurlu hissediyordu. Kırsal alanı ne kadar sevse de, sonunda Oliver ile birlikte şehirde olmak harikaydı. Sinirleri biraz yatışmıştı ve endişeleri de azalmıştı. Bu sefer Elizabeth yalnız kalmamıştı. Yaz boyunca Oliver buraya geldiğinde, onun anlattıklarını ikinci elden duymak zorunda kalmayacaktı. Şimdi buradaydı;

en iyi arkadaşı ve sevdiği adam olan Oliver ile birlikte Londra'nın tuhaf yanlarını deneyimliyordu.

Elizabeth, dudaklarını şampanya bardağının kenarına dayamış halde Oliver'a bakıyordu. Keşke Rose'un sahip olduğu o özgüvene sahip olsaydı… Belki o zaman Oliver'a onun için ne hissettiğini söyleyebilirdi. Her şeyi riske atıp aşkını itiraf etmeliydi. Pencerelerden dışarı çıkarken bu kadar cesur olabiliyorken, kalbini paylaşırken neden bu kadar çekingen davranıyordu ki? Çünkü o an, şimdiye kadar giydiği en parlak elbiseyi giymiş ve sanki bir çocuk gibi gizlice oraya gelmiş gibi hissediyordu. Hiç de kendinden emin değildi.

Ve hâlâ, Oliver'ın kendisini gördüğünde nasıl tepki vereceğini anlayamamıştı. Bu durum, onun endişelerini azaltmaya hiç yardımcı olmamıştı. İlk kez merdivenlerden aşağı indiğinde Oliver'ın tepkisi çok tuhaftı; sanki onunla orada olmak istemiyormuş gibi davranmıştı. Belki de bu durum acınasıydı… Ancak Oliver'ın kendisine karşı hiçbir romantik duygusu olmadığına dair şüphelerine rağmen, yine de içindeki bir ses onun o elbise içindeki halini görüp onu çekici bulmasını umuyordu.

Bu adil değildi; çünkü o da onun hakkında tam olarak aynı şekilde hissediyordu. Gerçekten de, neden böyle vücuda yapışan ceketler giyiyordu ki? Acaba kaslarını geliştirmek için özel bir egzersiz mi yapıyordu? Elini onun kollarından ve geniş omuzlarından aşağıya doğru gezdirmek nasıl bir his olurdu acaba?

"Aniden bu kadar kızarmana ne sebep oluyor acaba?" diye sordu Oliver. Derin mavi gözleri neşeyle parlıyordu, dudaklarında ise şeytani bir gülümseme vardı. Lanet olsun… Onun kendisine bakışlarını fark etmişti.

Elizabeth hafifçe başını salladı. "Ah, hiçbir şey. Sadece…" Aslında "Sadece sıcak hissediyorum," demek istiyordu. Ancak başka bir kadının sesi onun sözünü kesti.

Görünüşe göre, nihayet o huzurlu, küçük köşelerinde bulunmuşlardı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

“Bay Turner!” Kısa boylu, koyu saçlı genç bir kadın, Oliver’ın çok yakınına geldi. Acaba her kadın ona böyle, “Hemen beni öpün!” der gibi mi bakıyordu? Bu arzuyu anlıyordu elbette, ancak bunu yüzlerine bu kadar açıkça yansıtmalarına gerek var mıydı? “Umarım bu akşam burada olursunuz. Koyu yeşil ceketinizle gerçekten harika görünüyorsunuz. Bu ceket, gardırobunuzdaki en sevdiğim kıyafet.” Elini uzatarak yavaşça onun kolunu okşadı. Elizabeth gözlerini kısarak baktı. Acaba her kadın ona böyle mi davranıyordu?

“Ah, Bayan Barley. Siz de o güzel elbisenizle harika görünüyorsunuz.” Hmm. Bayan Barley harika görünürken, Elizabeth sadece “iyi görünüyor”du. Elizabeth yanağının iç kısmını ısırdı. İşte bu yüzden Oliver’dan uzaklaşması gerekiyordu. Bu tür yorumların etkisini azaltabilmek için böyle davranması gerekiyordu.

Bayan Barley, utangaç bir şekilde Oliver’ın yanına yaklaşırken mahcupmuş gibi yaptı. “Yeni elbisemi fark edeceğinden emindim. Bu elbise özellikle bu vesile için dikildi. Ve eğer doğru hatırlıyorsam…” Kadın alt dudağını ısırdı. “Bu mavi renk senin en sevdiğin renktir, değil mi?”

Elizabeth, onun bu kadar cüretkar davranışlarına şaşkınlıkla bakabildi yalnızca. Ayrıca kirpiklerinin ne kadar uzun olduğuna da şaşırdı. Aman Tanrım, kirpikleri korkutucu görünüyordu; sanki gözlerinin üzerinde duran örümceklermiş gibi, her an birine saldırmaya hazır haldeydiler.

Daha da şaşırtıcı olanı ise, Oliver’ın ona geri verdiği o çekici gülümsemeydi. “Hafızanız gerçekten mükemmel, Bayan Barley. Bu gerçekten de en sevdiğim renk.” Bu parti, dakika geçtikçe daha da sıkıcı hale geliyordu. Sanki Elizabeth’in düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, Oliver ona baktı. Onun varlığını hatırlaması ne kadar da güzel bir davranıştı. “Özür dileyin, Lady Elizabeth. Siz ve Bayan Barley daha önce

tanışmış mıydınız?” Bu bakışla birlikte Elizabeth’in kalbi daha da sıkıştı. Oliver’ın yüz ifadesi farklıydı; gülümsemesi tabii ki neşeli ve samimiydi, ancak içinde her zamanki o yakınlık ve sıcaklık yoktu. Sanki tamamen yeni bir insan olmuştu; Elizabeth’e karşı da sanki o sadece sıradan bir tanıdık gibiydi.

“Bu zevki yaşamadım,” dedi Elizabeth. Duygularını derinlerde sakladı; daha sonra onları tekrar gözden geçirecekti.

Bayan Barley’nin bakışları yavaşça Elizabeth’in üzerinde dolaştı. Başından ayağına kadar onu dikkatle süzdü. Bu bakışlar yüzünden Elizabeth perdenin arkasına saklanmak istedi. Zaten bu elbiseyle kendini oldukça saçma hissediyordu. Daha fazla rezalet durumuna düşmek için Bayan Barley’nin yardımına ihtiyacı yoktu.

“Memnuniyetle, hanımefendi.” Bayan Barley, bu kısa cümleyi bile küçümseyici bir şekilde söylemeyi başarmıştı. Koyu renkli, neredeyse siyah olan gözleri tekrar Oliver’a döndü ve kirpiklerini onun üzerinde oynattı. “Şimdi kişisel olarak şehre geri döndüğünüze göre, umarım yakında annemle birlikte çay içmek için bize katılırsınız.” Gözlerini Elizabeth’e çevirdi; dudaklarında alaycı bir ifade vardı. “Tabii ki siz de davetlisiniz, Lady Elizabeth. Ancak Bay Turner her zaman evimizin sık sık misafiriydi ve annem ona çok düşkündür.” Kadının yüzünde yine flörtöz bir gülümseme belirdi. “Eğer bir hafta daha sizin olmadan geçirirse, annem çok üzülür.”

Bu kadın daha da bariz olamazdı herhalde. Ne demek istediği çok açıktı: Oliver Turner’ı kendisine ayırmak istiyordu. Peki, Elizabeth’in Bayan Barley için bir haberleri vardı: Yarışmaya katılmayacaktı. Oliver için o sadece bir arkadaş olacaktı. Tabii eğer Oliver başka türlü düşünmezse… Hayır. Artık imkansız olan şeyleri ummaktan vazgeçme zamanı gelmişti.

Oliver’ın bakışları önce Elizabeth’e kaydı; onun gözlerinin içine sadece kısa bir an için baktı. Sonra tekrar Miss Barley’e döndü. “Sizi ya da sevgili annenizi asla hayal kırıklığına uğratmak istemem, Miss Barley. Hafta içinde mutlaka arayacağım,” dedi. Sözleri Elizabeth için adeta bıçak darbesi gibiydi. Ama neden?

Elizabeth, Oliver’ın flörtçü bir adam olduğunu zaten biliyordu. Bu hiç de yeni bir şey değildi. Ama yine de, belki de Londra’ya gittiğinde Oliver’ın sadece onunla flört edeceğini umuyordu. Şimdi ise, böyle bir umuda kapıldığı için kendini aptal ve önemsiz hissediyordu.

İçkisini bitirirken, son birkaç kabarcık da Elizabeth'in dilinin üzerinden kaydı. Şimdi kalabalıklaşmış olan oturma odasına bakarak, tüm gün boyunca kafasında şekillendirdiği planı düşündü. Artık bu planı hayata geçirme zamanı gelmişti.

Gözleri, şık kıyafetler giymiş olan her bir kadın ve erkeğin üzerinde dolaştı. Oliver ve Miss Barley'nin flörtlerine devam ettiklerinin farkındaydı, ancak etrafındaki tüm sesler, doğru kişiyi bulmaya çalışırken duyulmaz hale geldi.

Gözleri, oradaki her bir kişiyi dikkatle inceledi. Sonunda bakışları, odanın arka köşesinde duran uzun boylu bir adamın üzerinde durdu. O adam, etrafındaki diğer erkeklerden çok daha uzundu ve son derece şık giyinmişti. Kahverengi saçları vardı; bu renk aslında tam anlamıyla kahverengi değil, daha çok bal rengiydi. Ayrıca hoş, sakin bir gülümsemesi vardı. Yakışıklıydı ve kendinden emin bir hali vardı. Elizabeth, kalbini Oliver'dan ayırmaya kararlıydı ve bu adam, bunu başarmasına yardım edebilecek kişi olabilirdi.

Bayan Barley'nin sesi, Elizabeth'in düşüncelerini aniden böldü. "Görünüşe göre Lord Hastings'i fark etmişsiniz." Elizabeth, onun kibirli tonunu görmezden gelmeyi tercih etti ve bu durumu kendi lehine kullanmaya karar verdi.

"Evet, itiraf ediyorum, öyle." Elizabeth, Oliver'a bakma isteğine direndi. Bunun yerine gözlerini Miss Barley'ye çevirdi. "Onun hakkında bana ne anlatabilirsiniz?"

Bayan Barley kısa bir kahkaha attı ve Oliver'a daha da yaklaşmayı başardı. Gözlerini Lord Hastings'e çevirdi. Elizabeth'in ayakları, o kadının ayak parmaklarına basmak istiyordu; ancak kendini tuttu. Oliver üzerinde hiçbir hakka sahip değildi.

Sadece bir viskont olduğu ve "Ulaşılamaz" olarak adlandırıldığı için böyle. Birçok kadın onun peşinden koştu, ancak hiçbiri onun ilgisini çekemedi. İlginç… Nedense Elizabeth bu düşünceyi beğendi. Heyecan vericiydi; üstelik Elizabeth heyecanı çok severdi. "Sadece hiçbir kadınla flört etmemiş olmakla kalmıyor, balolarda da dans etmiyor ve nadiren de olsa kadınlara dikkat ediyor." Gözleri yılan gibi Elizabeth'in üzerine kaydı. "Ama yine de, lütfen bu adamla ilgilenin, hanımefendi."

Elizabeth, Oliver'ın bakışlarının yüzünün bir yanında yanmaya devam ettiğini hissedebiliyordu. Acaba Oliver, onun bu cesur sorularından hoşlanmamış mıydı? Bunun bir önemi yoktu. Artık onun görüşlerinin hiçbir

önemi kalmamıştı. Ne kadar acı verici olursa olsun, artık ilişkilerinde bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti.

"Bu viskontla tanışık mısınız?" diye sordu Elizabeth bu sefer Oliver'a.

Gözlerinin içine baktı; yüzünde neredeyse hiç ifade yoktu. "Biraz." Ses tonu oldukça alçaktı.

"Eğer izin verirseniz, az önce gelen bir arkadaşımı gördüm. Ama daha sonra benimle iletişime geçin, Bay Turner. Konuşacak çok şeyimiz var." Miss Barley, Oliver'a göz kırptı ve selam verdikten sonra oradan ayrıldı. Ancak Elizabeth, Miss Barley'nin elinin Oliver'ın dirseğinde hafifçe gezindiğini fark etti. Elizabeth'in vücudunda bir tutku dalgası yayıldı; bunu bastırmak için bakışlarını yere dikmek zorunda kaldı.

Kıskançlık. Öfke. Acı. Özlem… Bunların hepsi Elizabeth'in üzerine bir dalgalar gibi çöktü. Bu duyguları hissetmek istemiyordu, ancak zihni, Oliver'ın Miss Loxley ile, Miss Barley ile ve onunla birlikte olduğu diğer tüm kadınlarla geçirdiği her anı tekrar tekrar gözünün önüne getiriyordu. Bu adil değildi. Elizabeth, hayatının büyük bir kısmını onunla paylaşmıştı; oysa Oliver'ın Londra'da, onsuz yaşadığı başka bir hayatı vardı. Şimdi burada olup bunları bizzat gördüğünde, içi acıyordu. Oliver'ın yanındaydı, ancak yine de onunla gerçek anlamda bir şeyleri paylaşamıyordu. Onlar sadece arkadaştılar. Daha fazlası değil. Parmaklarını onun dirseğinin üzerinde gezdiremiyordu. Göz kırparak ona bakamıyordu.

O, beni asla o şekilde sevmeyecek.

"Kaşlarını çatıyorsun," dedi Oliver.

Çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. Arkadaşlar… Kendi yerini biliyordu. "Hayır. Sadece düşüncelere dalmıştım."

"Peki, bu düşünceler neler olabilir?"

"Sadece Bayan Barley'yi düşünüyordum ve onun hakkındaki görüşlerinizin ne olduğunu merak ediyordum." Yıllar boyunca, Oliver'ın ilgisini çeken genç kızlarla ilgili haberleri duymak zorunda kalmıştı. Bu şekilde, tekrar sadık bir arkadaş rolüne bürünmüş oluyordu.

Ondaki çocuksu gülümseme, onun içini acıttı. "Bence onun kirpikleri gerçekten harika. Sizce de öyle değil mi?" Bu soruya cevap veremedi. Ayrıca, o adamın o kadını ve onun çekiciliğini fark etmesine de kızdı.

Elizabeth tırnaklarını avucunun içine gömdü. "Bay Turner," dedi. Sesinin sakin ve kararlı kalmasına çalıştı. Onun adının resmi şekilde kullanılması üzerine Bay Turner'ın gülümsemesi tamamen kayboldu.

Umarım ellerinin titrediğini fark etmezdi. “Lord Hastings ile tanışmak istiyorum. Benim için aracılık edebilir misiniz?”

Gözleri, iki nefes süresince onun üzerinde kaldı; yüzünden hiçbir şey anlaşılamıyordu. Acaba düşünüyor muydu? Bu fikirden rahatsız mı olmuştu? Kıskanç mıydı? Hayır. Elizabeth böyle bir şeyi ummaya bile cesaret edemezdi.

Biraz önceki o soğuk ve ilgisiz gülümseme yine yüzünde belirdi ve o da başını salladı. “Tabii ki. Tanıştırmaktan memnuniyet duyarım. Hastings’in iyi bir ünü var. Sanırım siz ikiniz de birlikte iyi anlaşırsınız.” Oliver’ın kravatının ucunu çekiştirdiğini fark etti; ancak bunun dışında, Oliver bu durumdan oldukça rahat görünüyordu.

“Harika.” Gülümsedi ve ardından, bir uşak tekrar geldiğinde tepsiden bir kadeh daha şampanya aldı. Eğer Bayan Loxley’nin tahmin ettiği kişi olmayı başarmak istiyorsa, sahip olabileceği her türlü cesarete ihtiyacı vardı.

Elizabeth artık Dalton Park’taki o maceracı genç kız olmak istemiyordu. Oliver’a olan aşkından da kurtulmuştu. Artık gerginliğini bir kenara bırakıp, Miss Emma’nın yıllarca uğraşarak Elizabeth’te oluşturmaya çalıştığı kişiliği benimsemeli ve onu asla kendisini sevmeyecek olan adamdan geri almalıydı.

O, ulaşılamaz Lord Hastings’in ilgisini çeken ilk ve son kadın olacaktı.

OceanofPDF.com

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Elizabeth, tüm hayatı boyunca nasıl olup da şampanya tadına bakmamıştı? Gerçekten harikaydı. Ne kadar çok içerse, o kadar çok keyif alıyordu. Hatta ne kadar çok içerse, her şeyden o kadar çok zevk alıyordu. Hatta Miss Barley'nin kirpikleri bile daha çekici görünmeye başlamıştı. Elizabeth, özellikle de kendisiyle konuştuğu kadının saçındaki tüyün nasıl dans eder gibi göründüğünü çok beğenmişti. Dans eden bir tüy müymüş bu? Kadın böyle bir aksesuarı nereden bulmuştu acaba? Belki de tüye hâlâ bir kuş bağlıydı…

Tam o sırada kadına bir şey sormak üzere ağzını açmıştı ki, Oliver'ın sesi ansızın duyuldu. Ne zaman oradan ayrılmıştı ki? Az önce akşam yemeğini bitirmişler ve şimdi de hizmetçinin onları balo salonuna götürmesini bekliyorlardı. Sonra Oliver oradan ayrıldı ve onu… Ah, doğru. Onu Rose'un bakımına bıraktı. Rose! Rose'u kaybetmişti! …Hayır, işte oradaydı, Elizabeth'in hemen yanında, onu bıraktığı yerde. Her zaman sadık olan Rose.

"Lady Elizabeth, Lady Kensworth, size Lord Hastings'i tanıtmama izin verir misiniz?"

Elizabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendisinin aşık olmasını sağlamak istediği adamın tam karşısında durduğunu fark etti. Adam da ona bakıyordu. Neden ona bakıyordu ki? Acaba zaten ona aşık mı olmuştu?

Ah. Hayır. Bunun sebebi, o kişinin konuşmuyor olmasıydı. Yani tüm bu kelimeler sadece onun kafasındaydı, öyle mi?

"Tanıştığımıza memnun oldum…" diye başlamıştı Rose. Ancak Elizabeth'in sesi aniden tekrar çalışmaya başladı ve kelimeler sanki bir top atışı gibi hızla ağzından çıktı.

"Sizinle tanıştığım için çok mutluyum, efendim," dedi Elizabeth, kendinden emin bir gülümseme ve reveransla. İşte böyle. Harika bir şekilde

konuşmuştu; bu yüzden kendini ödüllendirmek için o lezzetli, köpüklü içeceğinden bir yudum daha aldı.

Lord Hastings boğazını temizledi ve eğildi. “Memnuniyetle hizmet ederim, Lady Elizabeth. Ayrıca, Lady Kensworth, yakın zamandaki evliliğiniz için içten tebriklerimi sunarım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rose. Elizabeth yine Rose’un sakinliğine hayran kaldı; oysa Rose sadece bir ay öncesine kadar aranan bir hırsızdı.

Ah, Tanrım. Elizabeth, Rose’un eskiden aranan bir hırsız olduğunu söyleyivermek üzere olduğundan endişelendi. Sözlerinin ağzından kaçmasını engellemek için ağzını kapattı. “Böylesine harika bir ailenin parçası olmaktan çok mutluyum,” diye devam etti Rose. Elizabeth’e baktı ve ağzını kapatan eline hafifçe kaş çattı. “Ve böylesine güzel kız kardeşlere sahip olmak da harika.” Rose, Elizabeth’in elini ağzından çekip kendi koluna doladı. Onun da sarılmak istemesi ne güzeldi.

Sadece Elizabeth, o an Rose’a sarılmaya odaklanamadı. Çünkü Oliver’ın yüz ifadesi oldukça gergin görünüyordu. Neden böyle surat asıyor diye merak etti. “Kravatınız çok mu sıkı?” diye sordu.

Oliver’ın kaşları yukarı kalktı ve Rose ile Lord Hastings’e sırayla baktı. Sonra bakışlarını tekrar Elizabeth’e çevirdi. Ağzından hafif bir kıkırdama sesi çıktı. “Hayır. Neden soruyorsunuz?”

“Çok suratsız görünüyorsun.” Herkesin yüzünün, sanki Viyana’daki tavanındaki tabloya tekrar bakmış gibi olduğunu fark etti. Acaba yanlış bir şey mi söylemişti? Ama… ne demişti ki? Elizabeth’in hafızası aniden boşaldı. Acaba dilinin her zaman bu kadar ağır hissedilmesi normal miydi?

“Belki de biraz fazla sıkıdır. Sanırım balo salonuna girmeden önce bağlarını yeniden düzeltmeye çalışacağım.” Neyi bağlamak gerekiyor ki? Ve neden Oliver son zamanlarda ondan uzak durmaya çalışıyordu? Çünkü açıkça öyle yapıyordu. Muhtemelen de onun o iddialı elbisesi yüzünden böyleydi.

Oliver uzaklaştıktan sonra, Lord Hastings güzel bariton sesiyle konuştu: “Lady Elizabeth, anladığım kadarıyla bu sizin ilk sosyete mevsiminiz, değil mi?”

“Lütfen beni affedin,” diye araya girdi Rose, elini Elizabeth’in koluna koyarak. “Bir anlığına sizden ayrılmam gerekiyor. Görüyorum ki Lord Kensworth, Lady Humphrey ile birlikte zor bir durumda kalmış. Sürekli bana çaresiz ve yardıma muhtaç bir şekilde bakıyor.”

Lord Hastings gülümsedi. “Elbette, kocanızı kurtarmaya gidin. Ben de birkaç kez aynı kaderle karşılaştım ve bunu kimseye yaşatmak istemem.”

Rose gülümsedi ve bir reverans yaparak hızla Carver’ın yanına gitti. İkisi birlikte harika görünüyorlardı. Elizabeth de biriyle böyle harika bir ilişki yaşamak istiyordu. Lord Hastings’e baktı. Şimdi onu kazanmak için tam zamanıydı. İçkisinden son yudumu aldı ve Lord Hastings’in kendisine gülümseyerek baktığını fark etti. Lord Hastings elini onun boş bardağına uzattı. “İzin verin.” Bardağı ondan aldı ve bir hizmetçiye verdi.

Yakışıklı ve centilmen bir adam!

Ama sonra o gülüp ona teşekkür ettiğinde, Elizabeth fark etti ki bu düşüncelerini yüksek sesle söylemişti. Neden sürekli böyle yapıyordu ki? Yanakları kızarmıştı; daha doğrusu, hâlâ kızarmaya devam ediyordu. Çünkü ilk kadeh şampanyayı içtikten sonra yüzünün sanki ateş içinde olduğunu hissediyordu. Elindeki eldivenlerle yanaklarını soğutmaya çalıştı, ancak hiçbir faydası olmadı. Yanakları hâlâ sıcaktı.

Lord Hastings boğazını temizledi. “Dediğim gibi, bu sizin ilk sezonunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Ve… bundan keyif alıyor musun?”

“Evet.” Daha fazla bir şey söylemek istedi, ancak aniden oda biraz sallanmaya başladı ve dik durabilmek için çok fazla enerji harcaması gerekiyordu. Ayrıca dilinin ağırlığı da inanılmazdı. Bu normal değildi, değil mi?

Lord Hastings’in dudaklarını sıkıca bir araya bastırdığını fark etti; sanki yine gülmemek için çabalıyormuş gibi. Ancak bunun sebebini bilmiyordu, çünkü ikisi de hiç komik bir şey söylememişlerdi. Lord Hastings iyi bir insandı, ancak Oliver kadar komik değildi. “Peki… Londra’da deneyimlemek istediğiniz şeyler nelerdir?”

“Hiçbiri değil.” Ah, lanet olsun! Bunu söylememeliydi. “Yani, hepsi.”

Yarı gülümsedi. “Hayır, sanırım öyle demek istemediniz.”

“Hayır,” diye iç çekti. “Yapmadım.” Lanet olası zeminin bir türlü hareket etmesini durduramıyordu.

“Siz Dalton Dükü’nün kızısınız, değil mi?”

Elizabeth gözlerini kısarak, Lord Hastings’in koyu yeşil renkli gözlerine odaklandı ve odanın giderek dönmeye başlamasını görmezden gelmeye çalıştı. “Evet, üç kız kardeşten biriyim. Küçük kız kardeşim Lady Kate, en

büyük kız kardeşim ise Lady Elizabeth.” Bir an duraksadı. “Hayır, bu doğru değil. En büyük kız kardeşim Lady Hatley’dir!”

Yine, dudaklarını birbirine bastırdı; sanki kahkahasını zor tutuyormuş gibi. “Lady Hatley’yi çok iyi tanıyorum. Sanırım en büyük kardeşim, onun evlenme döneminde onun için çaba göstermişti.”

Elizabeth kısık bir sesle homurdandı. “O ve toplumdaki diğer tüm erkekler… Hepsi onun çeyizini istiyordu.” Sözler yine istemsizce ağzından dökülüyordu. Peki neden Miss Loxley odalarını bu kadar berbat bir şekilde düzenlemişti? Gerçekten çok kaba bir davranıştı.

“Kardeşimin onun çeyizini istediğine inanmıyorum. Eğer bu, onun adının kara listelerden çıkarılmasına yardımcı olursa tabii,” dedi Lord Hastings.

Elizabeth onu eliyle işaret ederek geri çevirdi. “Bu benim için hiç önemli değil. Mary, kendine bakabileceğini ilk söyleyecek kişi olacaktır. İnanın bana; onun benim yardımıma hiç ihtiyacı yok. Ayrıca kardeşinize de şunu söyleyin: Mary sadece bir aşk evliliği yapmak istedi; bu yüzden kardeşinizin kendini küçümsenmiş hissetmesine gerek yok.”

Lord Hastings’in kaşları çatıldı. “Kardeşim artık aramızda değil. Korkarım iki yıl önce vefat etti.”

Elizabeth’in yanaklarından büyük bir hava akımı çıktı. “Eh, o zaman Mary’nin onu seçmemesi oldukça iyi oldu, değil mi?” Bir dakika… Bu kaba bir yorum muydu? Evet. Sözlerinin yine kafasında kalması gereken yerde değil, dışarıya çıktığını fark edince eliyle ağzını kapattı. Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyordu ki? Sesini nasıl alçaltabilirdi ki? Bu da başaramadığı bir şeydi. “Çok özür dilerim,” dedi, sesini alçaltmaya çalışarak. Ancak bu pek işe yaramadı. Bunun yerine onun kolunu tutarak özrünü ifade etmeye karar verdi. Ama bu da yanlış geldi… Bu yüzden diğer elini de onun diğer koluna koydu. İşte böyle. Artık daha sakin konuşabiliyordu.

O kibirli kadın neye öyle kaş çatıyordu acaba? Elizabeth, Lord Hastings’in dikkatini başka yöne çekmesiyle, o kadına terliklerinden o çiviyi çıkarmasını söylemek üzereydi. Lord Hastings muhtemelen başkalarından da komik bir şeyler duymuştu; çünkü Elizabeth, onun kapalı dudaklarının ardından gülümsediğini ve omuzlarının hafifçe sarsıldığını görebiliyordu. Keşke o da bu şakayı onunla paylaşsa… Elizabeth gülmeyi çok severdi!

“Lady Elizabeth,” dedi, aldığı zevki neredeyse gizleyemeyerek, “Kendinizi iyi hissediyor musunuz?”

Geniş açılmış gözlerle oradan uzaklaştı ve elini göğsünün üzerine koydu. “Ben mi? Ah, kendimi çok kadınsı hissediyorum.” Söylediklerine kendi de şaşırdı. “Kadınsı… Ah, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?” Ona fısıldamak için eğildi. “Ama keşke Viyana bu odaları bu kadar sallantılı yapmasaydı. Gerçekten sinir bozucu.”

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elizabeth sallanıyor muydu? Evet, kesinlikle öyleydi. Bir şeyler yolunda değildi. O akşam Oliver, hem kendisi için hem de Elizabeth için mesafe koymaya çalıştı. Miss Barley ile flört etmek, kendi kaderinin zaten "Çekici Adam" olarak belirlendiğini, Elizabeth'in kocası olarak değil, hatırlatmanın en doğal yolu gibi görünüyordu. Aslında Elizabeth, Lord Hastings'e ilgi göstermişti. Bu durum Oliver'ı üzmüş olsa da, bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Eğer Lord Hastings Elizabeth ile ilişki başlatıp onunla evlenirse, Oliver artık ona olan duygularını kabul etmek zorunda kalmayacaktı.

Elbette, hayatının geri kalanını, Elizabeth'in başka bir adamla hayatını paylaşmasını izleyerek geçirmek zorunda kalacaktı. Bu da pek cazip bir durum değildi. Başka ne seçeneği vardı ki? Elizabeth'e kendi duygularını anlatmaya istekli değildi. Elizabeth en iyisini hak ediyordu ve gerçek şu ki, Lord Hastings ondan çok daha uygun bir adaydı.

Peki o zaman, Elizabeth'in başka bir erkeğin kollarında olduğunu düşündüğünde kalbi neden bu kadar tepki gösteriyordu?

Oliver tekrar oturma odasına girdi ve kalabalığın arasından ilerledi. Tiyatro salonunun kapılarının açılması ve Bayan Loxley'nin akşam için hazırladığı sürprizlerin ortaya çıkması beklenirken, ortam heyecan doluydu.

Oda'nın köşesinde duran Elizabeth'e yaklaştıkça, onun gerçekten de rüzgarda sallanan bir ağaç gibi hareket ettiğini görebiliyordu. Ayrıca Lord Hastings'in hâlâ onun yanında olduğunu da fark etti. Oliver onları akşam yemeğinden sonra tanıştırdığından beri o adam Elizabeth'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. Saçma olduğunu biliyorsa da dişlerini sıkıyordu. Elizabeth'in "ulaşılamaz" olanın ilgisini çekmesi harika bir şeydi. Eğer bunu başarabilecek biri varsa, o da Elizabeth'di. İşte bu yüzden, bu düşünceleri bile ortaya atan Miss Barley'den nefret ediyordu. Kendini,

kabul etmesi zor ama gerekli bir çözümle karşı karşıya kalmış bir hasta gibi hissediyordu. Elizabeth'in piyasadan çekilmesi tek çözümdü… Ama o, bu "ilaç"ı yutmaya kendini bir türlü razı edemiyordu. Çünkü bu ilacın tadı tam anlamıyla zehir gibiydi.

Oliver, neredeyse Elizabeth'in yanına varmıştı ki, onun o kadar yüksek ve tiz bir kahkaha attığını duydu ki bu kahkaha onu rahatsız etti. Bu, Elizabeth'e hiç benzemiyordu. Kesinlikle bir sorun vardı.

Elizabeth ve Hastings'in yanında durdu. "Bu gece keyfini çıkarıyorsun, değil mi, Liz… Yani, Lady Elizabeth?" diye düzeltti. Ona resmi şekilde hitap etmek zorunda kaldığı için gereksiz yere sinirlenmişti.

Elizabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona doğru eğildi. "Ah, evet!" Oliver, Elizabeth'in nefesindeki şampanya kokusuna bakarak göz kırptı. "Çok eğlenceli! Lord Haplings gerçekten çok kibar bir adam." Hastings'e göz kırptı; ancak onun adını yanlış telaffuz ettiğinin farkında değildi.

Ah hayır. Acaba o…? Lanet olsun. Bu kadın tamamen delirmişti!

Oliver, Hastings'e tereddütlü bir şekilde baktı. Elizabeth'in kabalık davranışları hakkında Hastings'in ne düşündüğünü merak ediyordu. Ayrıca, belki de bu durum adamı caydırırdı diye düşünerek biraz memnun oldu… Tabii ki bunu ölene kadar asla kabul etmeyecekti. Peki neden böyle hissediyordu ki? Oliver, duygularına göre hareket edemezdi; ayrıca Elizabeth'in hayatı boyunca bekar kalmasını da bekleyemezdi.

Hayır. Elizabeth'e çok değer veriyordu. Onun mutlu olmasını istiyordu. İşte bu yüzden de onu o an kurtarmak zorundaydı.

Ancak ilk konuşan Hastings oldu. "Turner. Sanırım Lady Elizabeth aniden hastalandı…" Oliver'a anlamlı bir bakış attı; bu bakışla, kurtarma işlemini kendisinin yapacağını belirtmiş oldu. "Siz onun ailesinin yakın bir dostusunuz, değil mi? Lütfen onu Lord ve Lady Kensworth'un yanına götürün ve hastalığı hakkında onlara bilgi verin. Böylece kimse şüphe etmez." Hastings'in bu sözleri, aslında Oliver'ın zaten planladığı şeylerdi. Şimdi ise sanki Hastings, Elizabeth'in iyiliğini sağlayacak kişi gibi görünüyordu.

Adam, Elizabeth'in duymaması için Oliver'a daha da yaklaşarak konuşmaya devam etti. "Ona bizzat eşlik etmek isterdim, ancak Lady Elizabeth'in yarın zaten hissedeceğinden daha fazla utanç duymasını istemiyorum."

Oliver gergin bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki. Onların ailesiyle çok yakınım; bu yüzden bu haberi onlara benim vermem daha mantıklı olur."

Ah. Harika. Şimdi kıskanç bir aptal gibi davranacak işte.

Hastings, aristokratların o kibirli tavırlarıyla kaşlarını kaldırdı ve tereddütlü bir şekilde gülümsedi. Sonra dikkatini tekrar Elizabeth'e çevirdi. Elizabeth ise tavana bakarak büyülenmiş gibiydi. "Hanımefendi?" Elizabeth'in başı aniden aşağıya düştü; bu ani hareket onun dengesini bozmuş gibi görünüyordu. Hastings ve Oliver hemen onun kolunu tutmaya çalıştılar. Elizabeth kıkırdadı; bu ses, Oliver'ı on yaşındaki Elizabeth'in, kardeşinin çizmelerini yere yapıştırarak onunla şaka yapmasına yardım etmesini istediği o günlere götürdü. Oliver, o an Hastings'in çizmelerini yere yapıştırıp Elizabeth ile birlikte oradan kaçmayı diledi.

"Lady Elizabeth," dedi Hastings, "Şimdi sizi Bay Turner'ın yanına bırakıyorum."

Elizabeth, koyu sarı kaşlarını çatmıştı. "Bay Turner…" dedi yavaşça ve belirgin bir şekilde, "…burada değil." Hastings'e eğilerek fısıldadı: "Görünüşe göre sağlığı pek iyi değil. Ama Oliver, beni bu durumu bilmem için yeterince önemli bulmamış." Ah, Tanrım.

Oliver, onu kendi yanına çekti ve Hastings'e sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Bu hanımefendiyi ben götüreceğim. İyi akşamlar, Lord Hastings."

Vikont eğildi ve Oliver'ın Elizabeth'in kolunu kendi kolunun altına aldığını ve onu güvenle odadan çıkardığını gördü. Ancak, odadan çıkmadan hemen önce Rose'un bakışlarıyla karşılaştı. Rose da onun endişeli bakışlarını hemen fark etti. Oliver, Rose'un etrafındaki insanlardan hızla ayrılıp odadan çıkışını gördü. Rose'un zarafeti, bir duchess'i bile gururlandırırdı.

Koridora girince ve toplumun yargılayıcı bakışlarından uzaklaştıklarında, Oliver kolunu Elizabeth'in omzuna attı ve onu evin önündeki boş bir odaya doğru yönlendirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Rose, endişeli bir tonla. Oturma odasına girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra bunu sordu.

Oliver, Elizabeth'i bir kanepeye oturttu. Elizabeth hemen yere düşmek üzere oldu. Oliver da onun yanına oturdu ve kolunu onun omzuna dolayarak onun dik durmasını sağladı. Sonra Oliver, Rose'un büyük gözlerinin içine baktı.

"Aptalın teki," dedi açıkça.

"Oh, lanet olsun." Rose kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Onu buradan çıkarmalıyız; aksi takdirde bu durum tüm sezon boyunca onun peşini bırakmayacak."

“Katılıyorum.”

Elizabeth, sanki ilk kez etrafındaki dünyayı fark ediyormuş gibi görünüyordu. Dik bir şekilde oturdu ve Oliver’a baktı. “Sarhoş değilim!” diye neredeyse bağırdı. Alaycı bir gülümsemeyle parmağını Oliver’ın burnunun ucuna koydu. “Sen sarhoşsun, Olly!” diye güldü. “Sarhoşsun, Olly.”

“Pekala, Lizzie, sana bir teklifim var,” dedi. Parmaklarını burnundan çekerek gülmemeye çalıştı. “Bana ‘Sarhoş Olly’ diyebilirsin, ancak bunun için bu evden çıkıp arabaya kadar benimle birlikte yürüme ve mümkün olduğunca sessiz olma konusunda söz vermelisin.”

Ona selam verdi. “Evet efendim, aptal Olly.”

Rose’un yüzünde, yapmak üzere oldukları şeyin hem komikliği hem de korkutuculuğu yansıyordu. Elizabeth’in sarhoş olduğunu kimse fark etmeden onu oradan çıkarabilmek bir mucize olurdu. “Carver’ı getireceğim. Onunla burada kalmanız için size ricada bulunmama gerek bile yok, değil mi?” Ona bakışından, bu sözlerinin arkasında daha derin bir anlam olduğu anlaşılıyordu. Acaba biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi ki? Son birkaç gündür duygularını belli etmemek için çok dikkatli davranmıştı. Hatta tüm akşam boyunca başka kadınlarla flört etmeye çalışmıştı.

Başını salladı ve kolunu Elizabeth’in omuzlarına daha sıkı doladı. Rose oradan ayrıldı ve Elizabeth başını Oliver’ın omzuna koydu. Elizabeth’in saçlarının hoş kokusu Oliver’ın duyularını mest etti. Neden her şeyi onun için bu kadar zorlaştırıyordu ki? Sadece Elizabeth, bu tür durumları bile güzel hale getirebilirdi.

Elizabeth’in derin bir nefes aldığını hissetti; omuzları, memnuniyeti yansıtan bir şekilde yukarı aşağı hareket ediyordu. Onun yanında olmasından büyük keyif alıyordu. Elizabeth’in kendisine mükemmel şekilde uyduğunu fark etmek ise onu hüzünlendirdi. Oliver, Elizabeth’in gözlerini kapayıp kendisine yaslandığı sırada ona baktı. Elizabeth’in vücudunun sıcaklığı Oliver’ın vücuduna yayılıyordu. Elizabeth hafifçe gülümsüyordu. Acaba o da, Oliver’ın onu kucaklamasında hissettiği rahatlığı hissediyor muydu?

Bu, donmuş bir an gibiydi; çalınmış bir an… Biliyordu ki bu an, kalbinin bir parçasını daha alıp, asla kendisine ait olmayacak olan o kadına verecekti.

Gözleri, onun kulak memesinden başlayarak boynunu takip etti ve omzunun üstünde durdu. O gece, o kadın onun için fazlaydı. Ondan uzak

durmaya zorlanmak ve onun Hastings ile arkadaş olmasına izin vermek, en kötü işkence gibi geliyordu. Ama bu, onun için en iyisiydi… Sevgili, vahşi kalpli Lizzie'si için.

Oliver elini kaldırdı ve düşünmeden, onun yumuşak, sarkık buklelerinden birini parmağına doladı. Parmak uçları onun boynuna değdi. Gülümsemesinin daha da genişlediğini ve kollarındaki tüylerin dikildiğini fark etti. "Olly," dedi o, uykulu bir sesle.

Yüzünün bir yanını onun başının üstüne yaslamak için kendine bir an izin verdi. "Evet, canım?"

"Elbisemin görünüşünü iğrenç buluyor musunuz?" Son kelimeyi söylemek onun için oldukça zordu, ancak sonunda yine de bunu söyleyebildi.

Gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Hayır, Lizzie." Bir an için, bununla yetinmeyi düşündü. Ama gece, onun saçlarının kokusu ve söylediklerini hatırlamayacağı gerçeği onu büyülüyordu. Artık sözlerini içinde tutamıyordu. "Bilmen gerekiyor ki, bu geceki halin, aslında her günün her anındaki halin beni delirtiyor." Nefesini tuttu, onun tepkisini bekledi. Ama o sadece iç çekti. Başını eğip parmak uçlarıyla onun çenesine dokundu; bu da onda hafif bir gülümseme yarattı. Fısıldadı: "Çok güzelsin, sevgilim." Yarın onun sözlerini hatırlamayacağını umuyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, içten içe umuyordu ki sözleri onun kalbine işlesin ve asla unutmasın.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve o an sona erdi. Oliver tekrar elini onun omzuna koydu. Bu sırada Rose ve Kensworth odaya girdiler. Kensworth bir an durdu, Elizabeth'e merhamet dolu bir bakış attı. Sonra onun önünde çömeldi, elini tuttu ve ağır gözlerini açmasını sağlamaya çalıştı.

Kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

"Zavallı küçük sevgilim," dedi Kensworth, neredeyse konuşamaz hale gelmiş kız kardeşine nazikçe gülümseyerek. Çok geçmeden oda berbat bir şekilde dönmeye başlayacaktı. Arabanın eve dönerken zarar görmeden ulaşabileceğinden şüpheliydi. "Çok üzülmemelisin. Hepimizin hayatının bir noktasında böyle anlar yaşamışızdır." Kensworth, Elizabeth'in dirseğinin altına elini koyarak onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Hadi, eve gidelim." Bu biraz bencilceydi; ancak Oliver, Kensworth ve Rose'un Elizabeth'e yardım etmek için bu kadar acele etmemiş olmalarını isterdi. Onunla birkaç dakika daha kucakta oturmak isterdi.

“Buraya gelin,” dedi Rose, Elizabeth’in kolunu kendi kolunun altına alarak. “Onu dışarıya ben eşlik edeyim. Böyle daha doğal görünecektir. Ayrıca, ona destek olurken kimse bunu tuhaf bulmayacaktır.”

“Hayır,” diye cevap verdi Oliver çok hızlı bir şekilde. “Onu ben dışarıya kadar götüreceğim.” Elizabeth’i bu halde bırakmak istemiyordu.

Rose başını salladı. “Elizabeth’in aniden hastalandığına dair söylentileri yaymanız gerekiyor. Ateş olduğundan bahsedin ki herkes kendi sonucunu çıkarabilsin. Ama ne yaparsanız yapın, kesinlikle onun grip olduğunu söylemeyin; aksi takdirde kimse size inanmayacaktır. İnsanlar, bir sorunu kendilerinin çözebilecek kadar zeki olduklarını düşünmeyi severler.” Elizabeth için bir bahane uydurma işini Rose’a bırakmak en iyisiydi. Elizabeth’i terk etmek istemesine rağmen, Rose’un haklı olduğunu biliyordu. Elizabeth’in ani kayboluşunun, insanların ona sempati duymasını sağlayacak bir şekilde açıklanması gerekiyordu.

Elizabeth biraz sendeledi; gözleri bulanık ve ağırdı. Gözlerini Oliver’a çevirdi. “Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum. Ben tamamen ayığım. Aslında, Oliver’a söylemek istediğim bir şey var.” Dik durmaya çalıştı, ancak yine de her an yere düşecekmiş gibi görünüyordu. “Oliver, artık bunu saklamaktan bıktım. Ben…” Ama Oliver, Elizabeth’in ne söylemek istediğini anlayamadı; çünkü Rose, Elizabeth’in ağzını eliyle kapattı.

“Şşş… Evet, canım, eminim ki oldukça ayıksındır. Ama Oliver ile konuşabilmek için önce iyi bir gece uykusu uyumamız gerekiyor.”

Oliver’ın ağzından itirazlar çıkmak üzereydi, ancak Elizabeth tekrar konuştu. “Yorgun değilim,” dedi, esneyerek. Rose onu kapıya doğru sürüklerken, Oliver adımlarını düzgün atamıyordu.

Kensworth onların önüne geçti ve başını kapıdan dışarı çıkardı. Koridor boş olduğunu görünce de onlara ilerlemeleri için işaret etti.

“Yardımınız için teşekkür ederim, Oliver,” dedi Rose, üç Ashburn kardeş kapıdan çıkarken.

Sonra onlar da gittiler ve Oliver yalnız kaldı. Rose’a minnettardı, gerçekten öyleydi. Ama eğer Kensworth evlenmeden önceki hayatı özlemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Arkadaşıyla geçirdiği zamanları özlüyordu. Elizabeth’in ne kadar çekici olduğunu fark etmeden önceki ilişkilerinin ne kadar basit olduğunu da özlüyordu. Şimdi o ailedeki yeri neydi ki? Son on yıldır Ashburn’lar, Oliver için bir destek kaynağı olmuşlardı.

Ama şimdi, kendini denizin ortasında, kim olduğundan veya nereye ait olduğundan emin olamayan bir halde hissediyordu.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Artık bu kesinleşmişti. Elizabeth, şampanyadan nefret ediyordu. Bu, insanı geçici olarak özgüven ve mutluluk hissiyle dolu bir duruma sürükleyen, ancak aslında hiç de böyle olmayan, iğrenç bir içecekti. Elizabeth'in elde ettiği şey hiç de bu değildi.

Bacaklarını kendine doğru çekti ve Kensworth House'un en sevdiği odası olan altın rengi döşenmiş bu odada daha da rahat bir şekilde oturdu. Evin arka kısmında yer alan bu oda, evin diğer üyeleri tarafından pek kullanılmıyordu. Bunu saçma buluyordu; çünkü odanın önünde, arka bahçeye bakan büyük bir pencerenin önünde harika bir kanepe vardı. Bu odayı çok seviyordu ve burada yalnız kalabiliyordu. Bugün için en önemli özelliği de buydu. Duvarlarla çevrili olmasına rağmen yine de özgür hissediyordu.

Elizabeth'in aklı sürekli olarak atlarla meşguldü; ancak bu sabah saat yedi sonrasında bir an bile uyuyamadı. Ah, keşke tüm günü uyuyarak geçirebilseydi… Gece boyunca aşırı yeme içme yüzünden midesi hâlâ rahatsızdı ve vücudundaki her kemik acıyordu. Üstelik, ayık kaldıkça artan bir utanç hissi de vardı.

O sabah Elizabeth gözlerini açtı. Önceki akşamı belirsiz, kabus gibi bir anı olarak hatırladı ve bir daha asla gerçeklikle yüzleşmemek için tekrar uykuya dalmaya karar verdi. Ama bunu yapamadı. Başının arkası çok ağrıyordu ve tek çare dik bir şekilde oturmak gibiydi.

Rose ve Carver'ın birkaç saat daha odalarından çıkmayacaklarını bildiğinden, Elizabeth sade bir krem rengi elbise giydi ve Kate'in ona ödünç verdiği o saçma romanı aldı. Tabii ki Kate, bunun şimdiye kadar anlatılmış en romantik hikaye olduğuna yemin etmişti. Elizabeth, bu saçmalığa gülmekten kendini alamadı; ancak bu kitap, bugün ihtiyaç duyduğu türden bir eğlence kaynağı olacaktı. Gerçeklikten kaçmaya ihtiyacı

vardı… En azından, Lord Hastings'in dikkatini çekmeye çalışmanın getirdiği bu berbat durumdan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Kaç kez onun kolunu tuttuğunu hatırlayınca yüzü buruştu. Ah, Tanrım… Acaba Mary'nin, kısa süre önce vefat eden kardeşiyle evlenmemiş olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu ona söylemiş miydi? Kesinlikle onunla olan şansını mahvetmişti. Tamamen mahvetmişti.

Elizabeth inledi, elleriyle yüzünü okşadı. Keşke korkunç anılarını silmek için yapılması gereken tek şey bu olsaydı… Ama neyse. Bir yolunu bulacaktı. İyileşmenin bir yolunu bulacaktı… Tabii eğer Lord Hastings onun itibarını lekelemekten kaçınırsa.

Kitabını eline aldı ve tüm kötü düşünceleri aklından atmaya, kendini bir romanın dünyasına bırakmaya kararlıydı. Bir sayfa boyunca okuduktan sonra, aslında hiçbir şeyi anlamadığını fark etti. Hayır, zihni aslında ya bir rüya ya da bir anı mıydı, emin olamadığı bir sahneyi tekrar tekrar yaşatıyordu. Bu sahnede Oliver vardı; güçlü kolları onu koruyucu bir şekilde sarmıştı. Gözlerini kapattığında onun kokusunu alabiliyordu. Parmaklarının boynuna dokunduğunu neredeyse hissedebiliyordu. Ancak Elizabeth, Oliver'ın onun ne kadar güzel olduğunu söylediği anları hatırladığında, bunun bir rüya olduğunu anladı. Harika, mutluluk verici bir rüya… Şeytanın içkisi yüzünden yaşadığı kötü olayların ardından gelen tek iyi şey buydu. Başını yana eğdi ve parmaklarını boynunun arkasına dokundurdu; çok gerçekçi gelen o dokunuşu hatırladı.

Elizabeth iç çekti. Kalbini geri kazanmak, düşündüğünden daha zor olacaktı.

Jeffers arka kapıyı kapattığında, Oliver Kensworth House'un içine adım attı. Ciddi görünümlü uşak, yine o alaycı bakışlarını Oliver'a çevirdi.

"Sakin olun dostum," dedi Oliver. "Zamanın farkındayım ve şu an kimse tarafından görülmek istemiyorum. Geçen sefer Lord Kensworth'un sabah rutinlerini bozmaya çalıştığımda bir ders aldığımı söyleyebilirim; umarım bunu duyunca memnun olursunuz."

Jeffers gülümsedi; bu ifade onu daha da çekicisiz kılıyordu. Gerçekten de, Kensworth ile konuşup yeni bir uşak bulmaları gerekiyordu. "Memnun oldunuz mu, efendim? Sizin için tatmin edici olmayan bir ziyaret yaşadığınızı duymaktan asla memnun olmamalıyım."

"Olmamalı… Ama yine de öylesiniz," dedi Oliver. Uşaktan uzaklaşarak oturma odasına doğru yürümeye başladı. "Lordumu oturma odasında

bekleyeceğim.”

“Çok iyi, efendim,” dedi Jeffers. Sözleri, Oliver’ın sanki kafasına vuruluyor ve ona bir bisküvi veriliyormuş gibi hissettirdi.

Oliver neredeyse oturma odasına varmıştı ki, tanıdık bir ses kulağına çarptı. Duraksadı. Hafif bir kahkaha sesi uzun koridordan yükselerek Oliver’ın üzerine doğru geldi; bu ses, yaz günündeki serin bir esinti gibiydi. Gülümsedi ve omzunun üzerinden arkasına baktı; Jeffers’in köşede saklanıp her hareketini izlemediğinden emin oldu. Sonra hızla koridordan ilerleyerek evin arka tarafındaki oturma odasına doğru gitti.

Kapı hafifçe aralıktı ve Oliver içeriye baktı. Gördüğü manzara onun nefesini kesti. Elizabeth, bir kanepe köşesinde oturuyordu; vücudu sıcak güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Dağınık bukleleri güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Parmaklarını ağzının üzerine bastırmıştı; diğer elinde ise bir kitap vardı. Gülümseyerek, bir kahkahayı bastırmaya çalışıyordu.

Oliver, oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Ancak kalbi, onu ceketinin yakasından çekerek içeri girmesini istiyordu. Kalbi ile aklı arasında bir çatışma vardı.

Burası Londra. Buradaki kurallar Dalton Park’takilerden farklı. Ayrıca o tek başına burada. İçeri girmeyin.

Ama kapıyı açık bırakabilirdi…

Yine de uygun olmazdı.

Kapıyı ardına kadar açık bırakıp, odanın öbür ucunda oturabilirdi.

Dönüp gidin.

Ama Tanrım, ne kadar da güzeldi. Aynı zamanda çekici ve mizah anlayışı da harikaydı. Adam, kendine güvenemiyordu; o odaya girip “Seni çok seviyorum, Lizzie. Artık sadece senin arkadaşın olamam.” demekten kendini alamayacaktı.

Sinirli bir şekilde nefes verdi. O da neydi böyle, kendini kontrol edemeyen aptal bir genç miydi? Hayır. O yetişkin bir adamdı. Geçtiğimiz on yıl boyunca yaptığı gibi, yine Elizabeth’in dostu olabilirdi o odada. Üstelik, ondan sonsuza dek kaçınması da mümkün değildi. Şimdi, duygularını kontrol altına almanın zamanıydı… Ta ki bu duygular tamamen ortadan kalkana kadar. Çünkü öyle olacaktı. Buna emindi.

Ancak, Elizabeth Ashburn’un güzellik tanrıçası gibi göründüğü bu günde, bu duyguların hiçbir şekilde geçeceğinden şüpheliydi. Bu yüzden, Elizabeth Ashburn’dan mümkün olduğunca uzakta, oturma odasında beklemeye karar verdi.

“Günaydın, Lizzie,” dedi ve kapıyı iterek açtı. Lanet olsun… Hiçbir kontrol mümkün değil. Şimdi de onun parlak mavi gözleri ona doğru dönüyordu ve gülümsemesi daha da belirginleşiyordu. O da doğrudan onun yanına yürüdü. Kendine söz verdiği sandalyeye değil, tam da Lizzie’nin oturduğu kanepeye doğru yürüdü.

“Oliver!” Nasıl oluyordu da onun adını her seferinde bu kadar harika bir şekilde telaffuz edebiliyordu? Ayağa kalkmak istedi, ancak Oliver onu tekrar oturmasını işaret etti. “Dışarı fırlayıp beni korkutmak istemiyorsun, değil mi? Çünkü böyle bir davranışın senin çıkarlarına olmayacağını düşünüyorum,” dedi Elizabeth.

Yanılmıyordu. Elizabeth, bir adamı korkutmak konusunda gerçekten de eşsizdi. Adam her zaman ondan daha üstün olmayı umardı; ancak Elizabeth her seferinde bunu başarırdı. En beklenmedik yerlerde saklanır, sonra aniden ortaya çıkarak adamı dehşete düşürürdü.

Gülümsedi. “Hayır, hayır. O savaşları çok önceden bıraktım. Hâlâ beyaz bayrağı sallıyorum.” Gözleri onun kitabına takıldı. “Rahatsız mı ediyorum? Okumanıza müdahale etmemeliyim herhalde.”

“Hayır,” dedi, kapıyı hızla kapattı ve çıplak ayaklarıyla yere bastı. Saçlarıyla oynamaya başladı; saç tellerini kulaklarının arkasına itti. Tıpkı dün gece parti öncesinde olduğu gibi, oldukça gergin görünüyordu.

Kaşlarını çattı ve gülümsedi. “Ne yapıyorsun?”

Hareketlerini durdurdu ve gözleri onunkilerle buluştu. “Şu anki halimin nasıl olduğunu fark ettim. Bu sabah henüz saçlarımı bile taramadım.” Bu sözler… Onun da kendisini uyanmış halde gördüğünü bilmek… Onun içinde bir heyecan yarattı.

Hayır. Hiçbir heyecan yok.

Hafifçe gülümsemeye çalıştı ve küçük kanepe üzerindeki, onun yanındaki koltuğu işaret etti. Kadın başını salladı ve o da oturdu. Odanın diğer ucundaki, zayıf iradesini alaycı bir şekilde simgeleyen boş koltuğu görmezden geldi. “Arkadaşlığımız boyunca saçlarının toplu olmadığı anları, toplu olduğu anlardan daha sık gördüğümün farkındasın, değil mi?”

“Evet… Ama burası farklı.”

Bana hâlâ sarışın gibi geliyor.

Ona kayıtsız bir bakış attı. “Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Londra’da durum farklı.” O da bunu biliyordu. İçeri girerken de aynı şeyleri düşünmüştü. “Burada, şehirde, ben Lady Elizabeth olmalıyım ve siz de

Bay… Sizsiniz.” Bir an duraksadı; sanki o da, tıpkı o gibi, her seferinde kendi soyadını duyduğunda babasını düşünüyordu. “Turner.”

Göğsü sıkıştı. Neden o adamın adını paylaşmak zorundaydı ki? Neden bu ismi duyduğunda her seferinde babasını hatırlıyordu? Babası onu duvara itiyor, yüzü öfkeyle morarıyordu. Ona “bir yük, bir engelsin” diyordu. Eğer doğmasaydı, hayatın ne kadar daha iyi olurdu…

“Her neyse,” diye devam etti o, “sanırım Dalton Park’ta olduğumuz kadar birbirimize yakın olmamıza izin verilmiyor.” Ebeveynliğiyle ilgili gerginliği görmezden gelerek konuşma konusunu değiştirdiği için minnettardı.

Sonunda kanepeye yaslandı ve kolunu kanepenin arkasına attı. “Arkadaşlığımız için bazı yeni kurallar koymamız gerektiğini mi öneriyorsun?”

Mavi gözleri parlıyordu. “Tam olarak öyle.”

Kurallar, tam da ihtiyaç duydukları şeydi. Karşılıklı olarak anlaşılan birkaç kural, Elizabeth’i tekrar “arkadaşlık kutusuna” yerleştirmelerine yardımcı olacaktı. Kabul etmek istemeseler de, onun yanındaki varlığını azaltmak, Elizabeth’in başka biriyle ilişki kurma şansını artıracaktı. Bu, her ikisi için de en iyisi olurdu.

“Aklında ne vardı?” diye sordu.

“Şey, öncelikle, sabahın bu saatinde, refakatçimin bilgisi olmadan burada yalnız kalmamamız gerekir diye düşünüyorum.”

“Oh, kesinlikle hayır,” dedi gülümseyerek ve hareket etmeye hiç çalışmadı.

Aslında, o, mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyordu. Elizabeth’in kıvırcık saçları, onun elinin üzerine dokunmak üzereydi. Parmaklarını o saçlara değdirmemek için tüm iradesini kullanmak zorundaydı. Saçlar çok yumuşaktı. Bunu sadece dün gece bir tutam saçı parmağına doladığı için değil, aynı zamanda geçen yaz, sabahları at sırtında gezinti yaparken Elizabeth’in mide rahatsızlığı geçirdiği sırada saçlarını toplamak zorunda kaldığı için de biliyordu. Elizabeth kusarken o da saçlarını tutmuştu. Bunu nasıl unutabilirdi ki? Onun hasta olduğu zamanlarda bile saçlarını tutmaktan çekinmemişti. Bu da onun Elizabeth’i ne kadar sevdiğini gösteriyordu.

“Başka hangi kuralları uygulamalıyız?” diye sordu.

“Kamusal alanlarda benimle resmi bir şekilde konuşulması gerekiyor. Artık ne balo salonlarında ne de akşam yemeği partilerinde bana ‘Lizzie’

diye hitap edilmemeli.”

Öfkeli bir şekilde homurdandı. “Seni Lizzie olarak sadece ailenin önünde çağırdım.”

“Biliyorum,” dedi o, omzunu kaldırarak ve şakacı bir şekilde ona baktı. Bu flörtöz bakışlar onu heyecanlandırdı. “Ama kabul etmelisin ki, akşam yemeklerinde veya balolarda yalnızken beni Lizzie diye çağırıyorsun.” Bir an duraksadı, kaşları çatıldı. “Bu da bana başka bir kuralı hatırlatıyor.” Koltukta biraz döndü ve kendini ona daha da yakın bir konuma getirdi. Gözleri eline kaydı; parmak eklemleri şimdi onun koluna hafifçe değiyordu.

Onun, ona en hafif bir dokunuşta bile heyecanlanmaması gerekirdi. Peki neden harekete geçmedi? Acaba o bunu umursadı mı? Görünüşe göre umursamamıştı. Aslında o, uygulanması gereken yeni kurallar hakkında konuşmaya devam ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, o pek dinlemiyordu; çünkü aklı sürekli onun dudaklarundaydı ve tüm kararlılığını bir kenara bırakıp onu öpmek nasıl bir his olurdu diye düşünüyordu. Babası gibi olmadığını kanıtlamak için kendine bir şans vermek istiyordu. Elizabeth’in “…Diğer talip erkekleri, beni ‘Küçük Lizzie’ diye çağırarak onları uzaklaştıramazsın,” demesiyle tekrar gerçekliğe döndü. “Diğer talip erkekler” ifadesi onun için adeta bir darbeydi.

Elini çekti. “Yıllardır sana ‘Küçük Lizzie’ demedim. Peki bu diğer talip meselesi ne? Zaten aklında biri mi var?” Bir şekilde, cevabı zaten biliyordu.

Gözleri bir an için onunkilerle buluştu; ardından bakışlarını başka yöne çevirdi ve kucağındaki kitabın sayfalarıyla oynamaya başladı. “Şey… tam olarak başka bir talip değil. En azından henüz öyle değil. Ama itiraf etmeliyim ki, birinin ilgimi çektiğini kabul ediyorum.” Bir an duraksadı, alt dudağını ısırdı ve sonra ona kararlı bir bakış attı. “Aslında bu kişi Lord Hastings. Dün gece bana çok nazik davrandı.” Omuzları düştü. “Ama korkarım ki her şeyi berbat ettim.” Umarım öyle değildir… Hayır. O böyle şeyler düşünmemeliydi. Onun mutlu olması gerekiyordu; çünkü başka erkekler tarafından ilgi görmesi onun için iyi bir şeydi.

Elini kucağına indirdi ve bir tutam saçı kulağının arkasından düştü. Oliver, düşünmeden elini uzatıp saçı tekrar yerine koydu. Bunu yapması onun için tuhaf değildi, değil mi? Daha önce de böyle yapmış olmalıydı. Ancak kızın gözlerinin şaşkınlıkla ona baktığını görünce, bunu ilk kez yaptığını anladı. Kendi kulaklarını yumruklamak istedi.

Kurallar. Kurallara uyun.

Oliver boğazını temizledi ve gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı. “Hastings’i, biraz fazla şampanya içerek caydırabileceğinize inanmıyorum.”

Acı içinde bir ifade takınarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Ah, Oliver… Ne kadar aptaldım. Nasıl olur da bu kadar çok içki içebilirim ki? Ona en utanç verici şeyleri söyledim. Eğer bir gün tekrar bana bakarsa şaşırırım.” Ne kadar korkunç bir adamdı bu… Neşeli bir gülümsemeye karşı böyle davranmak… Evet, korkunçtu.

“Kendine çok fazla baskı yapıyorsun, Lizzie. Sanmıyorum ki o konuda hiçbir şey düşünmüş olsun. Ama yine de sormak zorundayım… Hastings mı? Onun, seninle ilişki kurmak istediğin kişi olduğundan emin misin?” Ne yapıyordu o böyle? Neden böyle bir şey soruyordu ki?

“Neden Lord Hastings’in benimle ilgilenmesini isteyeyim ki?” Ses tonu oldukça sertti.

Omuzlarını silkti ve yan taraftaki raftaki birkaç kitabı dikkatsizce incelemeye başladı. “Bana göre oldukça sıkıcı bir adam gibi görünüyor. Sanmıyorum ki seninle veya senin macera arzunla başa çıkabilmesin.”

“Bu ne anlama geliyor? Ben, senin düşündüğün gibi vahşi bir yaratık değilim, Oliver.”

Sesinin geldiği yöne döndü. “Hayır, Lizzie, demek istediğim bu değil.”

Gözleri onunkilere dikilmişti; gözlerindeki o ateşli bakışlar çok tanıdık geliyordu. Herkes Elizabeth’i her zaman nazik ve uysal biri olarak bulmuştu. Ancak o, Elizabeth’in başkalarının bilmediği bir yönünü biliyordu: O yön, tamamen ateşli ve vahşi bir yanıydı. Bu durum, son birkaç yıl içinde aralarındaki dostluğu defalarca zorlamıştı.

“Sanırım bu, tam da demek istediğiniz şey.” Aniden ayağa kalktı ve hafifçe acı içindeydi; elini başına koydu. Adam, başının çok acıdığını biliyordu. “Ben yetişkin ve olgun bir insanım…”

“—Bir dakika bekleyin,” dedi, onun sözünü keserek bir adım daha yaklaştı. “Sizin olgun veya kibar olmadığınızı asla ima etmedim.”

Kollarını kavuşturdu. “Sen öyle yapmadın mı?”

“Lord Hastings’in sıkıcı biri olduğunu söyledim.”

“Ve benimle başa çıkamadı.”

Omuz silkti. “Çok hızlı koşuyorsun.”

“Ve macera arzum… Bunun anlamı neydi ki?”

“Bu, pencerelerden dışarı çıkmanız gerektiği anlamına gelir.”

Derin bir nefes verdi ve kollarını indirdi. “Bunu sürekli gündeme getirmek zorunda mısın?”

Gülümsedi, onun bu huzursuzluğunu çekici bulmamaya çalıştı. “Evet… tabii ki, eğer bu davranışlarına devam edersen.”

Bir parmağını kaldırdı. “Bu da sadece bir kez oldu, Oliver. Sadece bir kez!”

Ona biraz daha yaklaştı ve parmağını aşağıya doğru bükti. Elizabeth bu hareketi dikkatle izledi. “Elizabeth, maceracı yanında hiçbir sorun yok. Bu senin doğanın gereği… Sadece bunu kastettim. Senin mutluluğunu sağlayamayacak biriyle evlenmeni istemiyorum.”

Bakışları onunkilerle buluştu, sonra ağzına indi ve tekrar gözlerine döndü. Bu kadarı bile kalbini hızla çarptırmaya yetti. “Sadece…” Ses tonu çok alçaktı, “Kimsenin, benim çok pervasız olduğum için iyi bir eş olamayacağımı düşünmesini istemem.”

Yutkundu ve içinden, söylenmemesi gereken tüm şeyleri söyleme arzusu duydu. “Kimsenin sizin hakkınızda böyle bir şey düşüneceğine inanmıyorum.”

Bakışları birbirlerine dikilmişti ve birkaç saniye boyunca hiçbiri gözlerini kaçırmadı. “Dün gece çok tuhaf bir rüya gördüm,” dedi Elizabeth. Elini uzatarak boynunun bir yanını hafifçe okşadı. Adam onun hareketlerini izledi; Elizabeth’in, dün gece yaşananları hatırladığını biliyordu. O ve Elizabeth her zaman gözleriyle de iletişim kurarlardı. Adam, Elizabeth’in sorularını görebiliyordu. Acaba Elizabeth, dün gece söylediği her şeyin gerçek olup olmadığını merak ediyor muydu? Acaba bunu umuyor muydu?

“Güzel bir rüya mıydı?” diye sordu, oysa sormaması gerekirdi.

Hafifçe gülümsedi. “Aslında harika.”

Hava giderek daha da kapalı hale geldi. Dış dünya tamamen kayboldu ve artık sadece o ve Elizabeth, güneş ışığıyla dolu o odada duruyorlardı. Şimdi her zamankinden daha çok merak ediyordu: Acaba Elizabeth de onu seviyor muydu? Eğer öyleyse ne yapardı? Ya duygularını ona söyler, öpüşseler ve evlenselerdi… Ama sonra Frank Turner’ın onun hakkındaki tahminlerinin doğru çıktığını öğrenirse ne olurdu? Oliver şimdiye kadar ne öfke kontrolü ne de alkol sorunlarıyla karşılaşmıştı. Peki ya çocuklar doğduğunda ve hayat daha da stresli hale geldiğinde ne olurdu? Ya bir kadınla aynı evde yaşamaya başlarsa? Ya ona karşı öfkelenirse ne olurdu?

Babasının sözleri onun aklından çıkmıyordu. “Benim kanım senin damarlarında akıyor.”

Oliver’ın boğazı sanki tıkanmış gibi hissediliyordu. Elizabeth’ten bir adım uzaklaştı. “Rüyalar bazen oldukça gerçekçi gelebilir, ancak unutmamak gerekir ki bunlar sadece hayal ürünleridir.”

Yüzü de eliyle birlikte aşağıya düştü.

Gözlerindeki üzüntü yüzünden Jeffers bir şeyler söylemek istedi… Her ne olursa olsun. Tam o sırada kapının eşiğinden bir ses duyuldu. “Hanımefendi,” dedi Jeffers. Tabii ki bu anı bölmek zorundaydı. “Bunlar sizin için geldi.” Uşak, elindeki beyaz güllerin bulunduğu tabloyu işaret etti. “Bunları nereye koymamı istersiniz?”

Oliver, Elizabeth’in dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi görünce içi burkuldu. “Onların kim olduklarını biliyor musun?”

“Lord Hastings, hanımefendi. Lord Hastings, hastalığınızdan bir an önce iyileşmeniz için en iyi dileklerini iletti ve sağlığınıza kavuştuktan hemen sonra sizi ziyaret edeceğine dair söz verdi.”

Oliver’ın gözleri daraldı. Görünüşe göre bu adam yine de vazgeçmiyordu. Harika. Gerçekten harika.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elizabeth, derin mavi renkli ceketinin son altın düğmesini de ilikledikten sonra, aynada üzerindeki deniz mavisi ve beyaz çizgili elbiseye baktı. Şapkasını komodinden aldı ve kapıya doğru yöneldi. Lord Hastings her an gelebilirdi; bu yüzden ipek kurdeleleri çenesinin altında hızla bağladı.

Elizabeth'in iyileşmeye çalıştığı hastalık yüzünden, iki baloya ve Almack's'teki bir geceye katılamadı. Bu durum onu çok üzmüştü. En azından, toplumun içine tekrar döndüğünde insanlara böyle söylüyordu. Ama aslında, son birkaç günden oldukça keyif almıştı.

Elizabeth, kardeşiyle geçirdiği zamanı, yıllar boyunca onunla birlikte geçirdiği zamandan daha fazlaydı. Carver, Rose ve Elizabeth her gece oyun oynayıp hikayeler anlatarak geç saatlere kadar uyanık kalırlardı. Rose, Elizabeth'e tabanca kullanmayı öğretiyordu; ancak Carver buna izin vermiyordu. Elizabeth ise Rose'a nasıl düzgün bir şekilde nakış yapılacağını öğretiyordu. Tabii bu da komikti; çünkü Elizabeth ailesi arasında en kötü nakışçı olarak biliniyordu. Bu durum Papa ve Carver için de geçerliydi.

Her neyse, aslında bu pek de önemli değildi; çünkü o ve Rose, yeterince uzun süre dikiş işlerine odaklanamadıkları için pek bir şey yapamadılar. Rose, hırsızlık yaptığı zamanlarda kullandığı hilelerden birini Elizabeth'e anlatmaya başlardı. Bunun üzerine ikisi de dikiş işlerini bırakır, ara sıra birbirlerine bakıp "Aslında tekrar dikişe devam etmeliyiz," derlerdi. Ama sonra yine de gece boyunca bu konuyu görmezden gelmeye karar verirlerdi.

Mary'nin bebeği için hazırlanan bu bebek bezi ve diğer eşyalar asla tamamlanamayacaktı.

Ancak bir önceki akşam, Rose ve Carver, Elizabeth'in hastalığının artık sona erdiğini ve şüpheler uyandırmadan tekrar toplumun içine

dönebileceğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden hepsi Lord ve Lady Hamilton'ın balosuna katıldılar. Balo oldukça iyi geçti ve Elizabeth, gösterdiği nezaketten dolayı kendisiyle gurur duydu. Tüm akşam boyunca hiçbir tatsız olay meydana gelmedi. Hiçbiri.

Eh… Hiçbiri değil. Sadece saçları dev bir eğreltiotu dalına dolanmıştı. Hâlâ, o canlının bir şekilde hayata geçtiğine ve kendisini yakalamaya çalıştığına inanıyordu. Ne yazık ki Oliver onu böyle bir halde bulmuştu. Acaba Oliver'ın kulağında, onun utanç verici durumlarda olduğu zamanlarda çalan bir alarm mı vardı? Dünyadaki tek erkek kişi oydu; onun sofistike, çekici ve cazip bir kadın olarak görülmesini istiyordu. Ama yine de, her seferinde onu ya terlikleri yırtık halde ya da saçları eğreltiotuna dolanmış halde buluyordu. Belki de bu daha iyiydi. Oliver'ı etkilemek için buraya gelmediğini hatırlaması gerekiyordu. Neden bu gerçeği sürekli unutuyordu ki?

O küçük an dışında –ki zaten bahsetmeye bile değmezdi– akşam sorunsuz bir şekilde geçti. Elizabeth'in eli her dans sırasında bir başkasının elindeydi ve görünüşe göre kimse şampanya olayından şüphelenmemişti. Kurtuluşunun büyük ölçüde Oliver'ın ve Miss Loxley'nin partisindeki o gece yaşananları anlatan hikayelerinin sayesinde olduğunu biliyordu. Ancak tekrar Oliver'ı düşünmek ya da harika bir eğlence fırsatını kaçırdığı gerçeğiyle uğraşmak istemiyordu. Görünüşe göre Miss Loxley, sahneye çıkıp her türlü ateş gösterisi yapan bir sirk tutmuştu; bu gösteriler herkesi büyülemişti. Bunu kaçırdığı için çok üzgündü.

Ancak baloda, Elizabeth akşam boyunca neredeyse tüm dansları yaptı; bunlardan ikisi de Lord Hastings ile oldu. Eğreltiotu olayı dışında, Oliver'dan uzak durmayı başardı. Görünüşe göre, onu kalbinden tamamen silmeye çok yaklaşmıştı.

Elizabeth'in karantina günlerinde, Rose ona stresli anlarda nasıl kendinden emin görüneceği konusunda bazı ipuçları verdi. Ayrıca, fazla ileri gitmeden nasıl flört edileceği konusunda da bilgiler verdi. Hatta, istenmeyen konuşmalardan nasıl sıyrılınacağına dair örnekler de sundu. Bu bilgiler sayesinde Elizabeth, birçok potansiyel eş adayına zarifçe gülümseyebildi; dans ederken hiç tökezlemedi, beyler ve hanımlarla kibarca sohbet edebildi. Kısacası, tüm akşam boyunca kendini iyi hissetti.

Hiçbir zaman, sadece kendisi istediği için gülümsememişti. Hiçbir zaman içgüdüsel olarak gülmemişti; her zaman zorla gülümsemişti. Hiçbir zaman Oliver ile dans etmemişti. Ama tüm bunlar önemli değildi. Her şey

planlandığı gibi ilerliyordu. Bir şekilde Lord Hastings'in ilgisini çalmayı başarmıştı ve o artık onun en ciddi talibi haline gelmişti. Elizabeth, mutlu olmayı daha sonra yapacaktı… Evlendikten ve bir aile kurduktan sonra, Oliver'a olan karşılıksız aşkını unuttuğunda.

Elizabeth, şapkasındaki kurdeleleri bağlamayı bitirdikten sonra aşağı kata indi ve Lord Hastings'in gelmesini beklemeye başladı. Bir önceki gece, Lord Hastings onu dans pistinden alıp Rose'un yanına geri getirdikten sonra, ertesi gün Elizabeth'i parkta gezdirmek için izin istemişti. Rose, Elizabeth'e bakarak "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Oliver'a ne hissettiğini söylemek için hâlâ zaman var," demişti. Elizabeth ise karşılık olarak "Oliver kim?" diye bakmıştı. Rose, kibirli ve annelik dolu bir tavırla izin vermişti. Bu durum Elizabeth'i gülmekten alıkoyamamıştı. Sonrasında gece, diğer bütün balolar gibi sıkıcı bir şekilde devam etti.

Dans etmek sıkıcı ve monoton geliyordu. Atıştırmalıklar ise kabul edilebilir düzeydeydi; sohbetler ise yapay ve samimiyetsizdi. Ama neyse… Kötü şeyler üzerinde durmanın ne anlamı vardı ki? Yakışıklı Lord Hastings her an orada olup onunla birlikte dışarı çıkabilirdi; bu tek önemli olan şeydi. İşler giderek daha iyiye gidiyordu.

Elizabeth, birinci kattaki merdiven boşluğunun tepesine vardığında, tam o sırada Jeffers ön kapıyı açtı ve Lord Hastings içeri girdi.

Araba, Dalton Park'ın ön yolundan ilerliyordu. Elizabeth bunu biliyordu; çünkü son bir saat boyunca pencereden arabayı gözlemliyordu. Hemen pencere kenarındaki koltuktan fırladı; kitabı yere düştü. Sonra da yatak odasından hızla merdivenlere doğru koştu.

Nefesi hızlıydı ve onu gören herkes onun deli olduğunu düşünürdü. Ama Elizabeth'in umurunda değildi. Sonunda Oliver buradaydı ve mevsim de yazdı; yılın en sevdiği mevsimi. Bunun sebebi mutlaka hava koşulları değildi – tabii ki sıcak güneş ışığı da onun mutluluğunu azaltmıyordu – ancak bu durum, dünyadaki en sevdiği kişiyle bir ay boyunca birlikte olabileceği anlamına geliyordu.

Elizabeth, son sekiz yıl boyunca her yaz Oliver'ın kapıdan içeri girmesini beklediği yere vardı. Bu yıl da Carver onunla birlikte olacak mıydı? Kalbi hâlâ kardeşi ve onun yaşadığı acılar için yanıyordu.

Kapıya şiddetli bir şekilde vuruldu ve Elizabeth'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Henley kapıyı açarken, Elizabeth'in eli meşe kapı korkuluğunu sıkıca kavradı. İşte oradaydı o: Oliver Turner. Yüzünde parlak bir

gülümsemeyle içeri girdi. Bu gülümseme, Elizabeth'in içini harika duygularla doldurdu.

Bilmiyordu, ancak o onu seviyordu.

Geçen yaz adeta bir masal gibiydi. Oliver henüz duygularını açıkça ifade etmemişti, ancak ona davranış biçimi diğer yazlardan farklıydı. Sanki nihayet onun gerçek kimliğini görmüş gibiydi. Şimdi o geri dönmüştü ve umut yüreğinde yeniden canlanmıştı.

O, nefesini tutarak, her şeyden daha çok sevdiği o anı bekledi. Bu an, Oliver'ın Dalton Park'ta Carver ile birlikte olduğu ilk günden itibaren, her yazın başında tekrarlanan bir andı.

Ve sonra o an geldi. Oliver, şapkasını ve eldivenlerini Henley'e verdi. Sonra da o kadar kararlı bir şekilde ki… Sanki Elizabeth'in orada onu beklediğinden bir an bile şüphe etmemiş gibi… Sanki bu anı, tıpkı Elizabeth'in beklediği gibi, o da sabırsızlıkla bekliyormuş gibi…

Gülümseyerek elini ona doğru uzattı.

Elizabeth de gülümsedi. Vücudunun her bir parçası, bu adam tarafından sevilmek istiyordu. Çünkü biliyordu ki, hiç kimse ona Oliver Turner kadar çok mutluluk, neşe ve heyecan veremezdi.

Elizabeth, merdivenlerin tepesinde orada bekliyordu. Bir nedenden dolayı, ayakları o yerden hareket etmiyordu. Rose'un lobiyeye girip Lord Hastings ile selamlaşmasını izlerken, orada ne için beklediğini itiraf etmek istemiyordu. Merdiven korkuluklarına sarılarak beklemeye devam etti… Umut ediyordu.

Hiçbir şey.

Onu göremedi. Tıpkı Oliver'ın her zaman yaptığı gibi, onun varlığını hissedemedi.

Elizabeth boğazındaki düğümü giderdikten sonra merdivenlerden aşağı indi. Lord Hastings'in onun için neyin önemli olduğunu bilemeyeceği bir şeyi umması haksızdı.

"Lady Elizabeth," dedi Lord Hastings, kadın yaklaşırken hafifçe eğilerek ve sıcak bir gülümsemeyle. "Günaydın. Çok iyi görünüyorsunuz."

Eh… O, onun güzel veya büyüleyici göründüğünü hiç söylememişti. Her zaman onun hoş göründüğünü düşünmüştü. Aman Tanrım… Şimdi ise tamamen saçma sapan davranıyordu. Ne bekliyordu ki? Lord Hastings'in, Jeffers ve Rose'un önünde, lobinin ortasında Lord Byron'ın bir şiirini ona

okumasını mı? Haksız davranıyordu ve bu durumun bir an önce sona ermesi gerekiyordu.

Elizabeth, umarım en teşvik edici gülümsemesi olan o gülümsemeyi sergileyerek eğildi. Altın rengi yeleği ve siyah binici ceketiyle tekrar karşısında duran adamı gördüğünde, onun gerçekten çok yakışıklı olduğunu düşündü. Gözleri derin yeşil renkteydi ve bu da ona alacakaranlıkta olan bir ormanı hatırlattı. Adam pek gülümsemiyordu, ancak gözlerinin çevresindeki kırışıklıklardan anlaşıldığı üzere ara sıra gülüyordu. Belki de onun içindeki gülümsemeyi daha sık ortaya çıkarabilirsiniz.

"İhtiyacın olan her şeye sahip misin?" diye sordu Rose, nazik ve destekleyici bir gülümsemeyle. Ancak Elizabeth, Rose'u yeterince iyi tanıdığı için bunun arkasında başka bir şeyler olduğunu anladı.

"Öyle olduğuna inanıyorum." Elizabeth, viskonağa döndü. "Lord Hastings, yola çıkmadan önce, yengemle özel olarak konuşmak için bana biraz zaman verebilir misiniz?"

"Elbette."

"Sadece bir dakika kadar burada olacağım."

"Acele etmeyin." Tekrar eğildi ve dışarıya doğru yürümeye başladı. Gerçekten de çok iyi kalpli bir insandı. Kesinlikle Lord Hastings'ten çok daha iyi bir seçenek olurdu.

"Bu da ne?" diye sordu Rose, viskonun arkasından kapı kapanır kapanmaz.

"İşte bu, size sormak üzere olduğum soruydu."

Rose gözlerini kırptı; yüzünden ise hiçbir şey anlaşılamıyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bana o sahte, nazik gülümsemenizi sundunuz. Neden?"

Rose'un kaşları birkaç saniyeliğine bir araya geldi. "Sanırım davranışlarım hakkında fazla şey düşünüyorsunuz."

"İşte sizin benim böyle düşünmemi istediğiniz şey bu. Ama ister hoşunuza gitsin ister gitmesin, Rose Ashburn, Kensworth Kontesi olarak artık sizi tanıyorum. Sizin benden bir şeyler sakladığınızı biliyorum ve bunun kesinlikle Lord Hastings ile ilgili olduğunu düşünüyorum. Onu onaylamıyor musunuz?"

Rose iç çekti ve omuzları düştü. "Benim ne düşündüğümün bir önemi yok, Elizabeth."

"Bu benim için önemli."

Rose hafifçe gülümsedi ve Elizabeth'in elini tuttu. "Lord Hastings ile olan yeni ilişkinizle ilgili bazı düşüncelerim ve fikirlerim var. Ancak bunların çoğu viskontla ilgili değil; daha çok, kalbinizin hâlâ bağlı olduğu başka bir adamla ilgili. Yine de, tüm bu düşüncelerimi size söylemeyeceğim. Çünkü bu kararı kendinizin vermesi gerektiğini düşünüyorum. Sadece siz kalbinizin ne istediğini ve neyin en doğru olduğunu biliyorsunuz, Elizabeth. Kendiniz için en iyisini yapacağınıza inanıyorum." Potansiyel bir eşle birlikte arabayla gezmeye çıkmadan hemen önce ağlamak en kötü şey olurdu. Yine de, gözlerinin arkasında yaşlar birikmeye başlamıştı.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar güvenmemişti. Tabii, Oliver hariç.

"Teşekkür ederim, Rose."

Rose gülümsedi ve Elizabeth'in elini sıktı. "Bunu bırakın artık. Sanırım, Lady Hoffman ve kızıyla geçireceğiniz o dayanılmaz zamanı yaşamamak için buradan ayrılmanız daha iyi olur. Onların ziyaret saatini, sizin dışarı çıkacağınız saatlere denk getirdim." Bu iki kadın, alaycı iltifatlar konusunda ustaydılar. Elizabeth, Rose'u kesinlikle kıskanmıyordu. Aksine, Rose'un Town'a geri dönüp Havenwood Yetimhanesi'nin güvenliğini ve huzurunu feda ederek Londra'nın zorluklarıyla yüzleşmesini takdir ediyordu.

Elizabeth, kayınvalidesinin yanağından öptü. "Dünyadaki en harika kız kardeşsin."

"Bir dahaki sefere hep bir araya geldiğimizde, Mary ve Kate'e mutlaka bunu bildireceğim." Elizabeth evden ayrılmadan önce göz kırptı.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bu sezon hâlâ hiç yeni bir şey yok mu?” diye sordu Kensworth. Bu soru yüzünden Oliver, oynadıkları bilardo oyununda topu tam isabetle vuramadı. Oliver, sopasının topun tam üstünden geçtiği yere baktı ve arkadaşının gülümseyen gözlerinin içine baktı.

Oliver boynunu hafifçe yana doğru çevirdi. “Hayır. Hiçbiri.” Bu yalan değildi. Elizabeth’e olan duyguları yeni değildi. “Lütfen, bir dahaki sefere ben içkimi bitirene kadar konuşmaktan kaçının.”

Kensworth abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. “Lütfen beni affedin. Bu sorunun sizi rahatsız edeceğini nasıl bilebilirdim ki?”

“Sorun sorunun kendisi değildi. Asıl mesele, sesinizin tonuydu.”

“Ve ben bu süre boyunca senin benim bariton sesimi beğendiğini sanmıştım.” Başını salladı. “On yıl boyunca sürekli yalan söyledim.”

Oliver kısık bir kahkaha attı, ancak aslında bu sözler onun için oldukça üzücüydü. Son on yıldır arkadaşına yalan söylemiyordu belki, ancak kesinlikle de ona gerçeği söylemiyordu. Ne babasıyla ilgili olarak, ne de Elizabeth ile ilgili olarak. Görünüşe göre, bu kadına olan duyguları her geçen gün daha da güçleniyordu. Ona karşı daha ne kadar direnebileceğini bilmiyordu.

Geçtiğimiz hafta boyunca, Elizabeth evde hastalığından dolayı iyileşmeye çalışırken, Oliver ondan uzak durdu. Tekrar onunla yalnız kalmamak için çeşitli çabalar sarf etti: Toplantılara katıldı, kasabadaki herkesle konuştu, hatta Kensworth ile birlikte Gentleman Jackson’s Boxing Saloon’da boks antrenmanları yaptı. Ancak bunların hiçbiri işe yaramadı. Aklı sürekli olarak, son bir aralarında onun kendisine nasıl tepki verdiği ve onun kendisini “vahşi bir kadın” olarak görmesinden ne kadar endişe ettiği konularında dönüp duruyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kalbi yine de Elizabeth’e dönüyordu. Ne yapacağını bilemiyordu.

Aslında, ne yapacağını biliyordu. Hiçbir şey yapmayacaktı. Kesinlikle hiçbir şey. Elizabeth evlenene kadar ondan uzak duracaktı. Sonrasında ise, hayatının geri kalanında duygularını bastırmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

O sırada, Hatley odaya girdi.

“Yalan söyleyen kim?” diye sordu Hatley. Konuşmalarının son kısmını duymuştu.

Ah, harika. İşte Oliver’ın tam da ihtiyaç duyduğu şey buydu: Bu davayı araştıracak bir kişi.

“Olly… Artık benim sesime hayran kalmıyor,” dedi Kensworth.

Hatley hafifçe gülümsedi ve kroket sopasını eline aldı. “Umarım biliyorsunuzdur, siz ikiniz de çocuksu davranıyorsunuz.”

“Evet, öyleyiz,” dediler ikisi de aynı anda.

Hatley eğildi ve vuruşunu yaptı; iki topu da farklı deliklere soktu. Bu adamın yaptığı her şeyde ne kadar yetenekli olduğu gerçekten inanılmazdı.

“Lady Hatley nasıl?” diye sordu Oliver.

Robert’ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Sanırım, beklenildiği kadar iyi biri.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Kensworth. Ailesinden biri için endişelendiğinde her zaman duyduğu o endişeli ses tonunu kullanmıştı.

Robert da bunu duymuş olmalı, çünkü gülümsedi. “Sakin ol, Kensworth. Mary’nin bir sorunu yok. Sadece biraz dalgın gibi görünüyor. Bebeğe ne olabileceğinden korktuğunu anlayabiliyorum, ancak bunu kabul etmek istemiyor.” Eğilip bir topu daha deliğe soktu. “Yatağında otururken de çeşitli işler yapıyor: Oturma odasını yeniden dekore ediyor, bana yeni bir gardırop sipariş ediyor. Hizmetçilere, dolaptaki her bir tabağı kontrol ettirmelerini söylüyor. Tabii ki, Jane’e kitap okumak için de çok zaman harcıyor. Ama hamilelik ya da yeni bebekle ilgili hiçbir şey söylemiyor.” Bir an durdu; Oliver, Robert’ın kuşak sapını sıkarken parmaklarının nasıl bembeyaz olduğunu görebiliyordu. “Bebeğin geleceği için beşik odasını yeniden dekore etmesini önerdim, ancak Mary bunu bile görmezden geldi. Sanki hiçbir şey duymamış gibi davrandı ve başka bir konuda konuşmaya devam etti.”

“O zaman ne yapacaksın?” diye sordu Oliver.

Robert ona baktı; dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı. “Hiçbir şey yapamam. Sanırım onunla birlikte bu durumu beklemekten başka çarem yok.”

“Ama eğer yapabileceğim bir şeyler varsa, bana söylerdiniz, değil mi?” diye sordu Kensworth. Onun bu sorusu, aynı zamanda Oliver’ın düşüncelerini de yansıtıyordu.

Robert başını salladı. “Tabii ki.” Ama yorgun görünüyordu. Hayır… sadece yorgun değil, bitkin görünüyordu.

Normalde Hatley canlı ve uyanık biriydi; her zaman bilgilerini başkalarıyla paylaşmaya hazırdı. Ancak o an, sanki bir şeyden vazgeçmiş gibi görünüyordu. Oliver, adamın bu kadar bitkin görünmesinden rahatsız oldu.

Hatley, son topu da deliğe sokarak maçı sonlandırdı. Kensworth başını sallayarak bilardo masasına üzgün bir şekilde baktı. “Lanet olsun. Robert, bu dördüncü kez oldu. Bize karşı biraz merhamet gösteremez misin?”

Robert sırıttı. “Bu bir nevi merhametti işte. İkinize de şans verdim, değil mi?”

“Siz tam anlamıyla iyilik abidesisiniz,” dedi Oliver.

Kensworth sopasını yere bıraktı ve kapıya doğru baktı. “Pekala, beyler. Eşimi bulmaya gidiyorum.”

“Her zaman karını bulmaya gidiyorsun,” dedi Oliver, sırıtarak ve sopasını duvardaki yuvasına geri koyarken.

Robert, Oliver’a fısıldıyormuş gibi yaptı. “Çok yapışkan biri, o.”

Kensworth sadece güldü ve yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. “Beni istediğiniz gibi adlandırın. Eğer dünyanın en güzel kadınıyla evli olmak ve boş zamanlarımın her anını onunla geçirmek istemek beni acınası biri yapuyorsa, öyle olsun.”

Oliver iğrenmiş bir şekilde konuştu: “Lütfen buradan hemen çıkın ve bize şiirler okumayı bırakın.”

Kensworth gülerek odadan ayrıldı. Hatley ise içecek arabasından iki içki doldurdu ve oturma alanını işaret etti. İkisi de oturduktan ve Oliver ilk yudumunu aldıktan sonra, hatalarını fark ettiler.

“Birlikte olabileceğiniz güzel bir genç kızla buluşmaya gitmediğinize şaşırdım,” dedi Hatley. Lanet olsun. Oliver, üzerinde bir yük varken Robert ile yalnız kalmamaya dikkat ederdi. Daha da kötüsü, bu durumun bir sır olmasıydı.

“Mmhmm,” dedi Oliver, bir yudum brendi içerek biraz düşünmek için zaman kazanmaya çalıştı. Oliver her zaman yavaş yavaş içerdi; alkollü içkileri gereğinden fazla zaman alacak şekilde içmeye çalışırdı. Frank Turner hakkında bildiklerini göz önünde bulundurarak, Oliver, tüm sarhoş

edici maddeler konusunda son derece dikkatli davranırdı. “Bugün pek iyi hissetmiyorum.” İşte bu kadar… Bu ifadeyle, içindeki duygulara dair hiçbir ipucu verilmemiş oluyordu.

“Gerçekten mi?” Hatley, brendisinden bir yudum aldı; bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. “Peki, neden böyle oldu?”

“Özel bir sebep yok. Sadece uzun birkaç gün oldu ve ben…” Ama sonra durdu ve o koyu, her şeyi bilen gözlerle kendisini süzen konta baktı. Oliver gülümsedi ve elini salladı. “Ah, hayır! Hayır, öyle değil.”

Hatley, ceketinin içinden gümüş renkli tütün kutusunu çıkarırken eğlenmiş gibi görünüyordu. “Ne?”

“Ne yaptığını biliyorum,” dedi Oliver. Hatley’nin ustalıkla tütün kutusunu açıp bir miktar tütün aldığını izliyordu. “Seninle Kenny arasındaki bu tür konuşmaları yeterince gördüm. Anlaşılan o ki, beni de bu duygusal duruma sürükleyip, ne olduğunu anlamadan tüm bütçemi harcamama neden olacaksın.”

Hatley sadece gülümsedi. “Sanırım böyle bir şey yapmıyorum.”

“Oh, inanın bana, öyle yapıyorsunuz zaten.” Oliver, bardağını kol dayama yere bıraktı. “Ve bu süreç neredeyse her zaman, sizin o şahane tütün kutunuzla beni hipnotize etmenizle başlıyor.” Bir an duraksadı; Hatley’nin tütün almasını izlemek istemiyordu, ancak gözlerini başka yere çeviremiyordu. “Ama cidden, Hatley, bana bunu nasıl açacağınızı göstermelisiniz. Gerçekten çok zarif bir hareket.”

Hatley güldü. “Başka bir zaman. Şimdilik, yüzündeki o ciddi ifadenin sebebini anlatır mısın?”

“Benim ciddi bir ifadem yok.”

“Gülümsemiyorsun.” Neden herkes birdenbire onun ne sıklıkta gülümsediğiyle bu kadar ilgilenmeye başlamıştı ki?

“Ve bu durum, işleri ciddi hale getiriyor mu?”

“Oliver Turner’dan bahsettiğimizde, yani o sürekli gülümseyen adamdan, evet.”

Oliver yüzünü buruşturdu. “Benim hakkımda ne berbat bir resim çizmişsin.”

Hatley’nin kaşları düşünceli bir ifadeyle bir araya geldi. “Gülümsemekle zayıf bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?”

Oliver güldü ve ardından Hatley’yi işaret etti. “Yine aynı şeyi yapıyorsun. Lütfen bu saçma sapan psikoloji saçmalıklarını kendine sakla, Hatley.”

Adam, kibirli bir gülümsemeyle omuz silkti ve oda sessizliğe büründü. İkisi de ayağa kalkmak için hiçbir harekette bulunmadılar. Başlangıçta bu sessizlik rahatlatıcıydı. Ancak bir süre sonra, Oliver'ın aklı Elizabeth ve babasına döndüğünde, bu sessizlik dayanılmaz hale geldi. Hatley'nin de sürekli olarak Oliver'a bakması, sanki Oliver'ın düşüncelerini havada okuyabiliyormuş gibi, Oliver'ın rahatsızlığını daha da artırıyordu.

"Lizzie ile tartıştık," diye fısıldadı sonunda. Hatley'nin hipnozunu başarılı kıldığı için kendine kızdı.

"Ne yüzünden tartışıyorsunuz ki? Eğer doğru hatırlıyorsam, sizin aranızda anlaşmazlıklar oldukça sık oluyor, değil mi?" Hatley'nin söyledikleri doğruydu. Elizabeth ve Oliver, birbirleriyle tartışmaktan asla çekinmezlerdi. İşte bu yüzden aralarındaki dostluk o kadar güçlüydü.

Ancak, Kensworth House'un arka odasında Elizabeth ile yaşadığı o anı hatırladığında huzursuz hissetti. "Bu seferki farklıydı. Gerçekten farklıydı…"

"Bu neydi?"

Oliver'ın gözleri Hatley'ninkilerle buluştu. "Tam olarak bilmiyorum. İşte bu beni rahatsız ediyor. Bu, onun bana söylediği bir şeydi. Görünüşe göre Lizzie, benim onu sadece vahşi bir kadın olarak gördüğümü düşünüyordu. Yani, asla iyi bir eş olamayacak biri olarak…" Başını salladı. "Neden böyle bir şey düşündüğünü anlayamıyorum. Hatta umursadığını bile sanmıyorum."

Hatley'nin kaşlarından biri yukarı kalktı, aynı zamanda ağzının köşesi de yukarı kıvrıldı. "Yapamaz mısın?" diye sordu. Bir an duraksadı, sanki Oliver'ın bir açıklama yapmasını bekliyormuş gibi. "O seni seviyor, dostum."

Oliver, bir yudum içki aldıktan hemen sonra derin bir nefes aldı. Bu hareketi onu öksürük krizine sürükledi. Birkaç dakika sonra öksürüğü geçti ve elinin arkasıyla ağzını sildi. Başını sallayarak, "Lizzie beni sevmiyor." diye düşündü. Ya da belki de seviyordu? Hayır. Böyle bir şeye inanmamalıydı. Çünkü eğer böyle inanırsa… Ah, hayır. Bu her şeyi çok daha karmaşık hale getirirdi. Ondan uzak durmayı daha da zorlaştırırdı. Gerçeği söylememeyi ise dayanılmaz hale getirirdi.

"Eğer öyle yapsaydı, bu o kadar da korkunç olur muydu ki? Siz ikiniz oldukça iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?" Bu adamın sesi nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Oliver'ın dünyası alt üst olmuştu ve Hatley'nin sakin tonu hiç de uygun değildi.

“Bu korkunç olurdu,” dedi Oliver kararlı bir şekilde.

“Neden?”

“Bunu bana sormayın.”

“Neden?” diye sordu Robert, yılmadan.

Oliver’ın sinirleri adeta vücudunun içinde uçuşan arılar gibiydi. Kalkıp biraz yürümeliydi. Yerinden fırlayıp odanın diğer tarafındaki pencereye doğru yürüdü. Ama bu onun için yeterli değildi; tekrar geri döndü. Hatley’e hiçbir şey söylemek istemiyordu. Ona hiçbir şey anlatmayacaktı. Unutmayın, o adeta kapalı bir kitaptı… Kilitli bir sandık gibiydi. “Çünkü ona bir şekilde zarar verebilirdim.” Evet, kesinlikle kilitli bir sandık…

Robert, koltuğunda öne eğildi. “Nasıl bu kadar eminsiniz?”

Emin değildi ve işte sorun da buydu. Daha önce hiç saldırgan davranmamıştı; alkol yüzünden de kontrolünü kaybetmemişti. Yine de, Frank Turner’ın sözleri, sanki tehlikeli bir örümcek gibi sırtından aşağıya doğru ilerliyordu; her an ısırıp zehir enjekte etmeye hazır bir haldeydi.

Oliver, babası ve merhum annesi yıllar boyunca yaşadıkları zulümler hakkında Robert’a bir şey söyleyemiyordu. Bu yüzden gerçeğin bir versiyonunu anlattı. “Elbette, benim aşık olup da birkaç hafta içinde aşkımın geçmesi gibi bir eğilimim olduğunu biliyorsunuz. Ya Lizzie’ye ilgi duysam da birkaç hafta içinde ondan soğusam? Arkadaşlığımız bozulurdu. Ailesi de benden nefret ederdi.” Oliver, bunun aslında ciddi bir korku olduğunu, ancak bunları söylediğinde fark etti. Hatley, bilgi çıkarmak konusunda nasıl bu kadar yetenekli olabiliyordu?

Bir sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik… Bu sessizlik, onun kırılgan sözlerinin havada asılı kalmasına neden oldu ve onu daha da savunmasız bıraktı. “Ya da belki de,” dedi kont, “sen daha önce hiç gerçek aşkı tanımamışsındır.” Oliver, gözlerini çizmelerinden kaldırıp Hatley’nin koyu renkli gözlerine baktı. Hatley tekrar geriye yaslandı. “Duygusal yaraların sorunu şu ki, genellikle kendimizi yanlış şekilde görmemize neden olurlar. Bazen cildimizin çirkin ve lekeli olduğunu sanırız; oysa aslında sadece bir yarayı görüyoruz ve farkında değiliz.”

“Sence benim yüzümde izler var mı?”

“Biliyorum, siz de öylesiniz. Hepimiz, bir şekilde öyleyiz. Ama acılarımız farklı şekillerde ortaya çıkıyor.”

Oliver kısa bir kahkaha attı; ancak giderek daha da rahatsız hissetmeye başladı. “Benimki ise, kadınlara karşı olan duygularımın hızla değişmesi şeklinde ortaya çıkıyor, öyle mi?” Saçma. Aslında Oliver’ın bu değişken

duyguları, Frank Turner'ın Oliver'ın dünya için ne kadar değersiz olacağına dair sürekli yaptığı tahminlerin bir sonucuydu. Babasının kullandığı kelimelerle ifade edecek olursak: "Keşke hiç doğmasaydın."

Robert hafifçe başını salladı; özgüveni ve bakışları hiç azalmadı. "Aslında tam tersi. Bence, mücadele ettiğiniz her 'şeytan', karşılaştığınız herkes tarafından sevilmek isteğini uyandırıyor içinizde."

Oliver, sandalyesine yaslandı ve Hatley'nin duygusal "tünelinin" diğer ucundan çıktığını fark etti. Bunu nasıl kabul edebilmişti ki? Duygularını konuşmaktan nefret ediyordu. Arkadaşlarının sözlerinin kendisine sanki bir bıçak darbesi gibi geldiğinden nefret ediyordu. Ayrıca, "sevilmeye ihtiyacım var" sözlerini duyduğunda babasının kendisine vurduğu anılar aklına geliyordu. Bu anıları ve gözlerinin arkasında hissettiği acıyı bastırmak için gözlerini kapattı. Oliver ayağa kalktı.

"Bu sefer yanılıyorsun, Hatley. Ben sadece flört eden bir adamım. Bunun ötesinde bir şey yok. Hiçbir derin duygusal sorunum yok. Kalbim o kadar değişken ki, kalıcı bir ilişki kuramıyorum. İşte bu yüzden, Elizabeth hakkında söylediklerini hiç duymamış gibi davranacağım." Ve bunun dışında da, açıklamak istemediği başka nedenler vardı.

Arkasını döndü ve bilardo odasından hızla çıkmaya hazırlandı. Böylece kontu ve onun saçma sapan davranışlarını geride bırakacaktı. O, sevgi ve kabul arayan zayıf, umutsuz bir adam değildi. Flört etmeyi kabul edebilirdi. Dünyaya asla değerli bir şey sunamayacağına dair söylenenleri de kabul edebilirdi. Ama babasının elinin kendisine dokunmasına asla izin veremezdi. Yıllar önce Pembroke'da geride bıraktığı o adam yüzünden kırıldığına veya yanlış yola saptığına inanmayı reddediyordu.

Oliver, kendi hayatının kontrolünü elinde tutuyordu. Kendisini, kontrol edemeyeceği bir duruma asla sokmamaya özen gösteriyordu. Evlilik, birçok sorunu beraberinde getiriyordu ve bu da onun için uygun bir seçenek değildi. Frank Turner artık onu kontrol edemezdi.

"Oliver," Hatley'nin sesi, o odadan ayrılmadan önce onu durdurdu. "Konuşmaya hazır olduğunda buradayım." Ancak Oliver, Hatley ile tekrar konuşmaya geri dönmeyecekti. Kontun düşüncelerinden artık bıkmıştı.

"Yeteneklerini fazla abartıyorsun, Hatley. Bir dahaki sefere bilye oynamaya devam et."

Sonra o gitti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Rose, merdivenlerden aşağı inerken ve Oliver’ın ön kapıdan çıkmadan önce onu fark ederek.

İnlemek istiyordu. Herkes onun duygusal yaralarını anlamaya çalışmayı bırakabilir miydi acaba? En güzel gülümsemesini sergiledi; sürekli gülümseyen bir adamın gülümsemesi gibi. “Harika! Peki ya siz? Bir kontes olarak yaşama alışabildiniz mi?”

En alt kata vardığında güldü. “Şöyle diyebiliriz ki, harika bir aktris olmam gerçekten iyi bir şey. Ancak Carver öyle değil; sezonun bitmesini ve tekrar Hopewood’a dönebilmeyi sabırsızlıkla bekliyor.” Oliver bunu çok iyi anlayabiliyordu. Rose’un kurduğu bu yetimhane, hem Rose’un hem de Carver’ın yaşamak için seçtiği güzel bir yerdi. Burası, kuralların, görgü kurallarının ve günde dört kez kıyafet değiştirme zorunluluğunun olmadığı, sakin bir köşeydi.

Oliver, içinde aniden beliren kıskançlık duygusunun farkındaydı. Acaba bu gerçekten istediği şey miydi? Her zaman şehir hayatının kendisi için uygun olduğunu düşünmüştü. Ama içinde, asla sahip olamayacağı bir şeye dair bir özlem vardı. Dürüst olmak gerekirse, Londra’da geçirdiği süre arttıkça, her şeyden bıkmaya başlamıştı: Balolar, flörtler, sosyal etkinlikler… Hatta şehirdeyken sergilediği davranışlardan bile bıkmıştı. Acaba Robert’ın onun hakkındaki değerlendirmesi doğru muydu? Şu anki hali, gerçek benliği miydi? Babası, Londra ve Ashburns ailesi dışında, kendisinin kim olduğunu gerçekten biliyor muydu?

Kalbi yine Elizabeth’e doğru çekildi ve fark etti ki, gerçekten rahat hissettiği tek anlar, onunla birlikte Dalton Parkı’nın avlusunda yürüdüğü zamandı.

“Eh, artık gitmem gerekiyor. Kendi başıma dışarı çıkabilirim,” dedi ve Rose’a kısa bir reverans yaptıktan sonra kapıya doğru yöneldi. Tüm bu üzücü duygulardan kaçmak istiyordu.

“Elizabeth’in yolculuğundan dönüp her şeyin nasıl gittiğini görmesini beklemek istemiyor musun?” diye sordu Rose. Kehribar rengi gözlerinde tuhaf bir ışık vardı.

Oliver, eli kapı kolunda duraksadı. “Onun arabası mı?”

Rose, belli ki başka niyetleri olduğunu gösteren, tatlı ve yumuşak bir gülümseme sergiledi. “Evet. Yaklaşık çeyrek saat önce Lord Hastings ile birlikte parkta gezintiye çıktı.”

Arkasına dönüp tekrar Rose’un yanına doğru yürümeye başladı. “Park mı diyorsun? Peki… acaba bu Hyde Park olabilir mi?”

Rose bir an boyunca onun yüzünü inceledi. “Evet,” dedi yavaşça. “Ama bunu sormanın sebebi, Park’a gidip onu kontrol etmeyi planlıyor olman, değil mi?”

Oliver derin bir şekilde kaşlarını çattı. “Hayır. Bu, kesinlikle benim tarzım değil.” Kapıya doğru geri adım atmaya başladı.

“Oliver, onun geri dönmesini beklemede seninle birlikte oturma odasında beklemekten memnunum. O zaman ona öğleden sonraki aktiviteleri hakkında sorular sorabilirsin. Ama Elizabeth’in, senin müdahalen olmadan bir beyefendiyle birlikte dışarı çıkma hakkı var.” Görünüşe göre, onun planları umduğu gibi ilerlemiyordu.

Kapıyı açtı. “Tabii ki öyle yapar. Asla müdahale etmeyi aklımdan bile geçirmezdim.”

Rose onun peşinden kapıya kadar gitti. “Parka gitmiyorsun, değil mi?” Ses tonundan, zaten cevabı bildiği anlaşılıyordu.

“Kesinlikle hayır.” Ama aslında öyleydi.

“Sana inanmıyorum,” diye bağırdı Rose. O sırada adam zaten merdivenlerden aşağı inmiş ve atına binmişti.

“İyi. Bunu yapmamalısın!”

Onun derin bir nefes verdiğini duydu ve omuzlarının düşük duruşundan yenilgiyi anladı. “Eğer Carver o lanet olası tabancamı elimden almamış olsaydı, seni durdurmak için bacağından vururdum.”

“Noel’de ona bir hediye daha vermem gerektiğini unutturmayın bana,” dedi Oliver gülümseyerek ve şapkasını hafifçe eğerek.

Hyde Park’a vardığında ne yapacağından pek emin değildi. Aslında mesafesini koruması gerekirdi. Ancak Elizabeth’in başka bir adamla birlikte olduğunu bilmek, mantıklı düşünme yeteneğini etkisi altına aldı.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Lord Hastings gerçekten yakışıklı bir adamdı. Parkta yavaş bir şekilde ilerlerken onunla birlikte arabada oturan Elizabeth, onun kısa, bal rengi saçlarını ve belirgin çene yapısını hayranlıkla izleme fırsatı buldu. Çok konuşan biri gibi görünmese de, söylediği her şeyin anlamı vardı.

Örneğin, biraz önce –şu an yaşadıkları uzun sessizlik anından önce– Lord Hastings, kırsal hayata kıyasla şehir hayatını tercih ettiğini söylemişti. Çünkü şehirde çok daha fazla eğlence imkanı vardı. Elizabeth, bu sözlerden Lord Hastings'in açık hava aktivitelerinden hoşlanmadığını anladı. Muhtemelen kırsal alana hiç adım atmamıştı; aksi takdirde kırsal hayatın, Londra'nın kötü havasına rağmen, şehir hayatından çok daha çekici olduğunu bilirdi.

"At sürmeyi seviyor musunuz?" diye sordu. Hem ortak bir hobi bulmayı, hem de görünüşe göre sonu gelmeyen bu sessizliği boşaltmayı umuyordu.

"Evet, öyle." Ah. İşte, üzerinde anlaşabilecekleri bir konu daha. "Ama yalnızca kesinlikle gerektiğinde. Aksi takdirde, kendi arabamı kullanmayı veya at arabasıyla seyahat etmeyi tercih ederim. Böylece, yollardaki toz ve at kılları pantolonlarımı bozmaz; bu da uşağımın işini biraz olsun kolaylaştırır."

Ah.

Eh, biraz sıkıcı olması pek önemli değil. Aslında, hizmetçilerine yüklediği iş yükünün farkında olması onun iyi yönlerinden biriydi. Lady Hastings'in yapması gereken tek şey, Lord Hastings'in iyi yönlerine odaklanmak ve Oliver'ın viskona dair olumsuz yorumlarının kendi kararlarını etkilemesine izin vermemekti.

"Peki ya sen? Sık sık biniyor musun?" diye sordu.

“Oh, evet! Zaman ve koşullar elverdiğinde sürekli binerim ata. Tabii ki burada, şehirde pek fırsatım olmuyor. Ama Dalton Park’ta, evimdeyken neredeyse her gün ata biniyorum.”

Kaşları hafifçe kalktı. “Her gün mü? Eh, sanırım bu harika bir egzersizdir.”

“Evet… öyle.” Sonra yine sessizlik oldu. Sadece rüzgarın ağaçların arasından esme sesi ve atların toprağı çiğneme sesleri bu ağır sessizliği bozuyordu.

Elizabeth, dudaklarını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek kendine bir şeyler yapacak bir iş bulmaya çalıştı.

Belki de bunun sebebi sadece şampanyaydı. Ancak Lord Hastings ile tanıştığı o gece, onu çok daha yakışıklı ve sempatik bulmuştu. Onunla konuşmak daha kolaydı. Yine de, o şampanya yüzünden Miss Loxley’nin holündeki o oymalı aslan başıyla bile konuşmuştu; bu da pek bir anlam ifade etmeyebilir.

En az beş dakika geçti ve kimse tek kelime bile etmedi. Bu sessizlik, Elizabeth’i çıldırtmaya başlamıştı. Eğer bu adam –ki görünüşe göre hiçbir kadına ilgi göstermeyen biriydi– onu seçmişse, bunun nedeni kesinlikle onunla daha yakından tanışmak istemesiydi. Peki neden konuşmuyordu? “Dürüst olabilir miyim, efendim?”

Hafifçe gülümsedi. “Lütfen, yapın.”

Dantel eldivenleriyle oynuyordu. “İlk kez karşılaştığımız o geceden sonra beni ziyaret etmek istemenize oldukça şaşırdım.”

“Aa?”

“Evet. Ben…” Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. “Sana karşı oldukça hoş olmayan şeyler söylediğimi ve hiç de uygun olmayan şekilde davrandığımı hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer bana doğrudan tepki göstermeye karar verseydin, seni suçlamazdım.”

Hafifçe gülümsedi. Bu ses oldukça hoştu; hatta davetkâr bile sayılırdı. “Eh, eğer karşılığında da dürüst olabilirsem…”

“Oh—evet! Lütfen yapın,” dedi Elizabeth. Koltuğunda hafifçe dönerek, onunla gerçek bir sohbet yapma fırsatı bulduğu için heyecanlandı. Belki de biraz flört bile edebilirlerdi. Belki de o, o gece Elizabeth’in komik davranışlarını gizlice beğendiğini söylerdi. Ya da onun güzelliğinin, onu ilk gördüğü andan itibaren etkilediğini söylerdi. Bu, Elizabeth’in Lord Hastings’e aşık olmasının başlangıcı olabilirdi.

“Size o parayı doğrudan vermemiş olmama biraz şaşırdım.”

Hmm. Bu, onun umduğu türden bir romantik itiraf değildi. Yine öne baktı. “Anladım.”

Onun gözlerinin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu. “Bu çok kaba bir davranış mıydı?”

Elizabeth başını yana eğdi. “Eh, sanırım size dürüst olma izni verdim, değil mi?”

“Lanet olsun.” Sesindeki hayal kırıklığı onu şaşırttı. “Sizi uyarmalıyım: Bu konuda pek iyi değilim.” Aralarındaki boşluğu işaret etti. “Duyduğunuz gibi, daha önce hiçbir kadınla flört etmedim. Bunun da geçerli bir sebebi var…”

“Durun!” dedi, elini onun koluna koyarak atları durdurmaya çalıştı. Elizabeth, dikkatini çeken olaya baktı. Küçük bir köpek, at arabasının önüne koşmuştu. Elizabeth, uzaktaki iki çocuğun köpeğin peşinden koştuğunu gördü. Başını önce o küçük köpeğin olduğu yöne, sonra da Lord Hastings’in bulunduğu yöne çevirdi.

“Bu nedir?” diye sordu, sesinde endişe vardı.

Görmüyor muydu? Çocukların seslerini duyamıyor muydu?

“O çocuklar köpeklerini kaybettiler,” dedi hızla, kulağını kaşıyan o kahverengi tüylü hayvanın bulunduğu yöne işaret ederek. “Onu mutlaka bulmalıyız.”

Lord Hastings hem şaşkın görünüyordu, hem de kahkahalarla gülecekmiş gibi bir hali vardı. “O köpeği yakalayın mı?”

“Evet.”

“Şuradaki o iğrenç görünümlü hayvan… Sanırım bir zamanlar beyazmış, şimdi ise kahverengi.”

“Evet,” dedi, giderek daha da sinirlenerek. “Çocuklar için onu yakalamaya gitmeyecek misin?” Karanlık orman gibi olan gözlerinin derinliklerine baktı, ancak umduğu cevabın izini bulamadı.

“Hayır,” dedi gülerek. “Bunu yapmayacağım. Özür dilerim, Lady Elizabeth. Bu yeni bir Weston paltosu ve bunun için çok para ödedim. O pis köpek yüzünden bu paltonun mahvolmasına izin verememem.” Tekrar ileriye baktı ve atın dizginlerini ayarlayarak yola devam etti.

Çocuklar yaklaşırken, köpek tırmalamayı bıraktı ve tekrar kaçmaya hazırlandı. Ancak Elizabeth, çocukların köpeği yakalamak için yeterli zamanları olmayacağını biliyordu. Eğer Lord Hastings yardım etmeye tenezzül etmezse, Elizabeth’in kendisi müdahale etmek zorunda kalacaktı.

Elizabeth, elbisesinin eteklerini toplayarak hızla at arabasından indi.

“Lady Elizabeth!” diye dehşet içinde bağırdı o işe yaramaz adam. “Ne yapıyorsunuz?”

“Bu çok açık değil mi?” diye bağırdı kadın. Sonra elindeki hasır şapkanın üstünü tutarak, rüzgarın şapkasını başından uçurmasını engellemeye çalışarak, köpeğe doğru mümkün olduğunca hızlı koşmaya başladı.

Elizabeth neredeyse köpeğe ulaşmıştı ki, bir elin kollarını çektiğini hissetti. Hemen döndü ve Lord Hastings ile mücadele etmeye hazırlandı. Ancak gözleri, onun midesini hep heyecanlandıran ve denizi özlemesine neden olan o mavi gözlerle buluştu. Oliver’dı bu. Gülümsedi ve onun orada olması, Elizabeth’in vücudunda yumuşak, sıcak bir his yarattı. “Burada bekle, Lizzie. Ben onu yakalayacağım.” Elini hâlâ Elizabeth’in kolundaydı. Elizabeth, köpeği tamamen unuttu ve günün geri kalanını onun eliyle birlikte orada geçirmek istedi.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın, adam köpeğin peşinden koşmaya başlamadan önce.

Elizabeth, Oliver’ın arkasından daha yavaş ve daha zarif bir şekilde koşmaya devam etti. Tabii ki bu pek de “zarif” sayılmazdı; çünkü bir hanımefendi asla o arabadan dışarı atlamazdı. Ama en azından artık eteğini kaldırarak koşmuyordu.

Oliver, o küçük köpeği bir anda geçti. Ancak adam ve köpek, Elizabeth’in şimdiye kadar gördüğü en komik dansı sergilediler. Köpek sola doğru hareket ettiğinde Oliver da onu takip etti; ancak köpek ters yönde hareket etti. Oliver sonunda köpeğin üzerine atlayıp onunla mücadele ettiğinde, Elizabeth artık kahkahalarını tutamadı. Oliver köpeği kucaklarından bırakmadan ayağa kalktı. Elizabeth de kahkahalarını gizlemek için elini ağzına götürdü.

Oliver’ın başından ayaklarına kadar her yeri toprakla kaplıydı. Esmer renkli deri pantolonları çimen lekeleriyle berbat olmuştu. Ceketi ise ıslak çamurlarla kaplıydı. Görünüşe göre Lord Hastings’in, o talihsiz köpeğin asıl rengi hakkındaki tahmini doğruydu. Hatta Oliver’ın yanaklarında bile kahverengi lekeler vardı. Yine de ona göre Oliver her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Gözleri parlıyordu ve ceketi, o yaramaz köpekle mücadele ederken kollarındaki kasları sıkıca sarıyordu. İşte bu, sevdiği adamdı. Kalbi acı içindeydi; çünkü o, onu sevmiyordu.

“Bundan gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?” diye sordu, şakacı bir şekilde gözlerini kısarak.

“Ne demek istiyorsun? Tamamen normal görünüyorsun.” En ciddi ifadesini takındı.

“Yüzümdeki çamuru hissedebiliyorum.”

“Bu da senin çekici görünüşüne katkıda bulunuyor,” dedi gülerek.

Gülümsemesi biraz daha ciddi bir hal aldı. “Benim yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?”

O an, Elizabeth’in gülümsemesi tamamen kayboldu. Neyse ki, tam o sırada, daha büyük bir erkek çocuk ve küçük bir kız çocuğu koşarak yanlarına geldi. Koşudan dolayı nefes nefese kalmışlardı ve yüzleri kıpkırmızıydı. Elizabeth eğilerek küçük kızın sırtına elini koydu ve “Sakin olun. Köpeğiniz kurtarıldı artık, rahatlayabilirsiniz.” dedi.

“Freddie’yi yakaladığınız için teşekkür ederim, efendim!” dedi sekiz yaşlarında görünen çocuk.

Oliver, Freddie’nin gözlerinin içine bakarak güldü. “Freddie, öyle mi? Bunu tahmin etmeliydim. Freddie’ler her zaman itaatsizdirler.”

“Gerçekten mi?” diye sordu küçük kız. Görünüşe göre bu kız, Elizabeth’in üç yaşındaki yeğeni Jane’den biraz daha büyüktü.

Oliver, Jane’i eğlendirmeye çalışırken her zaman takındığı o ifadeyi takındı. “Ah evet… Bir zamanlar Freddie adında bir çocuk tanıyordum. O, sayısız kez kötü davranışlarından dolayı okuldan atılmıştı.”

“Bu da tıpkı bizim Freddie’miz gibi, değil mi?” dedi çocuk, köpeğe kızgın bir bakış atarak. “Onu bizim için yakalamak için kıyafetlerini mahvetmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Oliver gülümsedi ve yırtık pırtık pantolonlarına baktı. “Bu eski eşyalar mı? Umursamayın. Yıllardır onlardan nefret ediyorum.”

“Oğlum,” diye Elizabeth’in arkasından Lord Hastings’in sert sesi duyuldu. Elizabeth dönünce, onun ve pırıl pırıl Weston ceketini giymiş halde kendilerine doğru geldiğini gördü. Lord Hastings’in yüzünde öfkeli bir ifade vardı. “O köpeği elinde tutmalıydın…”

“Freddie,” diye araya girdi Oliver. “Köpeğin adı Freddie.”

Lord Hastings, Oliver’a bakarken, bu müdahalenin nasıl karşılanacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Çocuğa hoşnutsuz bir bakış attı. “Köpeklerin asla tasma olmadan parkta dolaşmalarına izin verilmemelidir. İhmalinizin ne tür sonuçlara yol açtığını görüyor musunuz?”

“Lord Hastings,” dedi Elizabeth yumuşak bir sesle, adamın konuşmayı bırakmasını umuyordu. Adamın tavırdaki bu değişiklik oldukça şaşırtıcıydı.

Biraz daha uzun boylu olan Elizabeth'e baktı. "Genç erkeklere yanlış yaptıklarını göstermek gerekir. Ve bu…" diye Oliver ve Freddie'yi işaret ederek devam etti, "kesinlikle bir hata oldu. Sadece bir beyefendinin kıyafetlerini mahvetmekle kalmadınız, aynı zamanda yolculuğumuzu da geciktirdiniz. Peki ya sizin…"

"Bu kadarı yeterli, Hastings," dedi Oliver. Sesinde Elizabeth'in daha önce hiç duymadığı bir sertlik vardı. Elbette, Oliver ile Carver'in aralarındaki tartışmaların bazen kavgalara dönüştüğünü duymuştu. Ancak Oliver'ın bu kadar öfkeli ve korumacı bir tavır sergilediğini hiç görmemişti. "O çocuk senin öfkeni hak etmiyor. Eminim ki bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

"Evet efendim!" dedi çocuk. Cesur görünmeye çalışıyordu, ancak her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. "Onu bu deri kayışla tutuyorduk," dedi ve elindeki eski deri parçasını kaldırdı. "Ama Sally, onu kovalamasına izin vermemi istedi. Freddie'yi bir anlığına serbest bıraktım; ancak o hemen kaçtı."

Oliver, çocuğa gülümsedi. "Dediğim gibi, bu sadece masum bir hata."

"Ödenmesi gereken bir borç bu," dedi Lord Hastings, o "adalet tahtından" inmeyi reddederek. O an Elizabeth'in bu adama hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Bugün herhangi bir fedakarlık yapmak zorunda kalan sen olmadığına göre, Hastings, böyle bir karar verme hakkına sahip olduğunu sanmıyorum." Oliver mavi gözlerini çocuğa çevirdi; biraz önceki o öfkeli ifade yerini daha sakin bir ifadeye bırakmıştı. "Şimdi, sevgili Freddie'yi tekrar o ipin ucuna bağlayalım." Freddie'yi yere bıraktı ve çocuğun onu tekrar ipin ucuna bağlamasına yardım etti.

Oliver, o çocuğa karşı çok nazik ve şefkatliydi. Bu durum, Elizabeth'in onu kucaklayıp bir daha bırakmak istememesine neden oldu.

"John," dedi küçük kız. "Bayan Hollis bize kızacak, değil mi?"

"Bayan Hollis kimdir?" diye sordu Elizabeth. Lord Hastings'in çocuklara karşı gösterebileceği olumsuz davranışlardan onları korumak için Lord Hastings'in önüne geçti.

"Bizim öğretmenimiz," diye yanıtladı John. "Belki de, o yolda bir arkadaşıyla konuşmak için giderken, bizden orada beklememizi istemiştir. Sonra da…"

"Freddie'den ayrılırken ona hiçbir şey söylemeden kaçtın," dedi Oliver, çocuk gözlerini yere indirmiş halde sessizce dururken.

İki çocuk da başlarını salladılar. Oliver ise sadece gülümsedi. “Bu kadar üzgün görünmeye gerek yok, çocuklar. Endişelenmeyin, sizi tekrar Bayan Hollis’in yanına götüreceğim ve onunla güzel bir sohbet edeceğim. Biliyor musunuz, bana göre benim gülüşüm, en karanlık ruh hallerini bile aydınlatabilir.” Elizabeth’e baktı ve göz kırptı. Göz kırptı mı gerçekten? Daha önce ona hiç göz kırpmış mıydı? Hayır. Sanmıyordu. Çünkü eğer öyle olsaydı, o anki hislerini kesinlikle hatırlardı… Mesela, kendini eriyormuş gibi, neşelenmiş gibi veya kıkırdayarak hissederdi.

Dirseğine dokunan bir el onu irkiltti. “Artık gitmeliyiz; aksi takdirde Lady Kensworth endişelenir.” Lord Hastings’in sesi ciddiydi.

Ah. Doğru. Onunla birlikte geri dönmek zorundaydı. Kalbi sıkıştı. Aklında, Elizabeth kendini Oliver ve çocuklarla birlikte öğretmenlerinin yanına dönerken hayal ediyordu. Daha sonra Oliver onu eve bırakırdı; ancak bunu uzun bir yoldan yapardı. Böylece onlar bir süreliğine kaybolup Hyde Park’ın daha az kullanılan yollarını keşfedebilirlerdi.

Bunun yerine, o, kendisini onun ayak parmaklarının üzerine basmak isteyecek kadar çekici bulduğu bir adamla birlikte o boğucu araca bindi. Bu sırada Oliver’ın parkın öbür tarafında kaybolduğunu gördü.

Kensworth House’a dönüş yolculuğu oldukça sakin geçti. Ancak Elizabeth’in aklındaki düşünceler oldukça karmaşıktı. Ah, ne çok isterdi ki Lord Hastings’e acı verici bir ders versin… Ancak en kötü hissi umutsuzluktu. Aslında Lord Hastings’in onun Oliver’dan kurtulmasına yardım etmesi gerekirdi. Ama o, tam tersi bir rol oynuyordu. Oliver, onun gözünde dün olduğundan bile daha harika görünüyordu. Elizabeth’in içinden, keşke Oliver bir daha hayatına girmezse diye geçiriyordu. Belki de eğer her erkek Oliver’ın muhteşem gölgesi altında yaşamak zorunda kalmazsa, o kadar kötü görünmezlerdi.

Araba, Kensworth House’un önünde durdu. Bir uşak hemen yanına geldi ve Elizabeth’in arabadan inmesine yardım etmeye hazırlandı. Lord Hastings elini uşağa doğru uzattı. “Bize bir dakika verin.”

Elizabeth’in vücudu kasıldı. O adamın yanında bir an bile daha kalmak istemiyordu. Yakışıklı olsa da olmasa da… Gözlerini kucağında sıkıca tuttuğu ellerine dikmişti. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki, bu durum daha sonra kesinlikle acı verecekti.

“Parktaki çocuklara karşı gösterdiğim tepki yüzünden bana kızgın olduğunuzu varsaymam doğru mu?” Onun kendini beğenmiş ses tonu onu rahatsız etti.

“Biraz.” Onun savunmasına hazırlandı.

Ancak onun yorgun iç çekişi onu şaşırttı. Elizabeth başını çevirdi ve onun geniş omuzlarının biraz düştüğünü gördü. “Bana kızgın olmanız yerinde. Aslında kendime de kızgınım.” Gözlerini ona dikti, bu sözler karşısında ne yapacağını bilemedi. O da ona baktı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. “Orada çok kibirli davrandım. Sadece affınızı dileyebilirim ve lütfen o anıları aklınızdan çıkarmanızı rica ederim.” Görünüşe göre Lord Hastings’in alaycı gülümsemesi oldukça hoştu.

“Eh… Sanırım bir anlaşmaya varabiliriz. Eğer siz de Bayan Loxley’nin partisinde benim kusurlarımı görmezden gelmeye razıysanız, o zaman parktaki kabalıklarınızı da unutabilirim.”

Başını salladı. “O geceyi asla unutmak istemem.”

“Ama parkta, bana doğrudan o parayı vermemiş olmana şaşırdığını söylemiştin.”

Ona daha dikkatli bir şekilde baktı. “Freddie’nin araya girmesiyle söyleyemediğim şey şuydu: Kadınlar konusunda tamamen aptalca davranma eğilimim var.” Elizabeth gülmemek için dudaklarını sıkıca bastırmak zorunda kaldı. “Bir şekilde, kendinden emin bir beyefendi imajı kazandım; oysa gerçekte çok utangaçım ve karşı cinsle nasıl davranacağımı bilmiyorum. Akşam yemeğindeki davranışlarınız beni şaşırttı. Beni rahat alanımdan çıkardınız ve ilgimi çektiniz. Şimdi itiraf edeceğim şey utanç verici ve itibarım için büyük bir zarar olur. Bu yüzden bilmelisiniz ki, eğer bunu tekrarlarsanız, ölümüme kadar bunu reddedeceğim.”

Gülümsemesini bastıramadı. “Peki, bana sırrını anlat. Onu saklayacağıma söz veriyorum. Tabii eğer bu sır o kadar inanılmazsa ki, kendime saklayamayacağım kadar…”

“Sizi görmezden gelmemiş olmama şaşırdım; çünkü genellikle güzel bir kadına yaklaşacak kadar cesur değilimdir.” Elizabeth, onun bu sözleri karşısında içinde hafif bir heyecan hissetti. Ayrıca, onun kendisini tanımlamak için uygun kelimeler kullanmamış olmasından da memnundu. “Şimdi ise, sizin burada, benimle birlikte olmanızla ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Parkta, erkeksi ve çekici görünmeye çalıştığımı itiraf ediyorum. Şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorum. Lütfen, bu sabah olan her şeyi unutun ve bana bir şans daha verin.”

Gülümsedi. “Bunu çok isterim.” Onun konuşmasını daha da güzel kılacak tek şey, konuşurken onun elini tutması olurdu. İçinde bir yerlerde,

onun dokunuşunun da tıpkı Oliver'ın dokunuşu gibi aynı duyguları uyandırıp uyandırmayacağını bilmek istiyordu.

Ama hayır… Bu adil değildi. Elizabeth, artık Lord Hastings'i Oliver ile kıyaslamamaya kararlıydı.

Ona hak ettiği adil fırsatı verecekti.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Dün Lord Hastings ile geçirdiğiniz sabah hakkında sizden bir şey sorma fırsatım olmadı,” dedi Rose. O ve Elizabeth, Hatley House’a doğru yürümeye devam ettiler. Elizabeth, Kensworth House’a taşındığından beri Mary’yi görmemişti. Onu ziyaret etmeyi düşünüyordu, ancak her seferinde son konuşmalarını hatırlayınca vazgeçiyordu. Mary’nin gözlerindeki o üzgün ve ağır ifadeyi hatırlıyordu… Mary, küçük kız kardeşine güvenmiyordu; ondan yardım istemek istemiyordu. Bu reddedilme hissi hâlâ Elizabeth’in içini acıtıyordu.

Yani, Elizabeth kız kardeşinden kaçınıyordu. Ancak Robert, o sabah Carver’a bir not göndererek Rose ve Elizabeth’in Mary’yi ziyaret etmelerini istedi. “Ancak ne pahasına olursa olsun, Mary’nin benim onun adına bir not yazdığımı bilmemesi gerekiyor.” Elizabeth, Robert’ın bir masanın başında oturup hızla not yazdığını, Mary’nin fark etmesinden korkarak sürekli arkasına baktığını hayal edebiliyordu. Mary, Robert’ın kendisinin izni olmadan onunla ilgilenmeye çalıştığını öğrenirse, onu gün boyu azarlayacaktı.

Mary, istediğinde korkutucu olabiliyordu.

Güneş, Elizabeth’in cildine sıcak ve aydınlık bir ışık saçıyordu. Elizabeth yüzünü gökyüzüne doğru kaldırarak ışığa bakıyordu ve Rose’a nasıl tepki vereceğine karar vermeye çalışıyordu. Lord Hastings ile olan ilişkim oldukça karmaşık ve belirsizdi; onunla olan ilişkimin nasıl sonuçlanacağını hiç bilmiyorum. Hayır, bu işe yaramazdı. Elizabeth, bu ilişkinin sona ermesini umuyordu; bu yüzden de Lord Hastings’in çocuklara karşı davranışlarından Rose’a bahsederek onun gözünde kötü bir imaj oluşturmak istemiyordu.

Peki Rose’a ne söylemeliyim? Her şey gerçekten harikaydı ve ona delicesine aşık oldum! Kesinlikle hayır. O berbat bir oyuncuydu ve asla bu

kadar ikna edici olamazdı.

“Çok geç,” dedi Rose, Elizabeth’i kaldırıma doğru çekerek onu durdurdu. “Cevap vermek için çok uzun süre bekledin. Artık ne kadar kötü bir durumla karşı karşıya kaldığını biliyorum.” Elizabeth, eğer orada öylece durursa, Rose’un başka sorular sormasını engelleyebileceğini düşündü. Denemeye değerdi.

“Elizabeth Ashburn, hemen orada durun.”

Elizabeth durdu ve Rose’un kendisine yetişmesini beklerken yüzünü buruşturdu. Rose, Elizabeth’in önünden geçti ve bir an durdu. Rose, küçük yapılı ama kararlı bir kadındı. Elizabeth, gülümsememek için kendini zor tuttu; çünkü Rose, çenesinin altındaki şapkanın ipini çekiştiriyordu, sanki o şapkanın başında olmasına dayanamıyormuş gibi. Rose, şık kadın şapkalarını hiç beğenmezdi. Elizabeth, kayınvalidesinin bu kadar rahatsız olduğunu görünce güldü.

“Lord Hastings’e ne oldu?” diye sordu Rose.

“Eh…” Elizabeth yutkundu ve düşündü.

“Eğer isterseniz, gerçek bu işte.”

Elizabeth iç çekti. “Başlarda biraz kibirliydi ve aramız pek iyi değildi.”

Rose, Elizabeth’in viscount ile kötü bir sabah geçirdiğini duyunca rahatlamış gibi göründü. Ancak ardından, Elizabeth’in o adamla evlenmesini desteklemeye çalıştığını hatırlayınca kaşlarını çattı. “Bu çok üzücü.”

“Aslında her şey oldukça güzel bir şekilde bitti. Onunla güzel bir sohbet ettik ve sanırım ona bir şans daha vermeyi isterim.”

“Oh. Harika.” Rose’un ses tonu, Elizabeth’in kayınvalidesinden daha önce hiç duymadığı bir tonda çıktı.

Elizabeth’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Görüşlerini bastırmak seni öldürüyor, değil mi?”

“Yavaşça ve zorlukla…” diye iç çekti Rose, gülümseyerek. Yeniden kollarını birbirlerine doladılar ve güneş ışığıyla aydınlanan kaldırımda yürümeye devam ettiler. “Eğer onunla ciddiysen, o zaman sanırım sizin ikisinizin birlikte daha fazla zaman geçirebilmesi için bir akşam yemeği veya başka bir etkinlik düzenlemeliyim. Sence ne tür bir etkinlik olmalı?”

Kesinlikle hiçbir koşulda Oliver Turner’ın dahil olamayacağı bir durumdu bu.

Kahkaha ve konuşma sesleri koridordan yankılanarak, Elizabeth ve Rose'un Mary'nin kapısından içeri girmelerinden önce onlara ulaştı.

"Görünüşe göre bugün Mary'yi ziyaret edenler sadece biz değiliz," dedi Rose. Elizabeth bu durumu memnuniyetle karşıladı. Kız kardeşiyle yalnız kaldığı zamanlar ne kadar az olursa o kadar iyi olurdu. İçindeki duyguları nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Her zaman kardeşlerinin önerilerine ve taleplerine uymuştu. Daha önce bu hiçbir sorun teşkil etmemişti. Ama şimdi, kendi yerini dünyada bulmaya çalışırken, Mary'nin onu eşit olarak görmeyi reddetmesi onu rahatsız ediyordu.

"Bir partiye müdahale mi ediyoruz?" diye sordu Rose, Mary'nin kapısını yavaşça aralarken. Mary'nin yanında, sade ve derin mor renkli bir gecelik giymiş olan Carver ve Robert duruyordu. Mary, bir koltukta oturuyordu. Yanındaki koltukta ise Miss Vienna Loxley oturuyordu.

Elizabeth'in ilk fark ettiği şey, Mary'nin gülümsediğiydi. Tabii ki bu gülümseme oldukça gergindi. Elizabeth, Mary'den tekrar Miss Loxley'ye baktı ve içinde kıskançlık hissetti. Kıskançlık, Elizabeth'in asla yaşamak istemediği bir duyguydu. Mary'nin yüzünde bir gülümseme olduğu için minnettar olmalıydı; kendisinin bu gülümsemeyi yaratamamış olmasından dolayı üzülmemeliydi.

"İçeri gelin! Şu an kesinlikle bir parti havası var." Mary, Elizabeth'e elini uzattı, onun elini sıktı ve annelik dolu bir gülümsemeyle konuştu: "Sizi gördüğüme çok sevindim, canım. En yakın arkadaşım Vienna ile tanıştınız, değil mi?" Elizabeth, "en yakın arkadaşım" ifadesini yutkundu. Londra'ya gelene kadar, Mary'nin arkadaşı olmayı ne kadar çok istediğinin farkında değildi. Şimdi ise bu arzu, Vienna adındaki güzel bir kadın şeklinde karşısına çıkıp onunla alay ediyordu.

Elbette, Viyana onunla alay etmiyordu. Aslında, Mary'nin gülümsemesi o kadar sıcak ve samimiydi ki, Elizabeth, Mary'nin neden onu bu kadar sevdiğini kolayca anlayabiliyordu. Bu durum ise işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Elizabeth ile ben, partimde kısa bir süre sohbet edebildik. Ama bu kesinlikle yeterli değildi. İlk sezonunuzu nasıl geçirdiğinizi öğrenmek istiyorum." Elizabeth cevap vermek üzere ağzını açtı, ancak Vienna konuşmaya devam etti: "Umarım bu sezon, kız kardeşinizle birlikte yaşadığımız ilk sezon gibi olmamıştır." Vienna ve Mary birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Bu bakışlar, birlikte birçok zorlukların üstesinden geldiklerini gösteriyordu.

“Mary, ilk sezonunla ilgili hiçbir hikaye duymadım,” dedi Rose. O sırada Rose, sevgi dolu bir şekilde Carver’ın yanında duruyordu.

Düşününce, Elizabeth de kız kardeşinin toplum içindeki davranışları hakkında hiçbir şey söylediğini duymamıştı. “Gerçekten o kadar kötü müydü?” diye sordu Elizabeth.

Elizabeth, sırayla Vienna ve Mary’ye baktı. Vienna’nın Mary’ye üzgün ama anlayışlı bir gülümsemeyle baktığı anı fark etti. Mary de aynı şekilde gülümsedi ve sonra Elizabeth’e baktı. “İkimiz için de pek iyi bir dönem değildi. Ama bunları bir kenara bırakalım. Sizin durumunuz nasıl? Herhangi bir talip var mı?” Yine o “anne kuş” ortaya çıkmıştı.

Elizabeth, yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Ayrıca, herkesin kendisine baktığını da fark ediyordu; ancak bunu hiç umursamıyordu. Aslında, eğer yalnız olsalardı, Lord Hastings hakkında Mary’ye her şeyi anlatırdı. Ancak Vienna’nın orada oturup kendisine benzer bir şekilde davranması, Elizabeth’i biraz rahatsız etti. “Henüz değil.”

“Bunu duymadım,” dedi Robert. Ayaklarını oynatarak ellerini sırtının arkasında birleştirdi. Robert, ifadesini anlamak zor olan bir adamdı. Aynı zamanda kart oyunlarında da ustaydı. Ancak o anki yüz ifadesinden, elinde iyi bir kart kombinasyonu olduğu ve herkesin bunu bilmesini istediği anlaşılıyordu.

“Peki, sevgili eniştem, sen ne duydun?” diye sordu Elizabeth, ona her zaman kullandığı şakacı tonla. Tıpkı Rose gibi, o da asla Elizabeth’in başını okşayıp onu tekrar çocuk odasına gönderen biri değildi.

Hafifçe gülümsedi. “O Lord Hastings… ulaşılamaz olan o kişi… Görünüşe göre gözünü size dikmiş.”

Mary şaşkınlıkla Elizabeth’e baktı. “Öyle mi? Bu odada kapalı kaldığım için her şeyden mahrum kalıyorum.”

Viyana gülümsedi. “Akşam yemeğinde sizin aranızda bir çekim olduğunu sandım. O akşam boyunca sürekli sizin yanınızda kalmaya çalıştı.” Elizabeth, terliklerinin içinde ayak parmaklarını bükerek, umarım Viyana, Lord Hastings’in o akşamki davranışlarının asıl nedenini fark etmemiştir diye düşündü. Mary ise bu talihsiz olaydan asla haberdar olamazdı.

Göz ucuyla, Carver’ın ağzını açtığını görebiliyordu. Ancak Rose, dirseğiyle onun kaburgalarına vurdu ve Carver’ın ağzından sadece bir tür inilti veya öksürük sesi çıktı. İkisi de masumca gülümsediler.

“Bunu nereden duydun?” diye sordu Elizabeth, Robert’tan. Konuşmayı, Mary’nin Elizabeth’in aşırı harcamalarını öğrenmesine yol açabilecek her türlü konudan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Seni gözetlemesi için kiraladığım kişiden öğrendim,” dedi, ifadesiz bir yüzle. Ama sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. “Tabii ki Turner.” Onun bu sözleri karşısında içinde bir şeyler sarsıldı, ancak ne olduğundan tam olarak emin değildi.

“Siz ve Oliver, Lord Hastings ile olan ilişkilerimi konuşuyordunuz mu?” İlginç.

“Yani bu bir flört mü, öyle mi?” diye sordu Mary.

Elizabeth iç çekti. “Sanırım öyle. Dün beni parkta arabayla gezdirdi.”

“Bu harika bir haber, Elizabeth! Lord Hastings gerçekten mükemmel bir eş olurdu.” Mary, meraklı gri gözlerini Rose’a çevirdi. “Onun ilgisini çekmek için herhangi bir plan yaptınız mı?”

Mary’nin dikkatli bakışları altında Rose biraz daha dik durmaya başladı. Bu durum Elizabeth’i güldürdü. Görünüşe göre, Mary bakarken kendini biraz daha uzun hissetmek isteyen sadece o değildi. “Bir akşam yemeği partisi düzenlemeyi düşünmüştüm.”

Elizabeth, Vienna’nin küçük burnunu kırıştırdığını fark etti.

Mary de fark etmişti. “Bir akşam yemeği partisinin uygun olacağını düşünmüyorsun, değil mi, Vie?” Vie mi? Mary’nin arkadaşı için böyle sevimli bir isim bile vardı. Elizabeth, kıskançlığının farkındaydı. Bu durum ona hiç uymuyordu. Ama yapacak bir şeyi yoktu. Mary, Elizabeth’i asla “Lizzie” diye çağırmamıştı. Aslında, ona bu ismi kullanan tek kişiler Oliver ve Baba’ydı.

“Akşam yemeği partileri gerçekten de çok sıradan ve sıkıcı, değil mi?” Ne yazık ki, Elizabeth de Vienna’nın görüşüne katılıyordu. Ayrıca Rose’un da aynı fikirde olacağını biliyordu. Ancak o kadar da inatçıydı ki, bunu açıkça söylemek istemedi.

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Mary, arkadaşına sanki dünyanın tüm sırlarını biliyormuş gibi bakarak.

Viyana, düşüncelere dalmış gibi parmağını dudaklarına koydu. Çoğu kadın, daha çekici veya baştan çıkarıcı görünmek için böyle yapardı. Ancak Elizabeth, Viyana’nın bu hareketinin samimi bir düşünce ifadesi olduğunu anladı. Onu sevmemek mümkün değildi. Ama Elizabeth elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Viyana’nın parmağı havaya kalktı; parlak yeşil gözlerinde bir fikir parlıyordu. “Bir atlı grubu!”

“Bir süvariler grubu mu?” diye sordu Elizabeth.

Mary’nin gri gözleri parladı. “Charlotte’un evinde piknik yapalım!” Görünüşe göre Mary ve Vienna birbirleriyle telepatik olarak iletişim kurabiliyorlardı. “Gençken bu çok popüler bir aktivitti.”

“Tam da aklımdan geçenler. Son zamanlarda hava gerçekten çok güzel. Onun evi ise şehirden sadece bir saat uzaklıkta. Sanırım Lord Hastings böyle bir geziyi çok severdi. Elizabeth hakkında duyduğum her şeye göre…” Vienna ona baktı. “Siz de, kapalı bir odada oturmak yerine hareket halinde olmayı tercih edersiniz.” Elizabeth’i bu kadar iyi tanıyormuş gibi davranmak zorunda mıydı? Ve her şeyi bu kadar doğru tahmin etmek zorunda mıydı? Ama bir konuda yanılıyordu.

“Emin değilim. Sanmıyorum ki Lord Hastings bunu sizin düşündüğünüz kadar beğensin.” Sonuçta, kendisi de ona mümkün olduğunca at sürmekten kaçındığını söylemişti.

Mary hızla konuştu, eliyle reddedici bir hareket yaptı. “Saçmalık, o bunu kesinlikle sevecektir. Herkes at sürmeyi sever. Rose, ben arkadaşımız Lady Stanton’a mektup yazıp her şeyi halledeceğim. Davetiyeleri de ben göndereceğim; böylece senin tek yapman gereken oraya gitmek olacak.” Görünüşe göre Rose, Mary’nin her şeyi üstlenmesinden memnundu. Anlaşılan o ki, sadece Elizabeth rahatsız olmuştu.

“Mary, bence hepimiz için daha iyi olur eğer biz…”

“Sevgilim, bu konuda endişelenmene gerek yok. Biliyorum ki, hareketsiz oturup plan yapmak senin tarzın değil,” dedi Mary. Elizabeth’in ellerini kendi ellerinin arasına alarak, “Her şeyle ben ilgileneceğim,” diye ekledi.

“Ama aslında dinlenmen gerekiyor. Doktorun senin yatak istirahati yapmanı istemesinin sebebi de zaten bu tür şeylerden kaçınman içindi, değil mi?”

Mary’nin yüzü asıldı. Biraz önceki gülümsemesi kayboldu ve gözlerinde üzüntü belirdi. “Mektup yazacak kadar iyiyim, Elizabeth.” Onun sert tonu, Mary’nin birkaç gün önce Elizabeth’e verdiği acının üzerine tuz serpmiş gibi oldu.

Tüm oda gergin bir atmosfere bürünmüştü. Herkes sanki birdenbire ayakkabılarıyla ilgilenmeye başlamıştı.

“Sizi üzmek istemedim. Sadece sizin ve bebeğin iyiliğini düşünmek istiyorum.”

“Elbette ki üzülmedi,” diye araya girdi Vienna, aşırı neşeli bir gülümsemeyle. Eğilip Mary’nin elini okşadı. “İşte Mary’nin bu korkunç derecede sıkıcı günleri atlatmasına yardım edecek şey de bu. Şimdi herkes kenara çekilsin de Mary ile ben işimize devam edebilelim.” Vienna, Mary’ye yardım edecek miydi? Tabii ki edecekti.

Elizabeth, Mary’nin elini kaldırıp karnına dokundurduğunu gördü. Ancak Mary bir an sonra vazgeçmiş gibi elini tekrar yanına bıraktı. Bu durum Elizabeth’in kalbini kırdı. Mary acısını gizliyordu. Elizabeth’e göre, Viyana, kendisi ile kız kardeşi arasındaki en büyük engeldi.

Ama yine de… belki de Viyana, Mary’ye bakmak için ondan daha uygun bir yerdi. Görünüşe göre Viyana, Mary’yi ondan daha iyi anlıyordu.

“Yardımıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?” diye sordu Elizabeth. Gözlerindeki endişeyi Mary’nin fark edeceğinden hem korkuyor, hem de umuyordu.

Ancak Mary, eteklerini düzeltmekle o kadar meşguldü ki başını kaldıramadı. “Sakın endişelenme, canım. Viyana ve ben her şeyi halledeceğiz ve tüm detayları içeren bir not göndereceğiz.”

Elizabeth başını salladı. Herkes veda etti ve odadan ayrılmaya başladı. Elizabeth, Mary’nin “Ah, evet. Oliver Turner’ın kesinlikle davet edilmesi gerekiyor.” dediğini duyunca durdu.

Elizabeth hızla döndü. “Hayır!” Ama Mary ve Vienna’nın kocaman gözlerinden biraz geri çekildi. “Yani… hayır, Oliver’ı davet etmeyin.”

“Neden olmasın ki?” Bu çok iyi bir soruydu. Ancak bunun cevabını yüksek sesle söylemek mümkün değildi.

“O… son zamanlarda pek iyi değil. Ve biliyorsunuz, Oliver. Eğer davet edilirse, kesinlikle katılacaktır. Ama… bence bu durum onun iyileşmesini engelleyecektir.” Bu tamamen yalan bir sözdi. Ancak Elizabeth’in şu an bunu umursamasına imkan yoktu. Tek amacı, Oliver Turner’ın kendisinden uzak durmasını sağlamak ve böylece Lord Hastings’e aşık olabilmek için yeterli alanı elde etmekti.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Ne oldu?” Uşak Hatley’nin çalışma odasının kapısını kapattığı anda Oliver hemen sordu. Hatley, o sabah Oliver’ın dairesine acil bir mesaj ileterek ondan hemen Hatley House’a gelmesini istemişti.

Sabah sekizde Oliver, Hatley’nin giriş holüne adım attı. Kötü bir haberle karşılaşacağından emindi. Kensworth’un uşağından çok daha fazla onu seven uşak, hemen onu kontun çalışma odasına götürdü. Oliver, Elizabeth veya Mary ile ilgili her türlü korkunç senaryoyu zihninde canlandırmıştı. Bu yüzden, Elizabeth’in bir araba kazasına uğradığı ve kolunun tekerleğin altında kaldığı, bu yüzden kolunun kesilmek zorunda kaldığı haberini duymaya hazırdı. Ya da Mary’nin hamilelikle ilgili ciddi sorunlar yaşadığı ve durumunun çok kötü olduğu haberini duymaya hazırdı.

Ancak kont, masasının arkasında oturuyordu; ayaklarını masanın üzerine koymuş ve elinde bir kitap vardı. “Bunu okudun mu?” diye sordu Hatley. Gözleri kitabın üzerindeydi: “Gurur ve Önyargı”. “Güzel bir kitap. Şaşırdım çünkü genellikle Kate bana bir roman önerdiğinde, bunlar genellikle onun okumaması gereken türden gotik aşk hikayeleri olurdu. Ama bu kitabı beğendim.”

Oliver, kalbinin hızlanmasını engellemeye çalışırken adama şaşkın bir şekilde baktı. “Beni buraya getirmenizin sebebi, Kate’in önerdiği bir kitaptan bahsetmek miydi?” Oliver, Ashburn kardeşlerin en küçüğünü de diğerlerini kadar seviyordu; ancak onun okuma tercihleri umurunda bile değildi.

Hatley kitabı yere bıraktı. “Neden panik içinde buraya geldin? Kimse panik yapman gerektiğini söylemedi.”

Oliver, ceketinin cebinden bir mektup çıkarırken inanamayarak güldü. Mektubu hızla açtı ve okumadan önce boğazını temizledi. “Turner. Hemen buraya gelin. Acil bir durum. İmza: H.”

Hatley'ye baktı; Hatley'nin yüzünde ise sadece alaycı bir ifade vardı. "Aynen öyle. Panik yapmaya gerek yoktu zaten."

Oliver, bakışlarını kontun üzerinde sabitledi. "Sana her şeyi anlatacağım." Oliver, Londra'nın sokaklarında adeta ateş saçar gibi koşmuştu. Onun adıyla ilgili dedikodular da bolca olacaktı.

"Lütfen, Bay Darcy'nin başına ne geldiğini öğrenene kadar bekleyebilir misiniz?"

"Bay Kim?"

Hatley, gülümseyerek kitabı kaldırdı.

Oliver homurdandı ve Hatley'nin masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Neden buradayım, Hatley?" diye sordu. Tehditkâr bir şekilde parmağını kitaba doğrulttu. "Umarım bu kitabın sizin o lanet olası Bay Darcy ile hiçbir ilgisi yoktur."

"Bu sabah biraz keyifsiz görünüyorsunuz, değil mi?" diye sordu Hatley.

"Dün gece uyuyamadım."

"Neden?"

Elini yüzünde gezdirdi. "Lizzie konusunda ne yapacağıma karar veremiyorum. Dün gece onu operada gördüm; Lord Hastings de neredeyse tüm akşamı onun yanında geçirdi. Saçma sapan bir durum."

Bu durumun saçma olduğunu anlayamıyorum. O, saygın bir beyefendi olarak bilinmiyor mu? Ayrıca iyi bir servete de sahip, değil mi?

Oliver titredi. "Aynen öyle. Elizabeth'i öldürene kadar sıkacak."

Hatley güldü ve ayağa kalkarak masasının önüne yaslandı. Kollarını kavuşturdu. "Peki, şunu netleştireyim: Elizabeth'i kendine istemiyorsun, ancak aynı zamanda Elizabeth'in başka biriyle birlikte olmasını da istemiyorsun, öyle mi?"

"Eh, böyle söylendiğinde oldukça çocuksu geliyor, değil mi?"

Bu soruyu cevaplamak isterdim, ancak yakın zamanda bana kendi fikirlerime fazla önem verdiğim ve bilardo oynamaya devam etmem gerektiği söylendi.

Oliver yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Son konuşmamızda hassas bir noktaya dokundunuz. Sizi orada bıraktığımda belki biraz sert davrandım."

"Olabilir mi?" diye sordu Hatley gülümseyerek.

"Zaten özür diledim. Bunu sürekli gündeme getirmeye gerek yok."

"Pekala. O zaman, sizi neden buraya çağırdığımı anlatayım."

"Lütfen yapın."

"Senden bir ricada bulunmam gerekiyor."

“Tabii ki. Her şey mümkün,” dedi Oliver.

Hatley gülümsedi. “Hanımlar, kasabanın hemen dışındaki Lady Stanton’ın evinde piknik yapmak için bir araya gelmeyi planlamışlar. Mary, elbette, benim de orada bulunmamın uygun olacağını düşündü ve benim oraya gitmemi teklif etti. Ancak, onu bu durumda bu kadar uzun süre yalnız bırakmak beni rahatsız ediyor. Umarım sizin yerinize oraya gitmenizi sağlayabilirim.”

Hanımlar bir at binme etkinliği planlamışlarmış? Peki neden o baştan beri davet edilmemişti? “Piknik bugün mü?”

“Aslında, yaklaşık bir saat içinde.”

Oliver, Hatley’ye şüpheyle baktı. “Peki, bu atlı ekibine katılmanız istendiği ilk zaman ne zamandı?”

Hatley hafifçe gülümsedi. “Üç gün önce.”

“Ve ancak şimdi, benim sizin yerinize gitmemi istediğinize karar verdiniz, öyle mi?” Hatley başını salladı. “Acaba hanımlar, sizin benim yerinize gitmemi istediğinizi biliyorlar mı?”

“Hayır.”

Oliver gözlerini neredeyse hiç açılmayacak kadar dar bir şekilde kısarak baktı. “Hile yapıyorsun, değil mi, Hatley?”

“Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?”

Oliver aşağıya baktı ve kırmızı halının üzerinde botuyla hafifçe gezdirdi. “Acaba Lord Hastings’in de bu atlı grubunun arasında olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Öyle olduğuna inanıyorum.”

Oliver’ın parmakları, koltuğun kol dayama kısmına gömüldü.

“Bu seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu Hatley. Zaten Oliver’ın parmak boğumlarının beyazlaşmış şeklinden doğru cevabı anlamıştı.

Elini gevşetti ve ayağa kalktı. “Tabii ki hayır. Daha önce de söylediğim gibi, Elizabeth en iyisini hak ediyor. Umarım bu, onun da kendisi için umduğu şeydir.” Bu yeterince inandırıcı mıydı?

“Sanırım Hastings’in onu sıkacağını söylemiştiniz, değil mi?”

“Öyle yapacak. Ama güvende olacak.” Bakışları yere düştü; halının süslü desenlerinin yerine Elizabeth’in gülümseyen yüzünü gördü. “Tek istediğim, Elizabeth’in güvende olması.”

“Ne kadar değerli olursa olsun, Turner, onun sizinle birlikte güvende olacağından şüphem yok.”

Oliver başını kaldırıp Hatley’nin gözlerinin içine baktı. “Çünkü sen benim tüm hikayemi bilmiyorsun.”

“Bunu bana anlatın.”

Bunu yapamazdı. İstese bile, Oliver kelimeleri söyleyemezdi. Kelimelerle birlikte anılar da gelirdi ve bu anılar, tıpkı ortaya çıktıkları günkü gibi, bugün de hâlâ acı veriyordu. Ancak bu sefer, Hatley’nin ısrarlarına karşı tepki vermek istemedi. Bakışlarını Hatley’den ayırmadan, en azından kısmen, gerçeği kabul etti. “Yapamam. Çok acıtıyor.” Yutkundu ve Hatley sessiz kaldı; böylece Oliver’ın düşüncelerini toparlaması için gerekli olan zamanı kazandı.

Güvenin bana, Elizabeth için en iyisi viskontla birlikte olmaktır. O, ona benim veremeyeceğim her şeyi verebilir. Bugün ben sizin yerinize gideceğim, ancak bunun tek sebebi, sizin Mary’nin yanında olmanız gerektiğidir. Hatley, ne tür planlar yaparsanız yapın, Hasting’in davasına müdahale etmeyi düşünmüyorum.

Oliver burada ne yapıyordu? Hayır. Onun davet edilmesi kesinlikle mümkün değildi. Elizabeth, Mary’ye Oliver’ın davetli listesine eklenmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Mary’ye bunu doğrudan söylememiş olsa da, Elizabeth biliyordu ki eğer o adam hayatının her köşesinde belirmeye devam ederse, kendisi asla onu sevmekten vazgeçemeyecekti. Umarım, kız kardeşi bu sefer onun isteklerini dinler ve Oliver Turner’ın davetli listesinden çıkarılmasını kabul ederdi.

Ama işte oradaydı o, Elizabeth’in özenle hazırladığı tüm planları altüst ediyordu. Atıyla onun atının yanına geldi ve gülümseyerek ona baktı. Bu gülümseme, Elizabeth’in göğsünde sıcak bir his yarattı. Sarı saçları, şapkasının altından boynunun arkasından görünüşü ne kadar da hoştu! Neden siyah ceketinin altına onun en sevdiği açık mavi yeleği giymişti ki? O yelek, onun kaslı omuzlarının şeklini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Elizabeth, bu istenmeyen düşüncelerden kurtulmak için başını salladı.

Rose ve Carver, Lord Hastings ile kız kardeşi Lady Olivia, ayrıca Miss Barley ve kız kardeşi Miss Marion da zaten oradaydılar ve atlarına binmiş, yola çıkmayı bekliyorlardı. Mary, ayrıca Mr. Yates adında başka bir bekar adamı da davet etmişti; ancak ne yazık ki o gece hastalanmış ve sabahleyin özürlerini iletmişti. Ne yazık ki, kötü niyetli Miss Barley, Rose’dan kendisi ve kız kardeşi için de davet istemişti; ancak o gece hastalanmamıştı. At

binme etkinliğinin planlandığı gün, Rose ve Elizabeth Mary'nin evinden ayrar ayrılmaz, Miss Barley ve annesi kaldırımda onların yolunu kestiler ve onlara yaklaştılar.

Rose, sohbetleri istediği yöne çevirme konusunda gerçekten ustaydı. Ancak emekli olmuş bu dolandırıcı kadın bile, bu iğrenç çifti eve davet etmeye nasıl ikna edildiğini anlamaya çalışarak şaşkın bir halde oradan ayrıldı. Günün geri kalanında Rose oldukça sinirliydi; evin içinde sürekli homurdanıyor ve artık hiçbir şeyi doğru düzgün yapamadığını söylüyordu.

Carver, Rose'u kötü ruh halinden kurtarmayı başardı. Onu Hyde Park'ın ıssız bir bölümüne götürdü; buranın eskiden düello yapılması için kullanılan bir yer olduğu söyleniyordu. Ayrıca Rose'a tabancasını da geri verdi. Bir kartı bir ağacın gövdesine yapıştırarak, Rose'un tekrar gülümsemesini sağlayana kadar ondan birkaç kez ateş etmesini istedi. Rose en iyi ruh haliyle eve döndü. Elizabeth ise Rose ve Carver'ın arasındaki bu tür bir ilişkiyi özlemekten kendini alamadı.

İşte bu yüzden, Oliver'ın karşısında durduğunu ve dünyanın en çekici adamı gibi göründüğünü gördüğünde çok sinirlendi. Eğer Oliver sürekli olarak orada durup, ona asla sahip olamayacağı şeylerle onunla alay etmeye devam ederse, o asla kendine uygun eşi bulamayacaktı.

"Bay Turner," dedi Elizabeth, soğuk bir tonla. Oliver atıyla onun yanında durduğunda, "Ne güzel bir sürpriz."

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Eğer bu bir hoş olmayan sürpriz olsaydı, yüzünün nasıl göründüğünü görmek istemezdim." Göz kırptı ve sesini alçaltarak ona daha da yaklaştı; nefesi kızın kulağını okşadı. "Endişelenme, Lizzie. Hastings ile olan vaktini bozmayacağım."

Göremiyor muydu ki, zaten öyleydi işte. Onun nefesinin kulağına değmesi bile onu baş döndürüyordu. Ayrıca, başka bir adamla yalnız kalmak istediği gerçeği karşısında Oliver'ın hiç de rahatsız olmaması da sinir bozucuydu. Tabii ki, Lord Hastings ile olan ilişkisiyle Oliver'ı kıskandırmaya çalışmıyordu.

Ama… belki de içten içe, bunun onu en azından biraz kıskandırmasını umuyordu.

"Olly!" dedi Carver, atını onların bulunduğu yere getirerek. "Bizimle birlikte olmak ister misin? Senin de benimle birlikte bu günü geçireceğini bilmek beni biraz olsun rahatlattı." Neyse ki, grubun geri kalanı sohbetlerine dalmıştı ve kardeşinin saçma sapan sözlerini duymamışlardı. Ama Carver haklıydı. Ne yazık ki, Oliver oradaysa bu gün çok daha keyifli

geçecekti. Onun varlığıyla her şey daha keyifli, daha çekici ve daha hoş kokulu hale geliyordu.

“Biliyorsunuz, tonlarca ağırlıkla işkence görmekten ne kadar hoşlandığımı,” dedi Oliver, göz kırparak.

Evet, öyle. İşte bu yüzden, partimizin bir parçası olmak istemediğinizi duyduğumda biraz şaşırdım.

Oliver’ın bakışları yavaşça ve kasıtlı bir şekilde Elizabeth’in gözlerine kaydı. Ona özel bir bakış attı; bu bakışla sadece ikisinin anlayabileceği bir mesaj veriyordu. Kaşlarını kaldırdı. Elizabeth’in yüzü kızardı.

“İnan bana, Kenny. Ben de katılmamaya karar verdiğim için senin kadar şaşırdım.” Elizabeth’e doğru şeytani bir şekilde gülümsedi. “Ama Hatley, kız kardeşini yalnız bırakmak istemedi ve beni onun yerine gitmeye ikna etti.” Oliver, Elizabeth’e biraz daha yaklaştı. Onun gözlerindeki o meydan okuyucu ifadeden dolayı kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti; ancak bu hissi görmezden gelmeye karar verdi. “Sakıncası yok, değil mi, Lizzie?”

Cevap vermeden önce dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. “Saçma sözler söyleme. Tabii ki bir sakıncası yok.” Ama aslında çok rahatsızdı. Robert’ın kendi yerini bırakmasından dolayı onu öldürmek istiyordu. Ayrıca, kendisinin kesinlikle dışlandığı partiye nasıl gireceğini bulduğu için Oliver’ı da öldürmek istiyordu. Neyse, ya onu öldürürdü ya da onu öperdi. İkisinden biri.

Elizabeth, atının üzerinde duran Lord Hastings’e baktı. Onun göz ucuyla kendisini izlediğini fark edince biraz şaşırdı. Acaba hem kendisini hem de Oliver’ı mı izliyordu? Aniden Oliver’ı kendisinden uzaklaştırma isteği duydu. Kesinlikle her şeyi berbat edecekti. Bunu biliyordu.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir kadın, “Ah, Bay Turner, ne kadar da komiksiniz!” diyip elini uzatarak onun kollarına dokunabilir ki?

Beş.

Elizabeth bunu biliyordu; çünkü Bayan Barley’nin bu saçma sapan cümleyi kaç kez söylediğini kendisi de çok iyi biliyordu. Elizabeth, Oliver’ın ve adı bir tahıl türünden gelen, kirpikleri örümcek gibi olan kadının arkasında oturmak zorunda kalmıştı. Oliver’ın Bayan Barley ile flört etmesini dinlemişti; Oliver da tüm yol boyunca onun flört çabalarına çekici gülümsemelerle karşılık vermişti. Birbiri ardına gelen, iğrenç gülümsemeler…

Elizabeth’in, Oliver’ı kıskandıracak şekilde flört etmesi nasıl mümkün olabilirdi ki? Hayır, bekleyin… Bu düşünce nereden çıktı böyle? Elizabeth’in amacı Oliver’ı kıskandırmak değildi. O flörtlerin amacı sadece Lord Hastings’i teşvik etmek içindi. Ama aslında Elizabeth’in tüm düşünceleri, Oliver’ın karşı cinsle ne kadar iyi flört edebileceğini izlerken dişlerini sıkmamaya çalışmakla meşguldü.

Bayan Barley, elindeki her yolu denemişti. Bir noktada, şapkasından bir yaprak alabilmek için Oliver’dan biraz daha yakınına gelmesini istemişti. Aslında orada hiçbir yaprak yoktu. En kötüsü de, Oliver’ın Bayan Barley’nin tüm saçma sapan taleplerine boyun eğmesiydi. Elizabeth, umarım Lady Olivia veya Miss Marion, Oliver’ın dikkatini başka yöne çekerlerdi… Böylece Elizabeth de o kadının rahatsız edici sesini duymaktan kurtulabilirdi. Ama ne yazık ki öyle olmadı. İki genç kadın da birlikte vakit geçirmekten memnun görünüyorlardı; kıkırdayarak ve fısıldayarak birbirlerine hikayeler anlatıyorlardı.

Elizabeth, genç kızlara imreniyordu. Londra’da bir kadın arkadaş edinmek güzel olurdu; böylece Oliver onun saçma sapan iltifatlarına

karşılık verdiğinde, Miss Barley'nin kibirli alaylarını sürekli olarak kabul etmek zorunda kalmazdı. Miss Barley'nin bakışları sanki Oliver'ı kendisine ait ilan ediyordu ve Elizabeth'i müdahale etmekten alıkoyuyordu. Elizabeth'in böyle bir niyeti yoktu. O kadınla rekabet etmek istemiyordu.

Öyle dedi kendi kendine. Ama eğer bu doğruysa, o zaman Elizabeth, Lord Hastings'in az önce söylediklerine gülüyordu; oysa bunları hiç duymamıştı bile. Umar olduğu yanıtı aldığı anda cevabı anladı. Oliver, kaşlarını kaldırarak arkasına baktı.

"Ne komiksiniz, efendim," dedi Elizabeth. Hastings'e bakarken omzunu hafifçe kaldırmıştı; tıpkı diğer kadınların çekici görünmek için yaptıkları gibi. Acaba doğru yapıyor muydu? Kendini biraz tuhaf hissediyordu. Peki aslında kimin dikkatini çekmeye çalışıyordu? Lord Hastings'in mi, yoksa Oliver'ın mı?

Lord Hastings'ın dikkatini çekmek gerekiyordu. Kesinlikle Lord Hastings'ın ilgisini üzerine çekmeliydi. Yapması gereken tek şey, o viskona odaklanmak ve Miss Barley'e karşı hissettiği kötü kıskançlığı ve Oliver'ın ona gösterdiği ilgiyi bir kenara bırakmaktı.

Lord Hastings'in kaşları çatıldı, ancak yine de gülümsedi. Görünüşe göre kafası karışmıştı; yine de bu ani ilgiden hoşlanmıştı. "Eh, sanırım tilki avı sırasında zar atmak ve neredeyse ölüme terk edilmek, bir nevi komik olarak kabul edilebilir. Tabii ki karanlık bir şekilde…" Ah. Demek az önce bunu söylemişti? Aman Tanrım.

Elizabeth, Oliver'ın kulaklarının her zamanki gibi geriye doğru büküldüğünü fark etti; bu da Oliver'ın kahkahasını bastırmaya çalıştığının bir işaretiydi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Artık bu durumu daha ileriye götürme zamanı gelmişti. Hayır, bu bir oyun değildi… Demek istediği şuydu: Yanında oturan adamla olan ilişkisini daha da güçlendirmenin zamanı gelmişti.

Elizabeth, atını Lord Hastings'in atının biraz daha yakınına getirdi ve ona tatlı bir bakış attı. "Bu durum komik çünkü tamamen beklenmedik bir şey. Sanırım, sizin gibi güçlü bir beyefendinin oturduğu yeri kaybetmesi oldukça olağandışı bir durum."

İstemsizce de olsa, Elizabeth yukarıya, Oliver'a baktı. Oliver arkasına dönmemişti; ancak başının pozisyonundan, onun konuşmalarını dinlediği anlaşılıyordu.

Lord Hastings yine şaşkın görünüyordu. "Belki de öyledir. Ama unutmayın, bahsettiğim olay bir arkadaşıma olmuştu. Bana değil." Ah, lanet

olsun. Yüzü kızardı. Onun böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydi. Lord Hastings'in tek yaptığı, çeşitli kart partilerine katılmak ve Lordlar Kamarası'nda siyasetle uğraşmaktı. Tavşan avı gibi heyecan verici bir şeyle asla ilgilenmezdi. Muhtemelen bu geziden de hiç keyif almamıştı. Mary'nin, Elizabeth'in Lord Hastings'in hoşlanmayacağını bildiği bir etkinliği onlara dayatması onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Tek yapabildiği şey, zayıf bir gülümsemeydi. Omzunun üzerinden Rose'a baktı; gün geçtikçe moralinin daha da bozulduğunu hissediyordu. Eniştesi ise onun yalvaran bakışlarına karşılık kararlı bir şekilde başını salladı. Elizabeth bunun "arkana dön ve kendine güven!" anlamına geldiğini biliyordu.

Artık onun Rose olduğunu varsaymanın zamanı gelmişti. Elizabeth arkasına döndü ve omuzlarını dikleştirdi. Ancak Oliver'ın kendisine baktığını fark ettiğinde kalbi biraz hızlandı. Oliver'ın dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve o kısa an için Elizabeth, onun kalbini geri kazanma konusundaki tüm kararlılığını unuttu. O an, Oliver'ın yanında olabilmek için her şeyi feda ederdi.

"Bay Turner," dedi Bayan Barley. Oliver'ın Elizabeth'e gülümsediğini fark edince onun dikkatini tekrar kendisine çekti. "Lady Elizabeth'in toplum içinde bu kadar başarılı olduğunu görmek harika değil mi?" Elizabeth, Lord Hastings'in kendisiyle konuştuğunun farkındaydı; ancak Bayan Barley'ye dikkatle baktı. Artık bu kadını çok iyi tanıdığı için, onun Oliver'a yaptığı yorumun bir iltifat olmadığını biliyordu. Kurnaz kadın devam etti: "Çünkü onun ailesiyle ne kadar yakın olduğunuzu ve onu kendi kız kardeşiniz gibi sevdiğinizi bildiğim için, onun iyi bir konumda olmasını istemeniz normaldir. Ya da belki de yanılıyorumdur ve ona karşı hissettikleriniz aslında ailesel bir duygu değildir?"

Elizabeth derin bir nefes aldı, Oliver'ın o kadına vereceği yanıtı bekledi. Aynı zamanda Lord Hastings'in konuşmayı bırakmasını da umuyordu ki onun sözlerini daha net duyabilsin. Uzun süre nefesini tutmasına gerek kalmadı; Oliver neredeyse hemen yanıt verdi. "Haklısınız, Bayan Barley. Lady Elizabeth benim en yakın arkadaşım. Onun kendi evinde huzurlu bir şekilde yaşamasını çok isterim."

Elizabeth, Oliver söz konusu olduğunda artık daha fazla acı veya hayal kırıklığı hissedemeyeceğini düşünmüştü. Görünüşe göre yanılmıştı. Oliver'ın tepkisi, Elizabeth'in kalbini daha da kırıktı. Ne zaman kabul edebilecekti ki, Oliver'ın onu asla bir arkadaştan fazlası olarak

görmeyeceğini? Acaba Oliver'ın Miss Barley'e karşı romantik duyguları var mıydı? Yoksa sonunda bir kadınla birlikte olmaya karar verecek miydi? Eğer öyleyse, bu durumda onların dostlukları hayatlarının geri kalanı boyunca böyle mi devam edecekti? Her şey çok yanlış geliyordu.

"…Sanırım yakında bir davet alacağınızı varsaymak güvenli olur," dedi Lord Hastings, Elizabeth'in dikkatini tekrar şu an'a çekerek. Bu davet meselesi neydi böyle? Lanet olsun. Yine onu dinlememişti. Ama onun savunmasına gelince, adamın ses tonu oldukça monotondu. Biraz daha çeşitlilik katarsa, hikaye anlatma yeteneği kesinlikle gelişirdi.

"Doğru," dedi o, sanki tüm süre boyunca oradaymış gibi konuşmaya çalışarak. "Ve bu davet… Şüphesiz ki kabul etmekten mutlu olmalıyım, değil mi?"

Lord Hastings, ona şimdiye kadar gösterdiği ifadeler arasında en sıcak olan ifadeyle baktı. "Yine birbirimizle açıkça konuşalım mı, Lady Elizabeth?" Eğer "açıkça konuşmak", biraz daha samimi bir şekilde konuşmak anlamına geliyorsa, umarım öyle yapardı. "Annem, daha önce hiçbir bekar kadın ve ailesini Addington Hall'a davet etme ihtiyacı hissetmemiştir." Addington Hall'a mı? Lord Hastings'in kırsal evine mi?

Elizabeth yutkundu. "Ama… şimdi öyle mi?"

Biraz gülümsedi. Kız, onun böyle gülümsediğinde oldukça yakışıklı göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Oliver gülümsediğinde olduğu gibi midesi bulanmıyordu, ancak yine de bu görüntüyü beğenebiliyordu. "Sanırım öyle."

"Oh." Gülümsemesi gerekiyordu. Bu güzeldi, değil mi? Aslında o, bir evlilik teklifinin yakın olduğunu itiraf ediyordu. Harika. Mükemmel. İşte tam da istediği şey buydu.

Elizabeth, ellerinde biraz fazla sıkı tuttuğu dizginlere baktı. Gülümsemeye çalıştı ve bu gülümsemeyi Lord Hastings'e yöneltti. "Bir davet almak beni çok mutlu eder." Artık geri dönüş yoktu.

Oliver aniden atının hızını azalttı ve Elizabeth'in yanına geldi. Elizabeth ona bakma isteğine direndi. Onun bu anı mahvetmesine izin vermeyecekti. "Bence Bayan Barley'nin yalnız başına at sürmesi doğru değil," dedi Oliver'a. Oliver'dan kurtulmak şarttı. Oliver yakındayken, Lord Hastings'e odaklanamıyordu. Oliver'ın varlığı yüzünden içindeki duyguları kontrol edemiyordu.

"Ben de öyle düşünmüyorum. İşte bu yüzden Lord Hastings'i almaya geldim." Oliver, Elizabeth'in etrafına bakarak viskontla göz teması

kurmaya çalıştı. “Bayan Barley, sizinle bir dakika konuşmak istiyor. Genç kadınlara yardım eden komiteye katılmak istediğini söylüyor. Bilirsiniz, annenizin başkanlık ettiği o komite.”

Oliver’ın tonundaki bir şeyler, Elizabeth’in gözlerinin daralmasına neden oldu. Acaba ne yapıyordu? Lord Hastings’e baktı; o da kaşlarını çattı. “Korkarım ki Lady Hastings, böyle bir komiteyle hiçbir ilgisi yok.”

Oliver şaşkına dönmüştü. Tamamen ve son derece şaşkındı. “Öyle mi? Ben kesinlikle öyle olduğunu sanmıştım. Peki, o zaman Bayan Barley’ye durumu açıklasanız iyi olur.”

Elizabeth, Miss Barley’e baktı ve onun Oliver’a dikilmiş, son derece sahiplenici bakışlarını fark etti. Bu kadının, Lord Hastings ile böyle bir komiteyle ilgili özel bir görüşme yapmak isteyen bir kadının yüzü gibi görünmüyordu. Peki Oliver’ın amacı neydi?

“Pekala,” dedi Lord Hastings. Görünüşe göre, Bayan Barley’nin yanında bir an bile bulunmaktansa, saçlarının tek tek çekilmesini tercih ederdi. En azından bu yüzden ona hayran kalabilirdi. “Sakıncası yoktur, değil mi, Lady Elizabeth?”

Elizabeth, aklına ilk gelen düşünce “Lütfen, git buradan!” olduğunda biraz şaşırdı. Bu düşünce, onun Oliver’a karşı olan öfkesini daha da artırdı. Eğer o iğrenç en iyi arkadaşı olmasaydı, Lord Hastings’in sıkıcı hikayelerini dinlemekten memnun olurdu.

“Sizinle olan ilişkimizi yitirmek üzücü olacak, ancak bunu tamamen anlıyorum,” dedi Elizabeth.

Onun cevabından memnun olan o, gülümsedi. Adam elini uzatıp onun elini sıktığında, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu, dans ettikleri anlar dışında aralarındaki ilk temas oldu. “Yakında senin yanına döneceğim.”

Ah, hadi ama, bu isyankar kalp… Neden onun için daha hızlı atmıyorsun?

Lord Hastings atını öne çıkardığı anda, Oliver da kendi atını Elizabeth’in yanına getirdi. Tıpkı Dalton Park’ta her zaman yaptıkları gibi… Ya da tam olarak aynı şekilde değil; çünkü daha önce hiç bacakları birbirine değmemişti.

“Madem onu yanlış yola sürükleyen sizsiniz, o zaman Bayan Barley’i doğru yola sokmak da sizin göreviniz olmalı değil mi?” diye sordu Elizabeth, dişlerini sıkarak ve Oliver’a öfkeli bir bakış atarak.

“Oh, hayır. Muhtemelen benim onu kışkırtmaya çalıştığımı düşünecektir. Bunu Hastings’e bırakmak daha iyi.” İnanılmaz.

Oliver’ın atı Romeo, Lucy’nin dikkatini çekmeye çalışarak başını dizginlere vuruyordu. Lucy’nin Elizabeth için ne kadar önemli olduğunu bilen Baba, atın onunla birlikte şehre götürülmesini sağlamıştı. Evden uzakta bile olsa, böyle bir “ev”e sahip olmak güzeldi.

Elizabeth, birbirlerinin en iyi dostu olan bu iki atı görünce gülümsemekten kendini alamadı. Birlikte otlaklara bırakıldıklarında, sanki Elizabeth ve Oliver’ın hayvan halindeki temsilleriymiş gibi sürekli oynuyor, yarışıyor ve dans ediyorlardı.

Gülerek eğildi ve Romeo’yu okşadı. “Bugün olmaz, oğlum. Lucy’nin dikkatini toplaması gerekiyor.” Oliver’ın yeni atına Shakespeare’in aşk karakterinin adını verdiğini söylediği gün, Elizabeth hiç şaşırmamıştı.

“Zavallı adam,” dedi Oliver gülerek. “Arkadaşını özlemişti; şimdi ise o yine onun yanında, ama yine de onunla oynamasını sağlayamıyor.” Elizabeth çimenlere baktı. Acaba Oliver gerçekten de Lucy ve Romeo’dan mı bahsediyordu? Oliver’ın kendisini sadece bir arkadaş olarak görmesinden çok sıkılmıştı. “Hadi, hadi yarışalım da bu atlara biraz hareket fırsatı verelim. Biliyorum, bu sıkıcı yolculukta sen de benim kadar sıkılmışsındır.” Ama Oliver hiç sıkılmış gibi görünmüyordu; Miss Barley’nin şakalarına bile gülüyordu.

Ama o haklıydı. Atını koşturmak için can atıyordu. Lord ve Lady Stanton’ın evinin çok da uzak olmadığını biliyordu. Atını hızlandırıp Oliver’ı hazırlıksız yakalamak istiyordu. Ama Oliver onu yakalamak için fazla zaman harcamazdı… Her seferinde böyle olurdu. Sonra da onunla dalga geçer, onun yalancı ve hilekar olduğunu söylerdi. En son bir yarışta böyle yapmıştı; Oliver, ceza olarak akşam yemeğindeki tatlıyı ondan almıştı. Bunu düşündükçe gülümsedi.

“Görüyorsun ya, sadece yarışmayı düşünmek bile seni mutlu ediyor. Hadi, Lizzie. Biliyorum ki bunu yapmak istiyorsun.”

Elizabeth’in gülümsemesi kayboldu. Onun bu takma adı, artık böyle davranamayacağını hatırlattı ona. O hâlâ onu “Küçük Lizzie” olarak görüyordu. Onun anlaması için ne yapmalıydı? Kendisinin artık o küçük kız olmadığını, onunla birlikte her türlü maceraya atılmak istemediğini göstermesi gerekiyordu. Her şeyin değişmesi gerekiyordu. Artık bir eş ve anne olma zamanı gelmişti. Eğer o, Elizabeth’in hayatında bu rolü üstlenmesini istemiyorsa, o zaman kenara çekilmeliydi. Lord Hastings artık onun geleceğiydi.

Elizabeth dudaklarını birbirine bastırdı ve biraz daha dik oturdu; Dalton Park ile ilgili anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. “Bayanlar, at yarışları sırasında yarışmazlar, Bay Turner. Lord Hastings bunu uygun bulmazdı.”

“Elizabeth.” Adını söyleyiş şekli –neredeyse bir okşama gibi– onun ona bakmasına neden oldu. Ses tonunda bir değişiklik vardı. Ve bakışları… Eğer Lord Hastings’in bakışlarının sıcak olduğunu düşünüyorsa, bununki ise adeta ateş gibiydi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bunun anlamı neydi? Acaba hayal mi ediyordu? Yoksa o… kıskanıyor muydu?

Hain kalbi bu fikri fazlasıyla beğendi.

“Bay Turner!” Bayan Barley’nin sesi, Oliver’ın söylemek üzere olduğu her şeyi kesintiye uğrattı. “Veliaht prensle olan buluşmanız hakkında bana anlatacağınıza söz vermiştiniz! At sürme işlemimiz neredeyse bitti, ancak hâlâ o hikayeyi duymadım. Lütfen anlatın bana.” Bayan Barley, kirpiklerini ona doğru salladı.

Oliver iç çekti ve gözlerini Elizabeth’ten ayırdı. “Tabii ki. Hemen orada olacağım.” Elizabeth, Oliver’ın yine kendisine baktığını hissedebiliyordu; ancak onun bakışlarına karşılık vermek istemedi. Neden o kadına hayır diyemiyordu ki? Açıkça, söylemek üzere olduğu şey oldukça önemliydi. Ancak görünüşe göre, o flörtöz kıza ve Londra’daki diğer tüm genç kızlara olan ilgisi daha önemliydi. Oliver, sadece canı sıkıldığında, bir arkadaşa ihtiyaç duyduğunda, Dalton Park’ta güvende olduklarında ve etrafta onu eğlendirecek kimse olmadığında Elizabeth’i istiyordu. Peki Elizabeth ne zaman bunu unutmayı bırakacaktı?

Elizabeth’in öfkesi kabardı. Onun konuşmaya hazır olduğu her an orada bulunmaktan bıkmıştı artık.

“Elizabeth, daha sonra konuşabilir miyiz?” diye sordu Oliver. Bu sırada Lord Hastings de sakin ve ağırbaşlı atının üzerinden tekrar onun yanına geldi.

Gözlerini Oliver’a dikti. “Hayır, sanırım zamanımız olmayacak.”

Kaşları çatıldı. “Ama—”

“Carver,” diye sözünü kesti Oliver’a ve omzunun üzerinden kardeşine baktı. “Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor…?” Rehberlerine baktı; onlar grupdan oldukça uzakta kalmışlardı ve kendi mutlu yeni evli hayatlarına o kadar dalmışlardı ki bu durum gülünçtü. İkisinin de atlarının dizginlerinde sadece birer eli vardı; diğer elleri birbirine kenetlenmişti. Mary bu durumu görseydi çok şaşırırdı. Hayır. Şu an Mary’yi düşünmek istemiyordu. Kız

kardeşiyle ilgili ne yapacağı konusunda hâlâ emin değildi ve bu durum onu korkutuyordu.

Oliver, tekrar Miss Barley'nin yanına döndü.

Lord Hastings, Elizabeth'in görüşlerine katıldı.

Hâlâ önünde tüm bir öğleden sonra vardı: Sahte gülümsemeler sergilemek ve sevmediği bir adamın peşinden koşmak için…

Ve aniden, ağlamak istedi.

Her şey yanlış geliyordu. Flört etmek de yanlıştı. Londra da yanlıştı. O ve Oliver da yanlıştı. Üstündeki o parlak lavanta rengi kıyafet de kesinlikle yanlıştı. Bunların hiçbiri ona ait değildi. Bunu ne kadar süre daha sürdürebileceğinden emin değildi. Sonuçta bunun bir anlamı olur muydu ki?

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Oliver, burnundan üç kez derin nefes alıp vermekle ilgilendi.

Nefes alın. Nefes verin.

Eğer tüm dikkatini yavaş ve düzenli bir şekilde nefes almak üzerine yoğunlaştırırsa—

Nefes alın. Nefes verin.

Elizabeth'in onu ne kadar öfkelendirdiğinin farkında bile değildi.

Nefes alın. Nefes verin.

Elizabeth'in sahte kahkahaları, onun meditasyonunu böldü. Lord Hastings, tüm öğleden sonr boyunca tek bir şakacı söz bile söylemedi. Hiçbir şey. Oysa Elizabeth, o iğrenç sahte kahkahaları sanırım yüzlerce kez attı. Peki o adamda ne görebiliyordu ki? Çoğu kişi Lord Hastings'i saygın bir beyefendi olarak görürdü. Oliver ise onu son derece sıkıcı bir adam olarak buluyordu. Sabahleyin yola çıktıklarından beri Lord Hastings'in ağzından hiçbir ilginç veya orijinal söz çıkmamıştı.

Oliver, kendine müdahale etmeyeceğine dair yemin etmişti. Ama tabii ki, tıpkı diğer her seferinde olduğu gibi, Elizabeth'in yanında olduğunda ondan uzak kalamadı. Elizabeth adeta bir mıknatıstı ve Oliver'ın içindeki her şey ona karşı büyük bir çekim hissediyordu. Ayrıca Hastings'e karşı o kadar kıskançtı ki, Oliver'ın cildinin yeşile dönmeye başladığından korkuyordu.

Neredeyse, Lord Hastings'in o sırada Elizabeth'in tabağına koyduğu bütün salatalıklar kadar yeşildi. Oliver, Elizabeth'in nasıl tepki vereceğini dikkatle izledi.

Yarım saat önce Lady Charlotte Stanton'ın evine varmışlardı ve bahçesinde piknik yapmanın keyfini çıkarıyorlardı. Herkes, bembeyaz örtülerin ve güneş ışığını yansıtan parlak eşyaların bulunduğu bir masanın etrafında oturuyordu. Oliver için, toplumun "piknik" olarak nitelendirdiği

şey her zaman komik gelmişti. Miss Barley, yine de fazla yakından Oliver'a yaklaştı ve bahçedeki düzgün şekilde düzenlenmiş yollar hakkında konuşmaya başladı. Ayrıca, ayrılmadan önce bu yolları gezmek istediğini söyledi. Davranışları oldukça barizdi; muhtemelen Oliver'la yalnız kalmak ve onun "harika bir öpücük veren kişi" olduğu iddiasının doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ancak bir şey kesindi: Miss Barley asla bunu öğrenemeyecekti.

O durmadan konuşmaya devam etti, ancak Oliver zihinsel olarak kendi kulaklarını tıkadı; böylece Elizabeth'in tepkisine odaklanabilsin. Lord Hastings, Elizabeth için özenle hazırladığı tabağı ona uzattığında, Oliver gözlerini kısarak baktı. Elizabeth tabağa baktı ve Oliver, onun dudaklarında beliren hafif kaş çatma ifadesini fark etti. Gözleri bir an için Oliver'ınkilerle buluştu; ardından tekrar Hastings'e dönerek gülümsemesini geri kazandı. "Teşekkür ederim, efendim."

Hastings, onun gülümsemesini görünce memnun bir ifade takındı. Tabağına doğru başını sallayarak, "Sanırım salatalık istemediğinizi unuttunuz. Bu yüzden kendi tabağımdan birkaç tane alıp tabağınıza ekledim," dedi. Kendi tabağından bir salatalık aldı, büyük bir ısırık aldı ve yuttu. "Çok lezzetli bir meyve, değil mi?"

Elizabeth birkaç kez hızlıca göz kırptı. "Ah, evet. Onları çok seviyorum."

Oliver'ın ağzından yüksek bir kahkaha çıktı. Bunu öksürük taklidiyle gizlemeye çalıştı, ancak yine de Elizabeth'ten sert bir bakış aldı.

Anlamsız kelimelerle birbirleriyle iletişim kuruyorlardı. "Susun. Hiçbir kelime söylemeyin."

Gülümsedi ve arkasına yaslanarak kollarını birleştirdi. "Peki. Ama ben her zaman gerçeği bileceğim."

Güneş çok parlak ve sıcaktı. Elizabeth öğle yemeği için içeri girmedi. Bu da tek bir şey anlama geliyordu.

Oliver, Elizabeth'in en sevdiği meşe ağacının bulunduğu yöne doğru yürüdü. Orası Dalton House'dan çok uzak değildi; ancak o kadar da uzaktı ki, malikanenin pencerelerinden orası görülemiyordu. Elizabeth, bu ağacı on yaşındayken keşfetmiş ve onu kendisine ait olarak ilan etmişti. Ağacın kendisiyle konuştuğunu söylüyordu; bu yüzden de ağacın kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Bunun sekiz yıl önce olduğuna inanmak zordu.

Artık o bir kadındı. Bu yüzden Oliver, yaz tatili boyunca Elizabeth'ten uzak durmaya karar verdi. Kensworth hâlâ onunla birlikte eve dönmüyordu; bu yüzden Oliver'ın, kendisi ile Elizabeth arasında gerekli olan engeli oluşturacak kimse yoktu. Ashburn ailesinin her üyesi Oliver'ı ailelerinin bir parçası olarak görüyordu; bu yüzden de Elizabeth için herhangi bir tehdit oluşturmuyordu. İşte bu yüzden Oliver'ın dışarı çıkmasına izin veriliyordu. O an da piknik yapmak için hazırlanmış ve Elizabeth'i arıyordu. Tüm bunlar, dük ve düşesin izniyle gerçekleşiyordu.

Eğer Elizabeth bir odaya girdiğinde onun düşüncelerini okuyabilselerdi, ona böyle bir lütufda bulunmazlardı.

Ama yine de, düşesi ve dükü kendi ebeveynleri gibi seviyordu. Aslında kendi babasını sevmiyordu; bu yüzden onları farklı bir şekilde seviyordu… Daha derin bir duyguyla. Onların güvenini kaybetmek için asla hiçbir şey yapmazdı.

Oliver'ın çizmeleri, yüksek yeşil çimenlerin üzerinde gürültü çıkarıyordu; her adımı adeta bir kahkaha gibi geliyordu kulağa. Bu kahkaha, onun güzel ve keyifli arkadaşından bir yaz boyunca uzak duramayacağını gösteriyordu. Aslında, Oliver neredeyse her gününü Elizabeth ile birlikte geçirmişti. Sabahları birlikte at sürüyorlardı. Öğleden sonraları ise birlikte yürüyüş yapıyor veya Kate ile kart oynuyorlardı. Akşamları ise, dük ve düşes yakınlarda satranç oynarken, Oliver ve Elizabeth kütüphanede mum ışığında kitap okuyorlardı.

Elizabeth'in o uzun ağacı göründü. Bu oldukça ilginç bir ağaçtı; ortadan ikiye bölünmüştü. Ancak iki yarısı, Dalton Park'ta geçirdiği ilk yaz boyunca Elizabeth için gizli bir sığınak oluşturmak amacıyla ağaca çakılan küçük bir tahta parçasıyla birbirine bağlanmıştı. Güneş altın renginde parlıyordu ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Bu yüzden Elizabeth'in ağacın diğer tarafında, gövdeye yaslanmış halde oturduğunu biliyordu.

Yaklaştığında gülümsedi; ağacın arkasından yeşil bir kumaş parçası ve çıplak bir ayak görünüyordu. Botlar ve çoraplar ise rastgele yere atılmıştı. Oliver ağacın etrafını dolaştı ve Elizabeth'i tam da tahmin ettiği gibi buldu: Uyuyordu. Şapkası botlarının daha da uzağında duruyordu. Elinde kitap vardı. Burnunun üstünde hafif pembe bir çizgi vardı.

Oliver, botuyla nazikçe onun çıplak ayak parmaklarını hafifçe dürttü. Dudaklarının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi, ancak gözlerini açmadı. "Oliver," dedi neredeyse fısıltı gibi.

Kalbi hareketlendi. "Evet?"

Bu sefer gözlerini açtı ve sanki ancak şimdi onun kendisinin karşısında durduğunu fark etmiş gibi davrandı. Peki o zaman neden az önce böyle davranmıştı ki?

"Oliver!" Dik bir şekilde oturdu ve elini, başının arkasındaki düğümden çıkmış olan kıvırcık saçlarına götürdü. Sonra burnunu buruşturdu; muhtemelen cildinin pürüzsüzlüğünü fark etmişti. "Ah, lanet olsun. Burada ne kadar süredir bulunuyorum acaba?"

Gülümsedi, onun şapkasını alıp onun kucağına attı. "Saatlerce…"

Kaşlarını çatarak şapkasını başına taktı; kurdeleleri ise bağlamadı. "Nasıl uyuyabildiğimi hiç anlamıyorum," derdi her seferinde. Öğleden sonraki uykuları asla onun istediği şey değildi. Ancak yazın sıcak güneşi onu her seferinde uykuya daldırırdı. Oliver buna, Elizabeth'in güneş doğmadan uyanması ve günün neredeyse tamamını hareket halinde geçirmesinin neden olduğunu düşünüyordu. Uykuya dalmak için Elizabeth'in fırsat kollaması gerekiyordu.

"Bunun, gözleri kapatmakla başladığı düşünülebilir."

O, ona sinirli bir bakış attı ve onu tekmelemiş gibi yaptı. O da bunu önledi ve gülümsedi. "O çantada lezzetli bir şeyler getirdin mi, yoksa sadece en yeni aksesuarın olarak mı taşıyorsun?"

Biraz daha dik durdu; sırt çantası omzunda asılıydı ve sanki çok havalıymış gibi davranıyordu. "Bu şu an şehirde çok popüler bir hareket. Ne dersin?" Oliver ona tepeden bakıyordu; o da gülümsemesini bastırdı.

Bence sen, çirkin bir sırt çantası taşıyan, çocuksu ve aptal bir insansın.

Kınayıcı bir tavır takındı ve çantayı sıkıca tuttu. "Artık lezzetli yemeğimi seninle asla paylaşmayacağım."

Mavi gözleri parlıyordu. "Bana bir şeyler getirdiğini biliyordum."

"Evet, yedim. Ama şimdi hepsini tek başıma yemek istiyorum."

"Beni özür dilemeye zorlayacaksın, değil mi?"

"Çantaya koyun."

Ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi, ancak bunu bastırdı. "Pekala." Çantaya baktı. "Lütfen beni affedin. Çok kaba davrandım ve kötü davranışlarım için derin üzüntü duyuyorum."

Gülümsedi; onların oyunlarından oldukça keyif alıyordu. Elizabeth, toplumdaki diğer kadınlar gibi kendini önemli hissetmezdi. Neşeli sohbetlerden asla kaçınmazdı. Kahkahalarını asla bastırmazdı. Elizabeth… harikaydı.

Oliver, onun yanına çömeldi ve çantasındaki eşyaları karıştırmaya başladı. Linen kumaşla sarılı küçük bir sandviç çıkardı ve bunu Elizabeth'e verdi. Elizabeth sandviçi aldığında elleri birbirine değdi. Bu küçük temas bile Oliver'ın tüm vücudunda bir titreme yarattı. Onun için böyle hissetmemesi gerekiyordu.

Yutkundu ve tüm dikkatini kendi sandviçinin ambalajını çıkarmaya verdi.

Sandviçinin paketini açtıktan sonra şaşkınlıkla bağırdı: "Salatalık!"

"Oh, işte. Yanlışlıkla kendi olanını size vermişim."

Yine birbirleriyle konuştular, ancak bu sefer o, onunla temas kurmamaya özen gösterdi. Kadın uzun ve dramatik bir şekilde nefes verdiğinde, adam gülümsemekten kendini alamadı. "Bir an için, o iğrenç yeşil meyveden hoşlanmadığımı unuttuğundan korktum."

"On yaşından beri her gün bana bu şeye olan nefretini hatırlattığın halde, ben nasıl unutabilirim ki?" Ona yaklaştı ve kendi salatalıklı sandviçinden büyük bir ısırık aldı. Kız ise sevimli burnunu buruşturarak ondan uzaklaştı.

"Onlardan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Aslında onlardan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Keşke Adem, Onları Cennet Bahçesi'nde paramparça etseydi ve onları sonsuza dek ortadan kaldırsaydı.

Gülümsedi. "Biliyorum."

"İyi. Sadece unutmaman için böyle yapıyorum." Ona baktı ve o, kadının neredeyse flört eder gibi baktığı için midesinin bulandığını hissetti. Bir an için göz göze kaldılar; sonra kadın boğazını temizleyip kendi sandviçine baktı. Aslında bu sandviç bile sayılmazdı; çünkü içinde sadece ekmek ve peynir vardı. "Meyvelerde ne gördüğünü anlamıyorum."

"Annem onları çok severdi," dedi ve sonra donakaldı. Gerçekten de bunları yüksek sesle mi söylemişti? Annesi hakkında hiç konuşmazdı. Asla. Kimseyle konuşmazdı.

Elizabeth'in dudakları aralandı ve derin bir nefes aldı. Bu yazısız kuralı da biliyordu. Sorular, endişeler ve belirsizlikler, Elizabeth'in gökyüzü mavisi gözlerinde yansıyordu. Bakışları sandviçine düştü. İçindeki bir şey, onun kendisinin çizdiği sınırı aşmasını istiyordu. Dünyadaki hiç kimsenin yaklaşmasına asla izin vermediği o sınırı…

“Devam et,” dedi, izin verirken sesi biraz titriyordu. “Bana sor.”

Yüzünü ona çevirdi; ifadesi yumuşak ve şefkatliydi. “O nasıl biriydi?”

Nefesi, baharın ilk temizleyici esintisi gibiydi. Gözlerini kapatarak, göğsünün derinliklerinde sakladığı o güzel anıları hatırlamaya çalıştı. “Her açıdan harika bir kadındı.” Onu hayal ederken gülümsedi. “Çocukken, annemin ellerimi tutup beni çimenlerin üzerinde döndürdüğü anları hâlâ net bir şekilde hatırlıyorum. Annem, beni her şeyiyle koruyan bir kadındı.” Oliver, içinde yükselen duygular yüzünden boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“En karanlık günlerde bile o gülümsedi; böylece benim her zaman gülümsemek için bir nedenim olurdu. Macera ve aşkla ilgili harika hikayeler anlatırdı. Bir şekilde, bizim çok karanlık olan hayatımızı daha aydınlık hale getirmeyi başarırdı.” Sonra o öldü ve onunla birlikte tüm ışığı da kayboldu.

Oliver, annesini kaybettiği anı hatırladığında, göğsünde o tanıdık acıyı hissetti. Küçük bir çocukken, dünyada onu seven tek kişinin artık yok olduğunu öğrendiğinde yaşadığı kayıp, üzüntü ve korku duygularını tekrar yaşadı. Bu acılardan kurtulmanın tek yolu, dikkatini şu ana vermektir; çünkü artık çaresiz bir çocuk değildi.

Gözleri hâlâ kapalıyken, etrafındaki dünyayla bütünleşti. Yazın kokusu, güneşin sıcaklığı, başının üstündeki kuşların sesleri ve ağaç yapraklarını okşayan esinti… Parmaklarını uzattı ve avucunun altındaki keskin çimen yapraklarını hissetti. Bir süre sonra, bıçağın dönme hareketleri biraz azaldı.

Ama sonra, bunlara ek olarak beklenmedik bir his daha ortaya çıktı: Sıcaklık, yumuşaklık, pürüzsüzlük… Gözlerini açtığında, Elizabeth’in elinin kendi elini kapladığını gördü. “Ona ne oldu?” diye nazikçe sordu.

Bu, en zor kısımıydı. Hayatını sonsuza dek değiştiren o an… “Uykusunda beklenmedik bir şekilde öldü.” O gece tekrar aklına geldi. Annesi yatağa çekildikten sonra, kapalı kapının ardından Frank Turner’ın öfkeli sesi duyuluyordu. Frank onu rahat bıraktığında, annesinin yastığına gömülüp ağladığını hâlâ duyabiliyordu. Oliver tekrar gözlerini kapattı. Keşke zamanı geri alıp, onun için daha güçlü olabilseydim diye düşündü. Kapıyı açıp, tıpkı annesinin tüm hayatı boyunca onu koruduğu gibi, onu babasından koruyabilseydim…

Doktor, bunun büyük olasılıkla kalp ile ilgili bir sorundan kaynaklandığını söyledi. Buna şüphem yok. Babam çok nefret dolu ve

saldırgan bir insandı… Onun nefretinin onun ölümüne neden olduğuna ve annemin kalp kırıklığından öldüğüne inanıyorum.

Oliver, Elizabeth'in elinin kendisinin elini kapladığı yere baktı. Sonra da onun gözlerine baktı. Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Elizabeth gözlerini kırptı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Oliver elini kaldırıp başparmağıyla o gözyaşını sildi. Elizabeth gözlerini kapattı ve hafifçe onun dokunuşuna doğru eğildi. Nasıl oluyordu da Elizabeth hiçbir şey söylemiyordu, ancak Oliver kendini daha önce hiç bu kadar rahatlamış hissetmemişti?

"Sen ona benziyorsun, biliyor musun?" diye fısıldadı kadın. Adamın tüm vücudu birdenbire hareketsiz kaldı. Kadının gözleri açıldı ve ona dikildi. "Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışıyor ve kahkahaların her zaman benim 'gölgelerimi' uzaklaştırıyor."

Hiçbir şey söyleyemedi. Donup kalmıştı; bu anı ve onun sözlerini içine çekiyordu… İçtenlikle, bunların gerçek olmasını diliyordu.

"Ve sen salatalığı çok seversin," dedi o.

Gülümsedi; eli yüzünden ayrıldı ve sandviçine baktı. "Ama sen öyle değilsin."

Kısa bir, düşünceli sessizlik oldu.

"Hayır," dedi basitçe. "Ama madem ki arkadaşız, senin onlara sahip olman için her zaman elimden geleni yapacağım."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Artık yeterdi. Sabırlı olmaya çalışmıştı. O sabah Elizabeth'e gerekli olan alanı vermeye çalışmıştı. Ama onun Hastings'e göz kırptığını ve ona iltifatlar yağdırdığını görmek dayanılmazdı. Kıskançlık yüzünden değil… Tabii ki kıskançtı, ancak asıl sebep, Elizabeth'in bunu berbat bir şekilde yapmasıydı. Bu haliyle Elizabeth'i görmek acı vericiydi. Çok gergin ve rahatsız görünüyordu; yeni durumundan hiç de hoşlanmıyordu. Tıpkı o gibi…

Kafası karışıktı. Elizabeth neden kendini böyle bir aptala emanet etsin ki? Hayır, en azından aptallar biraz olsun ilginçti. Hastings ise tam bir heykeldi. Elizabeth'in, ona Oliver'ın yapamayacağı şekilde iyi bakabilecek, saygın bir adamla evlenmesini isterdi. Ama bu, onun Elizabeth'in hayatının geri kalanında onu sıkacak biriyle evlenmesini istediği anlamına gelmiyordu.

Oliver, duvara yaslanmaya devam etti ve bulunduğu küçük dolabın kapısının aralığından dışarıya bakıyordu. Elizabeth'in oradan geçmesini beklemek oldukça çaresizce bir davranıştı, ancak ne diyebilirdi ki? Çaresizdi. Onunla tek başına bir dakika bile olsa konuşmak istiyordu. Neden böyle davrandığını, neden salatalığı seviyormuş gibi yaptığını anlamak istiyordu.

Yaklaşan ayak sesleri, onun dikkatini dolabın sol tarafına çekti. Elizabeth ve Lord Hastings, Lord ve Lady Stanton'ın arkasından yürüyorlardı. Lord Hastings'in diğer yanında ise sevimsiz Miss Barley vardı. Gruptaki en genç iki kadın ise evin içini gezmeyi reddedip dışarıda kalmayı tercih ettiler. Rose ve Kensworth ise hiçbir yerde görünmüyordu. Onlar en berbat refakatçilerdi.

Ama şu an için Oliver bunun için minnettardı.

Çiftler dolabın yanından geçene kadar bekledi. Sonra dudaklarını yaladı ve yıllardır üflemediği bir ıslık sesi çıkardı. Acaba Elizabeth bu sinyali hatırlayacak mıydı? Bu, yıllar önce ormanda saklambaç oynadıkları zaman Elizabeth ile birlikte kullandıkları gizli sinyaldi. Elizabeth, kendisinden ve kardeşlerinden çok daha genç olduğu için, sıra onda arama yaparken kimseyi bulmakta zorlanırdı. Oliver, Elizabeth'in boş yere aradığı zamanlarda yüzündeki üzgün ifadeyi görmekten hep üzülürdü. Bu yüzden Elizabeth'in onu bulmasına yardım etmek için gizli bir ıslık sesi icat etmişti. Carver ve Mary ise bunu asla anlamadılar. Ne yazık ki, Oliver sık sık arama yapmak zorunda kalıyordu; ancak Elizabeth'in gülümsemesini görmek buna değerdi.

Onun tekrar gülümsemesini görmek istiyordu.

İşareti havada yankılanıp kaybolduktan sonra, o çatlaktan dışarıya baktı. Görünüşe göre kimse o sesi duymamıştı; ancak Elizabeth'in vücudu gerildi. Yere baktı ve kulağını ona doğru çevirdi. O da gülümsedi ve bekledi.

Başını tekrar öne eğdi ve o da kalbinin sıkıştığını hissetti. Acaba bunu kabul etmeyecek miydi? Ama sonra onun şöyle dediğini duydu: "Lütfen beni affedin. Bir anlığına buradan ayrılmam gerekiyor."

"Sizi eşlik etmeli miyim?" diye sordu Lord Hastings. Lanet olası herif… Oliver, Hastings'in Elizabeth ile yalnız kalmaktan başka hiçbir şey istemediğini biliyordu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. Ancak sonra omuzlarının gevşediğini gördü. "Tuvaleti bulmam gerekiyor." Elizabeth'in yüzünün kızarmış olduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. Kendi kendine gülümsedi. "Siz önce gidin, ben de birazdan size katılırım."

Lord Hastings de, bu haberi alırken tıpkı Elizabeth gibi rahatsız görünüyordu. Başını sallayarak koridordaki diğer insanlarla birlikte yürümeye devam etti. Elizabeth ise Oliver'ın saklandığı dolabın bulunduğu yöne baktı. Tereddüt ederek birkaç adım attı ve dolabın hemen dışına geldi. Fısıldayarak, "Oliver? Bu… sen miydin?" diye sordu.

Hızla kapıyı açtı, onun elini tuttu ve onu dolabın içine çekti. Sonra kapıyı tekrar kapattı. Kapıyı tamamen kapatmak istemişti, ancak yine de onun yüzünü görebilmek istiyordu.

"Oliver! Sen ne yapıyorsun böyle?" Elini göğsüne bastırarak nefes aldı; sanki az önce bir aslandan kaçmış gibi.

"Seninle konuşmam gerekiyor," dedi.

“Yani, bir dolaptan fırlayıp beni ödüm patlatmanın bunu yapmanın en iyi yolu olduğunu mu düşündün?”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Yıllar boyunca bana sürekli saldırmanın intikamı bu işte.”

O muhteşem açık mavi gözleriyle onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. Aniden, dolabın ne kadar küçük olduğunu fark etti. O o kadar yakında duruyordu ki, adım atmadan onu öpmek mümkündü.

Hayır. Bunu yapamam.

Ama acaba yapabilir miydi?

Hayır.

Yutkundu. “Gizli görüşmemizi hatırlamışsın.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı. “Tabii ki yaptım.” Gözleri bir an için onunkilerle buluştu. Parmaklarını onunkilerle hafifçe dokundurmayı düşündü. Böyle bir hareket karşısında ne düşünecekti acaba? Eğer kalbi daha da hızlı atarsa, o dolapta ölebileceğinden korkmaya başlamıştı. Kokusu portakal gibiydi ve cildi çok yumuşaktı.

Ancak yüz ifadesi buz gibi soğuktu. Bu ne zaman olmuştu? Son zamanlarda neden ona karşı bu kadar mesafeli davranıyordu? Hatley’nin sözleri tekrar aklına geldi.

Elizabeth sana aşık.

Bu hiç mantıklı değildi. Eğer Elizabeth ona aşıksa, davranışları, zarar görmüş ve saldırgan bir kirpininkinden farklı olmalı değil miydi?

“Burada ne yapıyoruz, Oliver?” diye sordu Elizabeth. Göz temasını keserek eldivenlerinden biriyle oynamaya başladı.

“Sizinle konuşmam gerekiyor. Her seferinde denediğimde, ya Lord Hastings ya da Miss Barley engel oluyor.” Aralıktan dışarıya baktı; acaba Miss Barley onun nerede olduğunu fark etmiş olabilir miydi? Onu, tilki avında kullanılan bir köpek yerine kullanmayı düşündü. Onun iz sürme yeteneği eşsizdi. “Bu kadın beni bir türlü rahat bırakmıyor.”

Elizabeth’e tekrar baktı. Elizabeth’in sarı kaşları sıkıca çatılmıştı. “Engel oluyor muyum? Açıkça deli olduğun bir kadın hakkında konuşurken kullanılabilecek ne ilginç bir ifade…” diye öfkeyle fısıldadı.

Ona şaşkın şaşkın baktı. “Deli mi? Bayan Barley için mi? Bu tam anlamıyla delilik.”

O, o parlak mavi gözlerini ona dikti ve tüm gün boyunca sergilediği o yapmacık, kibar kadın tavırlarından biraz olsun vazgeçti. “Kabul et,

Oliver,” dedi ve parmağını onun göğsüne doğru itti. “Ona ve onun güzel kirpiklerine aşıksın.”

Kısa, inanamaz bir kahkaha attı. “Güzel! Aman Tanrım, bunu gerçekten mi düşünüyorsun?” Sanırım onun neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu; çünkü aslında Elizabeth ve Hastings’in acı verici görüntülerinden kaçınmak için tüm dikkatini Miss Barley’e vermişti. Ancak bu hamle tam bir fiyaskoydu. Şimdi ise bu kadın sanki ona sürekli yapışık gibi görünüyordu. Neredeyse her an omzunun üzerinden bakıp onun ceketinin arkasına tutunduğunu göreceğini sanıyordu. Görünüşe göre yakında ona “arkadaşça” bazı şeyler söylemek zorunda kalacaktı.

“Bana kendin onların harika olduklarını söylemiştin.” Son kelimeyi söylerken ses tonunu değiştirdi ve gözlerini kırptı; sanki o, diğer kadınlar hakkında konuşurken her zaman böyle burun kıvırarak, rahatsız edici bir şekilde konuşuyormuş gibi.

Bunu korkutucu bir şekilde söyledim. Yani, o kadar harika bir kadın ki, rüyalarımda bile sürekli karşıma çıkıyor. O bana göz kırptığında hayatımdan endişe ediyorum. Nasıl olur da o kadına aşık olabileceğime inanabilirsiniz ki?

Aşağıya baktı ve ayaklarını oynattı; bu sırada onun çizmesine hafifçe tekme attı. “Ah, bilmiyorum. Belki de sürekli olarak onunla flört ettiğin için.”

“Sen konuşacak kişi misin?” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Ona gülümsedi; çenesini kendisine doğru kaldırma isteğine direndi. “Acaba, Bayan Barley’yi sevdiğimi düşündüğünüzde biraz kıskanmış olabilir misiniz?”

Elizabeth’in gözleri ona dikildi. “Kesinlikle hayır. Bu saçma. Ona gösterdiğiniz tüm ilgi yüzünden kafam karışmıştı; sadece durumu netleştirmek istedim.”

“Mhmm.” Kıskanıyordu.

“O aptalca gülümsemeyi yüzünden sil!” dedi Elizabeth. Onun kızarmış yanakları ve inatçı reddi, tıpkı şampanyanın Elizabeth üzerinde yarattığı etki gibi, onun üzerinde de aynı etkiyi yaratıyordu. O, umuttan dolayı sarhoş olmuştu ve bu sarholuk durumu, onun sağduyusunu köreltiyordu.

“Kıskanıyordun.”

“Sana tokat atmak istiyorum. Ya da ayak parmaklarına basmak istiyorum. Ya da her ikisini birden yapmak istiyorum.”

Biraz daha ona yaklaştı, gözlerini kısarak ve sanki çok önemli bir sır söylüyormuş gibi fısıldadı: “Hangi kısım seni en çok kıskandırdı?”

“Bu saçma. Gidiyorum.” Kapıya doğru döndü, ancak o, bir adım daha atamadan onun kolunu tuttu.

“Sadece şaka yapıyorum, Lizzie.” Hâlâ onun kolunu bırakmamıştı. Bırakması gerekirdi. Ama eli hareket etmiyordu.

O, kadının bakışlarını takip etti ve kendi elinin kadının kolunun üzerinde olduğunu gördü. Kadının cildinde dalgalar gibi yayılan ürpertiler vardı. Sonra kadın tekrar ona baktı. “Şimdiye kadar kurallarımızdan ikisini çiğnediniz,” dedi kadın, sesinde hafif bir titreme vardı.

Birkaç tane daha kırmak istiyordu. Ona ne olmuştu böyle? Bu hiç iyi değildi. Kararlılığının sarsıldığını hissediyordu ve Elizabeth’i serbest bırakması gerekiyordu. Ancak onu ve Lord Hastings’i gördükçe içi parçalanıyordu.

“Kurallar, çiğnenmek için mi var ki?”

Gülümsemedi. Bakışları ona meydan okuyordu. “Neden buradayız, Oliver?”

“Çünkü…” Elini onun kolu boyunca aşağıya doğru kaydırdı ve ellerini birleştirdi. Parmaklarını birbirine dolayarak samimi, cesur ve içten bir şekilde dokundular. “Çünkü sen salatalık yedin.”

O, kadının nefesini tuttuğunun farkında değildi; ta ki tüm o nefes hayal kırıklığıyla birlikte dışarı çıkana kadar. Kadın elini onun elinden çekti ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Yine o sinirli Elizabeth olmuştu. “Biliyordum ki bunu bırakmayacaksın. Sadece birkaç salatalık vardı, Oliver. Bu kadarıyla bu kadar üzülmenin hiçbir anlamı yok.”

“Sadece salatalık yoktu, bunu ikimiz de biliyoruz.”

Gözleri daraldı. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Ah, yani cahil rolü oynayacağız, öyle mi? O zaman size biraz aydınlatma yapayım.” Elini onun kıyafetlerine doğru salladı. “Öncelikle, o rengi giymekten hoşlanmadığınızı biliyorum.”

Çenesini meydan okur bir şekilde kaldırdı. “Bu renkte hiçbir sorun yok.”

“Hayır, öyle bir şey yok. Üstelik bu kıyafetle harika görünüyorsunuz. Ama biliyorum ki, canlı renkler insanı gereğinden fazla gösterişli yapar. Yanılıyor muyum?”

Ona öyle bakıyordu ki, sanki onunla tartışmak, onu boğmak ya da onu öpmek istiyormuş gibi… Ama bunlardan hiçbirini yapamıyordu. O ise bu

davranışlardan herhangi birinden rahatsız olmazdı.

“Öyle olduğunu düşünmüştüm,” diye devam etti. “Bugün erken saatlerde Hastings, bir at arabasıyla seyahat etmenin çok daha keyifli olacağını söylediğinde, sanki hayatın bununa bağlıymış gibi onayladın. Oysa biliyorum ki, at arabasıyla seyahat etmekten nefret edersin. Kapalı bir arabada bulunmak senin için rahatsız edici; ayrıca saçlarının güneş ve rüzgârın temasından mahrum kalmasından da hoşlanmazsın.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kavuşturduğu kollarına baktı. Koyu renkli kirpikleri yanaklarına değiyordu. Oliver sesini alçalttı ve ona daha da yaklaştı. Biraz fazla ileri gidiyordu, ancak o an bunu umursayamıyordu.

Çenesini nazikçe elinin arasına alarak, yüzünü kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. “Bilmek istediğim şey, Lizzie, bugün neden Lord Hastings’e karşı dürüst olmadığınızdır.”

Bakışlarını onun göğsüne indirdi. Gözleri, onun yeleğinin kumaşına dikilmişti. “Çünkü yapamadım.”

“Neden? Bana her zaman dürüst oldun.”

“Bu farklı,” dedi, sesinde hafif bir titreme vardı.

“Nasıl?” Neden bunu ısrarla yapıyordu? Sonuç ne olacaktı ki?

Gözleri yukarı kalkmıştı ve bakışları onunkilerle buluşmuştu; bu bakışlar hem acı doluydu hem de suçlayıcıydı. “Çünkü sen benim talip değilsin.” Bu sözler onu boğdu. “Sana kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, Oliver. Seni etkilemeye çalışmama gerek yok.” Ses tonu umutsuz ve neredeyse acı doluydu. Bu duyguları tam olarak yansıtıyordu. Aralarında neler oluyordu böyle? “Sonunda Lord Hastings’e gerçeği anlatacağım, ama şimdilik… En azından onunla bazı ortak noktalarımın olması gerekiyor.”

“Ama bunlar ortak çıkarlar değil. O sıkıcı ve aptal adamın yanında var olabilmek için, kendi beğenilerinizi ve hoşlanmadığınız şeyleri feda ediyorsunuz.”

Çenesini onun elinden çekti ve ondan uzaklaştı. “Ah, lütfen dur, Oliver. Bu adil değil. Bana böyle konuşmaya hakkın yok. Benim üzerinde hiçbir hakkin yok.”

Hiçbir hakkı yok mu? Hiçbir talebi yok mu? Oliver, sözlerini dışa vurmamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. Elizabeth’e karşı herkesten daha fazla hakka sahipti. Oliver, onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu. İstese hemen belinden tutup onu kendine çekebilir, onun nefesini keserek onu öpebilirdi. Çünkü Elizabeth’i tanıyordu ve biliyordu ki o da bunu isterdi.

Bu düşünce onu durdurdu ve elleri de gevşedi.

Hatley haklıydı. Elizabeth onu seviyordu. Bu, gözlerindeki ifadeden açıkça anlaşılıyordu. Sanki ondan, kalbini görmesini ve onu istemesini rica ediyordu. Ne zamandır böyle hissediyordu acaba? Nasıl oluyor da o, bunu daha önce fark edememişti? Ya da belki de fark etmek istememişti.

Ama eğer onu seviyorsa, neden bunu ona doğrudan söylememişti ki? Belki de, tıpkı o gibi, içten içe biliyordu ki o, kendisi için yeterince iyi biri değildi.

“Haklısınız. Özür dilerim.” Bir adım geri çekildi. Dolabın izin verdiği ölçüde tabii. Aralarındaki mesafe çok büyük ve soğuk geliyordu. Elizabeth de bunu hissetmiş olmalı. Kollarını ovuşturdu ve bir süre sessiz kaldı. Sonra dönerek dolabın kapısını açmaya hazırlandı. Ancak duraksadı ve derin bir nefes aldığını duydu.

Aniden döndü. “Biliyor musun, Oliver, başkaları uğruna kendi arzularımdan ve isteklerimden vazgeçmem gerektiğini söylemeni oldukça ikiyüzlü buluyorum.” O ise hiç kıpırdamadı. Bununla ne demek istiyordu acaba? “Daha önce bana Bayan Barley’ye karşı kıskanç olup olmadığımı sormuştun. Cevabım hayır. Sadece rahatsız oldum.”

Onun sert tonu ve ona doğru yaklaşması yüzünden başı geriye doğru fırladı. Artık aralarındaki mesafe giderek azalıyordu ve o da kendini onun ile arkasındaki dolap duvarı arasında sıkışmış halde buldu. “Oh?” Nefes almayı mı bırakmıştı? “Sizi neyle kızdırdım ki, Lizzie?”

“Sürekli olarak o kadınla flört ediyorsun. O yüzden de seni rahat bırakmıyor. Üstelik onun kişisel hizmetçisi olmaya bile razı oldun. Kadının tüm saçma sapan taleplerine hemen uyudun: Saçındaki hayali yaprağı çıkarmaktan, piknik sırasında Lady Olivia ile yer değiştirmeye kadar… Aslında, onun çekici olduğunu düşündüğünü her fırsatta belli ettin. Hatta Londra’daki her kadına da aynı şekilde davranıyorsun.” Bir şekilde o, ona daha da yaklaşmayı başardı. “Ama sen böyle biri değilsin, Oliver Turner. Daha iyisisin.” Peki gerçekten öyle miydi? “Ve madem ki hizmetçi değilsin, artık böyle davranmayı bırakmalısın.”

“Elizabeth, anlamıyorsunuz. Ben sadece toplumun üst sınıfındaki kadınlara bir hizmet sunuyorum. Onların hayatlarını benimle geçirmek istedikleri söylenemez. Onlar sadece benim ilgimi kullanarak, Lord Hastings gibi daha uygun adamları kendilerine çekmeye çalışıyorlar.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet.”

Kaşları çatıldı. “O zaman sen bir aptalsın, Oliver. Kendindeki güzelliği göremeyen bir aptal.”

“Benim güzel olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu alaycı bir şekilde.

“Bunu bir şekilde atlatmaya çalışma. Bu sefer sana izin vermeyeceğim.” O, onunla konuşurken her zaman doğrudan sorunun özüne inerdi. Bunu nasıl başarıyordu acaba? Onunla olan konuşmayı başka yöne çevirmeye çalışmak boşunaydı.

“Pekala, Lizzie.” Yutkundu. “O zaman ne yapmalıyım?”

Lütfen bu saçma davranışları bırakın. Bundan sonra kendiniz olun. Ve lütfen, tüm Londra’daki kadınların her emrini yerine getirmeyi bırakın.

Dudaklarını büzdü ve bir an düşündü. Ne yazık ki, onun sözleri doğruydu. Bond Street’in yakışıklısı rolünü oynamaktan yorulmuştu. Tek istediği, Elizabeth ile birlikte huzurlu ve mutlu bir hayat sürmekti. Ama eğer bunu başaramazsa, en azından Elizabeth’in başka biriyle böyle bir hayat sürmesini sağlayacaktı. “Peki, dediklerini yapacağım. Ama ancak sen de aynısını yaparsan.” Hastings’in Elizabeth ile evlenmesini istiyordu, ancak bu kişinin Elizabeth’i olduğu gibi sevmesi şarttı. Elizabeth’in maceracı ruhunu asla gizlemesi gerekmemeliydi.

Uzun bir süre sessizce orada durdular, birbirlerine bakıyorlardı. Birbirlerinin kalplerindeki duyguları itiraf etmeleri için birbirlerini cesaretlendiriyorlardı. Keşke bunu yapabilseydi… Keşke onu sevip onu koruyabileceğine kendisi de inanabilseydi. Ama babasının sözleri kulağında yankılanıyordu.

Sonunda sessizliği bozdu ve gülümsemesinde yaramaz bir ifade belirdi. Bu ifade atmosferi değiştirdi ve Oliver’ın midesini alt üst etti. “Katılıyorum. Biraz pratik yapalım mı?” Oliver bu bakışı çok iyi tanıyordu. Bir şeyler planlıyordu, ancak Oliver henüz ne olduğundan emin değildi.

“Bir pratik yapmak faydalı olabilir. Aklınızda ne var?”

“Sana bir şeyler öğreteceğim.” Ses tonu baştan çıkarıcı mıydı, yoksa sadece o böyle mi sanıyordu?

“Oh?” Aniden nefes alamaz hale geldi. Yutkunarak, akciğerlerine biraz hava girmesini sağlamaya çalıştı. “Peki bu da ne?”

Gözleri parlıyordu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Hayır.”

Kaşlarını çattı. Konuşmanın bu yönde gelişmesinden dolayı hayal kırıklığına uğradığını söylemek, durumu hafife almaktan başka bir şey değildi. “Yani, ‘hayır’ dememe yardım edeceksiniz, öyle mi?”

“Evet. Artık dünyadaki her kadın için her şeyi yapmayı bırakmanın zamanı geldi. Kendi haklarını savun. Her zaman başkaları için mutluluk aramak yerine, kendi mutluluğunu kendin yarat.” Omuzlarını dikleştirdi ve ona baktı. “Hadi, biraz pratik yapalım. Oliver, lütfen mavi şalımı almak için Londra’ya geri dön ve onu buraya getir.”

Güldü. “Bu çok saçma bir talep.”

“Evet, işe basit olanlarla başlamalıyız; çünkü görünüşe göre kelime kullanma konusunda pek beceriksizsiniz.” Ayaklarını hareket ettirdi ve onun gözlerinin içine baktı. “Lütfen, ciddi olun.”

Onun bu kararlılığı karşısında gülümsememek elde değildi. Eğer bu sayede gerçek Elizabeth ile aynı odada kalabilir, onun tatlı portakal kokusunu duyabilir ve o mavi gözlere bakabilirse, tüm gününü bu kelimeyi öğrenmeye ayırırdı. Bu bencilce bir davranıştı; ancak bir anlığına bile olsa bencil olmak istiyordu. “Peki. Hayır, Elizabeth. Senin şalın için Londra’ya gitmeyeceğim.”

Başını salladı. “Güzel. Şimdi, Oliver, lütfen nazikçe mutfak ekibinden, ayrılmadan önce bana bir peri pastası hazırlamalarını rica eder misin?”

Gülümsedi. “Hayır.”

“Atımı yıkayın.”

“İmkansız.”

“Bana bin pound verin.”

“Hayır.”

“Beni öp.” Gözleri onunkilerle buluştu ve kalbi durdu.

Bu sadece bir oyundu; bunu biliyordu. Ama zihni, bu isteğin samimi olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Ama… evet, bu istek gerçekten samimiydi. O, hareketsiz duruyordu; ancak gözleri onun gerçek duygularını ele veriyordu. Gözleri her zaman böyleydi. Bakışları, havayı, kuralları değiştiriyordu. Onu öpmeye teşvik ediyordu. Hayali bir çizgiye doğru adım adım yaklaşıyor ve onu da kendisiyle birlikte o çizgiye doğru çekiyordu.

Yapamadı. Aslında yapmak istiyordu… Ama yapamadı. Bu tüm konuşma tamamen onun kontrolünden çıkmıştı.

Oliver, onun dudaklarına bakmamaya çalıştı. Yumruklarını sıkarak, doğru kararı verdiğine kendini inandırmaya çalıştı.

“Hayır, Elizabeth. Seni öpmeyeceğim.”

Hızla göz kırptı ve başka yöne baktı; böylece o büyü ve o an sona ermiş oldu. Küçük dolabın etrafına baktı, sonra da en sahte gülümsemeyle ona

baktı. “Mükemmel. Sanırım artık nasıl yapılacağını anlamışsınız. Diğerlerini bulmaya gideyim.” Elizabeth dolaptan çıktı ve o da onu serbest bıraktı.

Az önce ne olduğundan veya bu durum karşısında nasıl hissettiğinden tam olarak emin değildi. Elizabeth ise hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu; hatta üzgün bile görünüyordu. Peki ya Hastings? Onun bu teklifini desteklememiş miydi?

Oliver yüzünü elleriyle ovuşturdu ve inledi. Her şey çok karmaşıktı; ulaşılamaz gibi görünüyordu. Zihnindeki engeller aşılamaz gibi geliyordu. Kendisi ile Lizzie arasındaki uçurum da giderek büyüyordu. Herkesin hayatındaki yeri de değişmişti. Kensworth’un artık ona ihtiyacı yoktu. Elizabeth onun yerini alıyordu. Babası ölmek üzereydi. Annesinin anıları da giderek siliniyordu. Dalton Park’a gitme sebepleri de giderek azalıyordu.

Ona bir amaç ve kimlik kazandıran bu insanlar olmasaydı, o kim olurdu?

Hayatta ne istiyordu?

Elizabeth.

Ama o, ona sahip olmaya izin vermedi.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Elizabeth, Mary’nin evine doğru yürürken ne yaptığının tam olarak farkında değildi. İkisinin evleri çok da uzak değildi, ancak Rose, Elizabeth’in yanında bir hizmetçi olmasını ısrarla istemişti. Bunun sebebi Rose’un nezaket kurallarına önem vermesi değil, Mary’nin Rose’un Elizabeth’i yalnız bıraktığını öğrenmesi durumunda kendisinin azar işiteceğinden korkmasıydı. Muhtemelen Rose’un bu dünyada korktuğu tek kişi Elizabeth’di. Elizabeth de bu durumu anlıyordu.

Eğer Elizabeth tamamen dürüst olsaydı, kız kardeşini görmek istemezdi. Hâlâ ona karşı öfkeliydi. Kız kardeşi onu hayatının bir parçası olarak görmek istemiyorsa, peki, Elizabeth de Mary’nin hayatının bir parçası olmasını istemiyordu.

Sadece bir tane, küçük sorun vardı… Mary’nin kendi hayatında olmasını istiyordu. Kendi kararlarını vermeyi ve yetişkin bir kadın olarak kabul edilmeyi çok istese de, elinde bir davet mektubu vardı ve bununa nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Elizabeth, tüm duygularını bir kenara bırakıp, Mary’den kendisi adına karar vermesini isteyecekti.

O sabah Elizabeth, kahvaltı odasına girdiğinde, elinde Hastings Hanımefendisi’nin davetiyesi olan, kaşlarını çatmış bir Rose ile karşılaştı. Hastings Hanımefendisi, küçük bir ev partisi düzenlemişti; neyse ki Elizabeth, bunu zaten Lord Hastings’ten öğrenmişti. Rose bu fikirden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu, ancak yorum yapmayı reddetti ve Elizabeth’in bu kararı kendisinin vermesi gerektiğini söyledi. Rose, ailelerinin sezonun ortasında Hastings’lerin evinde düzenlenecek olan bu özel partiye davet edilmesinin ne anlama geldiğini anlamış gibiydi.

Bir başka sorun daha vardı: Oliver’ın davranışları yüzünden Elizabeth’in kafası çok karışıktı ve bu yüzden kendisi için doğru kararı veremiyordu. Ya daveti kabul edip Lord Hastings ve onun teklifini

desteklemeliydi, ya da Oliver'ı sevdiği gibi onu asla sevmeyeceğini kabul edip daveti reddetmeliydi. Böylece ona, aralarındaki ilişkinin sona erdiğine dair net bir mesaj göndermiş olurdu.

Mary bazen çok baskıcı olabiliyordu, ancak hayatla ilgili kararlar verme konusunda oldukça iyiydi. Ona gerçekleri anlatırdım; tabii ki Oliver'a olan karşılıksız aşkımı söylemezdim. Cevabını aldıktan sonra yine kız kardeşime karşı öfkelenirdim.

Elizabeth, eve adım attığında tuhaf bir hisse kapıldı. Uşağın yüzü gergin görünüyordu. Ev sessiz ve karanlıktı; ancak bu muhtemelen dışarının oldukça kasvetli olmasından kaynaklanıyordu.

Bir hizmetçi, köşede duruyordu; sırtı Elizabeth'e dönüktü ve yavaşça bir resim çerçevesini tozdan arındırıyordu. Uşak, Elizabeth'in bakışlarını takip etti ve hizmetçi bunu fark etmiş olmalı. Endişeli bir şekilde omzunun üzerinden uşağa baktı. Uşak da hemen başını Elizabeth'e çevirdi. "Eğer hanımefendinin bir ihtiyacı olursa, lütfen çalmaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim."

Bir şeyler tuhaftı. Çalışanlar sanki iğnelerin üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Ya da nefeslerini tutuyorlarmış gibi.

Belki de oyalanıyordu için, Elizabeth yeğeniyle birkaç dakika geçirmek üzere beşik odasına baktı. Ancak muhtemelen dadı, Jane'i dışarıya çıkarmıştı; çünkü Jane orada değildi. Elizabeth'in yapabileceği tek şey, Mary'nin odasına doğru yavaşça ilerlemekti. Her adımda, garip bir his onu rahatsız ediyordu. Kesinlikle bir sorun vardı. Bunu açıklayamıyordu. Ancak bu hisler, kız kardeşine karşı duyduğu öfkeyi bastırıyor ve onu daha hızlı hareket etmeye itiyordu.

Kapıyı çalıp açtığında, kız kardeşinin yatakta, yan tarafına doğru kıvrılmış halde yattığını gördü. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Elizabeth içeri koştu ve yatağın yanına diz çöktü. "Mary, her şey yolunda mı?"

Mary hızla gözlerini açtı; Elizabeth'in yanında bulunmasına şaşırmıştı. Yüzündeki endişeli ifade kayboldu ve hafifçe gülümsedi. "Ben iyiyim. Burada ne yapıyorsun?" Görünüşe göre Elizabeth ve Mary'nin "iyi olmak" kavramına dair farklı tanımları vardı.

"En sevdiğim kız kardeşimi ziyaret etmek için gerçekten bir bahaneye ihtiyacım var mı?"

Mary hafifçe gülümsedi ve sessizce konuştu. "Bunu söylediğini Kate'e söyleyeyim mi?" Nefes alması zorlanıyordu.

“Eğer isterseniz… Ama o, bana da aynı şeyleri söylediğimi size söyleyecektir.”

“Peki ya Rose?”

“Elbette.”

Mary gülümsedi ve Elizabeth, kız kardeşinin bir şeyleri saklamaya çalıştığını anladı. Mary, “anne tavuğu” tavrını takınmıştı. Elizabeth’in içindeki öfke bir kez daha ortaya çıktı.

“Elinde ne var?” diye sordu Mary, bu sefer sesi acı doluydu.

“Oh. Aslında, biraz haberle ve… biraz da tavsiye almak için geldim.” Elizabeth derin bir nefes aldı, cesaretini toplamaya ve gururunu bir kenara bırakmaya çalıştı. Mary gözlerini sıkıca kapattı ve hafifçe inledi. Elizabeth, Mary’nin kolunu sıkıca tuttu. “Ne oldu?”

Kız kardeşi başını salladı; koyu kahverengi saçları da bu hareketle birlikte sallandı. “Hiçbir şey yok. Her şey yolunda. Söylediklerine devam et.”

“Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?”

Mary, Elizabeth’e öfkeli bir bakış attı; gözleri parlıyordu. “Çünkü bu seni ilgilendirmez. Kendi işlerimi kendim halledebilirim.” Tabii ki. Tipik Mary davranışı işte.

Öfke, utanç ve hayal kırıklığı Elizabeth’i sarmıştı. Ayağa kalktı ve eteğindeki kırışıklıkları güçlü bir şekilde düzeltti. “Evet, yıllar boyunca bunu çok açık bir şekilde gösterdin, Mary.” Kapıya doğru yürüdü; artık o odadan çıkıp bir daha geri bakmayacaktı. Mary kendi başının çaresine bakabilirdi. Elizabeth tekrar döndü; eli kapının kolundaydı. “Boş verin. Artık hayatınıza müdahale etmeyeceğim. Artık rollerimizi çok iyi anlıyorum. Eğer beni bir arkadaş veya sırdaş olarak görmüyorsanız, artık denemeyeceğim…”

Mary’nin yüzü buruşmuştu. Vücudu sıkı ve acı verici bir şekilde büzülmüştü. Elleri çarşafı o kadar sıkı kavramıştı ki, Elizabeth parmaklarının çarşafa delik açıp açmayacağını merak etti.

Ve sonra, aniden fark etti.

Elizabeth’in eli kapıdan çekildi ve hızla yatağın yanına geri döndü. “Mary,” dedi Elizabeth, kız kardeşinin elini tutarak sıktı. “Bu bebekle ilgili bir durum, değil mi? Zamanı gelmiş.” İşte bu yüzden hizmetçi de bu kadar endişeli görünmüştü. O da zamanın geldiğini biliyordu.

Mary, gözlerini açmadan başını şiddetle salladı. Alnında ter damlaları belirmeye başlamıştı. “Hayır. Öyle değil. Sadece kendimi iyi

hissetmiyorum, hepsi bu.” Kendini iyi hissetmiyor mu? Bu durum, sadece kendini iyi hissetmemekten daha ciddiydi. Elizabeth ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Mary endişeli bir tonla.

“Robert’u getirmek için. Onun, işlerin başladığını bilmemesi gerekiyor.”

“Hayır! Hiçbir şey başlamadı henüz,” dedi Mary. Dirseklerinin üzerine hafifçe yaslanarak Elizabeth’e gri gözleriyle baktı. Gözleri vahşi görünüyordu. “Üstelik o şu an parlamentoda. Ben sadece rahatsız hissediyorum, ama bu durum geçecektir. Henüz zamanı değil. Çok erken.” Gerçekten de henüz erken olduğunu Elizabeth de biliyordu. Ama daha önce de kadınların çok erken doğum yaptıklarını duymuştu. Ancak gerçek şu ki, bu bebeklerin çoğu doğum sırasında hayatını kaybediyordu. Bazen anneler de doğum sırasında hayatını kaybediyordu.

Doktoru çağırması gerekiyordu.

“Mary, lütfen. Gerçekten düşünüyorum ki—”

“Hayır, Elizabeth.” Mary’nin sesi sert ve kararlıydı. “Zamanımın henüz gelmediğini söyledim. Lütfen oturun.” Sesinde hem otoriter bir ton hem de bir tür kırılganlık vardı. Alışkanlık gereği, Elizabeth itaat etti ve Mary’nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Tıpkı ağabeyleri veya ablası ona karşı çıktığında yaptığı gibi, ağzını kapattı. Mary, dirseklerinin üzerinden tekrar sırtüstü yattığında, Elizabeth onun titreyen nefes alışlarını duydu.

Kız kardeşini daha önce hiç bu halde görmemişti; açıkça korkmuştu, ancak bunu kabul etmek istemiyordu. “Hangi konuda tavsiyeye ihtiyacın vardı?” diye sordu Mary.

“Oh.” Elizabeth, hâlâ elinde tuttuğu davetiyeye baktı. Davetiye, Elizabeth’in sıkıca tutması yüzünden bükülmüştü. Şu an bunu gündeme getirmek çok yanlış geliyordu. Ama başka ne yapabilirdi ki? Orada oturup kız kardeşinin acı içinde kıvranmasını izleyemezdi. “Eh, Lord Hastings ile olan ilişkilerimiz iyi gidiyor…” Elizabeth, kız kardeşinin tekrar acı içinde kıvrandığını görünce konuşmasını yarıda kesti. Mary, Elizabeth’in elini o kadar sıkı tuttu ki, bu sefer Mary’nin ağzından bir çığlık çıktı.

Elizabeth hızla ayağa fırladı; gözleri Mary’nin kasılmış vücudunda dolaşıyordu. “Bu saçma! Lütfen doktoru çağırmama izin verin.”

“Hayır!” Mary, acısı içinde bağırdı. “Hayır! Henüz zamanı değil,” dedi bu sefer ağlayarak, hâlâ yorganları sıkıca tutuyordu.

Elizabeth’in omuzları düştü ve içinde her şey çaresizlikle doluydu. Robert’a haber verilmesi gerekiyordu. Doktor çağrılmalıydı. Yatak

takımları hazırlanmalıydı. İster istemez, bu çocuk dünyaya gelecekti.

Elizabeth, içindeki acı arttıkça dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre sonra Mary'nin vücudu gevşedi ve yorgun görünmeye başladı. Elizabeth ayaklarını hareket ettirdi. "En azından size biraz çay getirmeme izin verin. Belki papatya çayı sizi rahatlatabilir."

"Bana doktoru veya Robert'ı aramayacağına dair söz verir misin?" Lanet olsun. Nasıl anladı ki?

Elizabeth gergin bir şekilde nefes verdi; ne yapacağını bilemiyordu. "Söz veriyorum."

Mary onaylayarak başını salladı ve Elizabeth hemen odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Ayaklarının izin verdiği kadar hızlı hareket ediyordu, ancak bunun ne anlamı vardı ki? Çaresiz ve korkmuştu. Ya Mary'ye veya bebeğe bir şey olursa? Ya Mary'nin kötü kararlarının bedeli onun hayatı olursa?

Merdivenlerin dibinde Elizabeth oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Hayal kırıklığı ve belirsizlikten dolayı gözyaşları yanaklarından süzüldü.

İşte o anda, siyah çizmeler onun görüş alanına girdi. "Elizabeth?"

Başını kaldırıp Oliver'ın gözlerinin içine baktı. Bir an için, görmek istediğini gerçekten gördüğünden emin olamadı. "Oliver? Burada ne yapıyorsun?"

O ayağa kalktı ve adamın bakışları onun yüzünde dolaştı. Adam bir adım ileri attı ve ellerini onun omuzlarına koydu; sanki onu korumak istiyormuş gibi. "Ne oldu?"

"Ben Mary'yim," dedi ve hemen ardından az önce olan her şeyi anlattı.

Oliver bir adım geri çekildi ve eliyle saçlarını okşadı. "Lanet olsun. Robert burada değil. Bana, onun dönmesini bekleyebileceğim söylendi, ancak ne zaman döneceği belli değil." Durdu ve Elizabeth'e baktı. "Lütfen doktoru çağırın."

"Biliyorum!" diye yalvarır bir tonla konuştu Elizabeth. Gözlerinde yine yaşlar belirdi. "Ama Mary buna izin vermiyor. Mantığı kabul etmiyor. Çocuğun doğacağını reddediyor."

Oliver yine onun yanına geldi ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Onun cildinin sıcaklığı Elizabeth'in cildini sardı ve o da bir huzur hissetti. Nasıl oluyordu da Oliver her seferinde onun üzerinde böyle bir etki yaratıyordu? Nasıl oluyordu da her şeyi birdenbire daha iyi ve düzgün hale getirebiliyordu? "Elizabeth," diye fısıldadı Oliver. "Kız kardeşinin şu an

cesur olmana ihtiyacı var. O sağlıklı değil. Eğer onun için bir şeyler yapmazsan, onu veya bebeği kaybedebilirsin… Hatta ikisini birden.”

Oliver haklıydı. Mary’nin ona ihtiyacı vardı.

Elizabeth, merdivenlerin tepesine baktı, sonra tekrar Oliver’a döndü. Oliver’ın ellerini daha sıkı tuttu; eğer onun ellerini bırakırsa, onunla birlikte hissettiği tüm huzur ve gücün de kaybolacağından korkuyordu. “Doktoru çağıracaklardır. Lütfen Robert’u parlamentodan getirir misin?”

“Elbette ki öyle yapacağım.” Şimdi onun elini bırakması gerekiyordu. Ama parmakları kıpırdayamıyordu. Bunun yerine, başını eğip başparmağıyla onun büyük eklemlerinin üzerini okşadı. Oliver elini sıktı. “Her şey yoluna girecek.”

“Öyle olacak mı?”

Ayaklarının üzerinde hafifçe hareket etti ve öne eğildi. Yüzünde hem tereddüt hem de kararlılık ifadeleri vardı. Sonra alnından hafifçe öptü; dudakları bir nefes süresince cildinin üzerinde kaldı. “Umarım öyledir.” Dönüp kapıdan çıktı.

“Ne dedin?” diye sordu Mary, öfkeli bir şekilde.

“Doktoru çağırdım.” Elizabeth kollarını sıvadı, Mary’nin kendisine diktiği öfkeli bakışları görmezden geldi ve odadaki hizmetçilerden birine, Mary’nin yatağının yanına bir leğen su koymasını söyledi. Hepsi de Mary’ye hizmet etmek için can atıyor gibiydiler.

“Söz vermiştin bunu yapmayacağına!” Mary panik içindeydi ve neredeyse ağlayacaktı. “Söz verdin, Elizabeth. Sana diyorum ki, henüz benim zamanım değil. Bebek henüz gelmeyecek. Bu sadece… sadece bir yanılsama…” Mary’nin yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

Elizabeth, Mary’nin yatağına oturdu ve kız kardeşinin her iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Mary’nin gözlerinin içine baktı ve belki de hayatında ilk kez, Mary’nin korktuğunu fark etti. “Lütfen beni dinle,” dedi, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. “Korktuğunu biliyorum. Son çocuğunu kaybetmenin acısını hâlâ yaşıyorsun ve başka bir çocuğunu daha kaybetmeye dayanamayacağını düşünüyorsun.” Mary gözlerini kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. “Her şeyin yoluna gireceğine dair sana söz veremem. Ama ne olursa olsun, bunu tek başına yaşamak zorunda olmayacağına söz verebilirim. Ben varım, Robert var, ve seni seven ve sana yardım etmek isteyen tüm ailemiz var. Korkularını bizden saklamana gerek

yok. Lütfen bize izin ver.” Elini uzatarak Mary’nin yüzündeki ter ve gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını geri itti. “Sana yardım etmeme izin ver.”

Mary, hıçkırıklarının arasında derin bir nefes aldı ve başını salladı. “Çok korkuyorum, Elizabeth. Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama sen güçlüsün, Mary.”

Mary’nin gözleri Elizabeth’in gözlerinin içine baktı. “Ya yeterince güçlü değilsem?” Mary’nin fiziksel gücünden mi, yoksa duygusal gücünden mi bahsettiğini anlayamadı Elizabeth. Ancak her iki durumda da Elizabeth’in vereceği cevap aynıydı.

“Evet, öylesiniz. Ve ben de tüm bu süre boyunca yanınızda olup sizi bunu hatırlatacağım.”

Mary’nin dudakları birbirine yapışmıştı; gözyaşları ise yanağından sürekli akıyordu. Savunmasızlık hissi çok belirgindi. “Teşekkür ederim, Elizabeth. Bunu yapmamalıydım…”

Elizabeth, başını sallayarak onu susturdu. “Bütün bunları unutun.” Mary’nin ağzından çıkmasını beklemeden, gözlerinde yazılı olanları zaten biliyordu. “Sadece nefes almaya odaklanın.” Bu sözler söylendiği anda, Mary yine bir kasılma hissetti ve dişlerini sıktı. Elizabeth, leğendeki lavanta suyuyla bir bezi ıslattı ve Mary’nin alnını silmeye başladı.

Aşağı kattan gelen yüksek bir kapı çarpma sesi duydu. Rahatlamış bir şekilde, bunun ya Robert ya da doktor olduğunu anladı. Kim olduğunu görmek için ayağa kalktı ki, Mary elini uzatarak Elizabeth’in elini sıkıca tuttu. “Hiçbir yere gitme, Elizabeth,” dedi Mary. “Sana ihtiyacım var.”

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver, çocuk odasının eşiğinde durdu ve Elizabeth'in yeni yeğeni Matthew Robert Cunningham'ı ileri geri salladığını izledi. Onu orada, o çocuğu kucağında tutarken görmek onu derinden etkiledi. Boynundaki nabzını hissedebiliyordu; uzun süredir bastırdığı arzuların şimdi dikkatini talep ettiğini, kabul edilmesini istediğini hissediyordu.

Hiçbir zaman baba olmak istememişti; koca olmak da istememişti, çünkü bu iki rol birbiriyle bağlantılıydı. Ama oradaydı Elizabeth… Pencereden süzülen pembe gün ışığında parlayan Elizabeth… Bu manzara, onun içinde yeni bir farkındalık uyandırdı: Dünyadaki her şeyden daha çok bir aileye sahip olmak istiyordu. Onu ve çocuklarını istiyordu. Onu sevmek istiyordu. Ona layık olmak istiyordu. Ancak korku, uzun süredir onu engelleyen bir güçtü. Bu korku, sarsılmazdı… Neredeyse bir dost gibiydi… Korku, onu kendisinden koruyacağını söylüyordu.

"Doğurduğun çocuğu kucağına almanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye sordu Oliver, sesini odanın sessizliğine uygun şekilde alçak tutarak.

Elizabeth'in yorgun gözleri ona doğru kaldı. Bir an için hareketlerini durdurdu ve yüzünde beliren gülümseme onun tüm vücudunu ürpertti. Belki de bunun sebebi, arkasındaki pencereden batan güneşti; belki de daha önce alnından öpmüş olması ve bu küçük dokunuşun onun için bir şeyleri doğrulamasıydı. Ya da belki de Elizabeth'in ona gerçekten orada olmasını istiyormuş gibi bakmasıydı. Ancak ne sebeple olursa olsun, bu durum onu odanın diğer tarafına götürdü ve Elizabeth'e mümkün olduğunca yakın durdu.

Pekala, nezaket kuralları buna izin vermez. Ama yine de orada durmaya devam etti.

Elizabeth başını salladı ve kollarındaki bebeğe gülümsedi. “Her şey çok hızlı gelişti, Oliver. Doktorun zamanında yetişemeyeceğini anladığımızda çok korktum.” Hatley bile doğumu kaçırmak üzereydi. Oliver, kontu Lordlar Kamarası’ndan aldı; Hatley ise yarım saatliğine yukarı çıktı ve ardından gözleri parlayarak ve zafer dolu bir gülümsemeyle geri döndü. Aylardır taşıdığı tüm yüklerden kurtulmuştu. Bebeği dünyaya gelmişti ve eşi de iyiydi. Elizabeth, bebeği dünyaya getirdikten sonra doktor gelene kadar Mary’ye bakım yaptı. Günün her anı bir mucizeydi. Bebek erken doğmuştu; çoğu bebek bu durumda hayatta kalamazdı. Ancak doktor bebeğin sağlığından memnundu ve uygun beslenmeyle yeni Cunningham’ın hayatta kalacağına inanıyordu. Hatta belki de iyi bir şekilde büyüyecekti.

“Onu tek başıma doğurduğuma inanamıyorum,” dedi Elizabeth.

“Yapabilirim.”

Yeni doğan küçük Lord Cunningham’a bakıyordu, ancak Elizabeth’in gözlerinin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu. Onun kendisine baktığı anları her zaman fark edebilirdi. “Neden sürekli böyle şeyler söylüyorsun?” diye sordu Elizabeth usulca.

“Neyi beğendin ki?”

“Sanki cesaretimden veya gücümden asla şüphe etmemişsin gibi.”

Gözlerinin içine baktı. “Çünkü ben öyle yapmıyorum.”

Kaşlarını çatmış halde onu süzüyordu; sakladığı sırrı bulmaya çalışıyordu. Birkaç dakika daha böyle bakmaya devam ederse, o sırrı mutlaka ortaya çıkaracaktı. “Bazen, bana karşı böyle hisseden tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Ya da… beni böyle gören tek kişi sensin.”

“Lizzie, yeterince çok pencereden dışarı çıktığını gördüm. Bu da demek oluyor ki, hem cesur hem de güçlü bir insansın.”

Size defalarca hatırlattığım gibi, bu sadece bir pencereydi. Ve bu durum farklıdır. Diğerleri ise davranışlarımı pervasızca olarak görüyorlar. Siz ise beni hiç böyle görmediniz.

“Bence asıl sorun, sizin kendinizi o şekilde görmemenizdir.” Onun bakışlarını karşılıksız bırakmadı; ta ki artık dayanamayana kadar. Bebeğe baktı ve başını salladı. “Bakın işte. Tüm cesaretinizin ve gücünüzün kanıtı bu. Mary’nin size ihtiyacı olduğunda yanında oldunuz ve onun bebeğini dünyaya getirdiniz.”

Gülümsedi ve battaniyeyi küçük bebeğin yanaklarından çekti. “Gerçekten harikaydı.” Gözlerinde şakacı bir ifadeyle tekrar Oliver’a baktı. “Biliyor musun, onu sadece bir saatliğine yanımda tuttum ki Mary ve

Robert biraz dinlenebilsinler. Ama belki de geceleyin onu kaçırıp, cesaretimin bir simgesi olarak yanımda tutarım.”

Oliver gülümsedi. “Harika bir fikir. Kız kardeşinizin ve eniştenizin buna hiç itiraz edeceklerini sanmıyorum.”

“Gerçekten de, onlara bir iyilik yapmış olurum. Eğer onu çalarsam, ne kadar çok uyuyabileceklerini bir düşünün.”

İkisi de güldü. “Yaptıklarını bana açıklamana gerek yok, Lizzie. Zaten kimin bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmek isteyeceğini anlayamıyorum. Sen sadece onların yükünü hafifletmiş olursun.” Bu sözler şaka olarak söylenmişti, ancak söylendikten sonra pek de şaka gibi gelmedi.

Görünüşe göre Elizabeth de öyle düşünmüyordu.

Gözlerini kırptı. “Kendi çocuklarınız olmasını istemiyor musunuz?” Daha önce ona bunu hiç söylememiş miydi? Hayır. Evlilik veya çocuklarla ilgili konuları onunla konuşmaktan kaçınmıştı. Kimse onun asla evlenmeyi düşünmediğini bilmiyordu.

“Bu sadece bir şaka idi,” dedi, titrek bir gülümsemeyle.

“Hayır, öyle değildi. Bana yalan söylemeye çalışma, Oliver. Seni çok iyi tanıyorum.” Onu gerçekten çok iyi tanıyordu. Bu durum, içinde bir sürü sır sakladığını hissettiği şu anlarda biraz korkutucuydu. “Neden bir aile kurmak istemiyorsun?”

Oliver omuz silkti; bu konuşmadan rahatsız hissediyordu. Bu konu, diğer sırlarıyla çok yakından ilgiliydi. “Bunu yapmıyorum işte.” Kapıya baktı. “Artık gitmem gerekiyor. Geç oluyor.” Eğilerek selam verdi ve ayrılmak üzereyken, Elizabeth hızla yanından geçti ve çıkış yolunu tıkadı. Oliver onun karşısında durduğunda, Elizabeth ona meydan okuyan bir bakış attı.

“Mary’nin, yeni doğan bebeğini bir engel olarak kullanmanızı hoş karşılayacağını sanmıyorum,” dedi Oliver.

Gözleri yine onun üzerindeydi. “Benim sadece, Oliver. Lütfen bana nedenini söyleyebilir misin? Birbirimize her şeyi anlatırız.”

Onun gözlerinin içine baktı. “Gerçekten öyle mi?” Aklından Hatley’nin Elizabeth’in Oliver’ı sevdiğini söylediği anlar geçti. Eğer onu seviyorsa, neden bunu ona hiç söylememişti ki?

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sorun değil.” O konuyu hiç gündeme getirmemeliydi.

Ona doğru bir adım attı. “Hayır, bununla ne demek istedin?”

Lanet olsun. İstemediği bir konuşmanın içinde sıkışıp kalmıştı. Çocuklarla ilgili konu ne kadar istenmeyen bir konu olursa olsun, bunu tekrar gündeme getirmek, Elizabeth'e aslında ondan sakladığı büyük bir sırrı olduğunu itiraf etmekten kaçınmanın tek yoluuydu.

"Peki. Çocuk sahibi olmak istemiyorum… Çünkü onlara karşı kendime güvenmiyorum." Tıpkı Elizabeth'i hak ettiği şekilde sevmeye de kendine güvenmemesi gibi. "Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsunuz. Eğer ben de onun gibi bir adam olma ihtimalim varsa, bunu asla kabul etmem."

Yüzü yumuşadı. "Sen baban gibi değilsin, Oliver." Kucağındaki bebeği hafifçe oynattı ve elini onun ön kolu üzerine koydu. Normalde onun dokunuşu ona rahatlama hissi verirdi. Normalde o da, onun elinin dokunuşunun verdiği rahatlıkla kendini onun ilgisine bırakırdı.

Ama o an kendini huzursuz, savunmasız ve korkmuş hissediyordu.

Kaçmak istiyordu, ancak kadının eli onu tutuyordu ve onun sözlerini dinlemesini zorluyordu. "Sen sevgi dolu ve güvenilir bir insansın. Nazik ve sadıksın. İçinde öfke ya da şiddetin en ufak bir izi bile yok. Şüphesiz ki… hayatında seçeceğin herkes en şanslı kişi olacaktır."

Onun, gözyaşlarını geri ittiğini gördü.

O seni seviyor.

Onun sözlerine karşı çaresizdi. Hisleri uyuşmuştu. İçindeki ses yine ona bunların sadece boş laflar olduğunu fısıldadı. O, geleceği bilmiyordu. Annesinin, Frank Turner'ın daha önce bu kadar öfkeli olmadığı zamanları anlattığını hatırladı. Sabahları uyanınca hemen eline geçen ilk brendi şişesini içtiği zamanları… Oliver'ın geleceği tamamen kontrolünün dışındaydı. Yapabileceği tek şey, Elizabeth'e bakmak ve sessiz kalmaktı.

Sonunda elini çekti ve ona baktı. Her zaman bir şeylerden memnunmuş gibi yaptığı o gülümsemeyle. "Daha önce hiç bebek tuttun mu?"

Hemen bir adım geri çekildi. "Hayır. Bugün de böyle bir şey yapmak istemiyorum."

İnanmayan bir şekilde güldü. "Ah, hadi ama, Oliver. Eğer ben bir bebeği doğurabiliyorsam, sen de bir anlığına uykudaki bir bebeği tutabilecek kadar cesur olabilirsin, değil mi?"

Boğazındaki düğümü yuttu ve kollarındaki bebeğe baktı. "Ama o çok küçük ve narin bir bebek."

"Böylece onu tutmak çok daha kolay olacak. Hadi, buraya gel ve bu kadar korkak olmayı bırak." Bebeği tutmak istemiyordu. Ama dudaklarındaki alaycı gülümseme onu tekrar kendisine çekiyordu.

“Kollarımla ne yapmalıyım?” diye sordu. Çocuğu kadının elinden almaya çalışırken kendini aptal ve beceriksiz hissediyordu.

Bebeği kollarının içinden alıp ellerinin arasına aldı. Tamamen Oliver’ın alanına girdi; böylece saçları Oliver’ın burnunun hemen altında oldu. “Bebeğin başı kollarınızın içinde olmalı, işte böyle.” Bebeği Oliver’ın kollarına yerleştirirken, kolu Oliver’ın göğsüne değiyordu. “İşte böyle. Ayrıca bebeği düşürmemek için elinizi onun altına koyun.” Elinin dokunuşu çok nazikti.

Muhtemelen bebeğe odaklanmalı ve onu düşürmemeye dikkat etmeliydi. Ama gözlerini Elizabeth’ten alamıyordu. Saçları dağınık haldeydi ve gün batımı ışığında gülümsemesi çok tatlıydı. Onu ne kadar çok sevdiğini fark etmek, göğsünde ağırlık yaratan bir hissiyat yarattı.

Çocuk onun kollarına bırakıldıktan sonra o hiç hareket etmedi. Oliver kendini tutamadı. Elini uzatarak kızın yüzündeki kıvırcık saçları kulağının arkasına itti. Parmak uçlarıyla kızın yumuşak yanaklarına dokundu. Kızın gözleri yavaşça onunkilere dikildi. Yüzündeki ifadede hem endişe, hem de umut vardı.

“Bakın…” Ses tonu neredeyse fısıltı gibiydi. “Bu o kadar da zor değildi, değil mi?” Bir çocuğu tutmak mı? Ya da ona dokunmak mı?

“Hayır. Öyle değildi.”

Aralarındaki sessizlik çok ağırdı; havada sorular ve söylenmemiş kelimeler vardı. Kalbi hızla ve güçlü bir şekilde atıyordu. Ona söylemesi için kendisini zorluyordu. Ona onu sevdiğini söylemeliydi. Bir şans vermelidir. Ona korktuğunu da söylemeliydi. Ona uzun zamandır onu sevdiğini, ancak onu incitmekten korktuğu için duygularını ifade edemediğini söylemeliydi. Endişelerini onunla paylaşmak istiyordu.

Koridordan gelen ayak sesleri üzerine Elizabeth gözlerini kırptı ve bu sayede trans halinden çıktı. Bir süre sonra, bir hizmetçi açık kapıdan içeri girerek selam verdi. “Majesteleri, müdahalem için özür dilerim. Ancak Lady Hatley, Lord Cunningham’ı beslemesi için onun yanına götürmemi istedi.”

“Evet, tabii ki,” dedi Elizabeth, biraz gergin bir sesle. Gözleri hizmetçiden bebeğe, oradan da Oliver’a kaydı. “Korkarım pratiklerinizi başka bir zamana bırakmak zorundasınız, Oliver. Küçük Lord Cunningham’ın beslenme saatlerini kaçırmasına izin verilemez.”

Hızla onun yanına gitti ve çocuğu onun kollarından aldı. Bu sefer işlem sırasında pek oyalanmadı. Elizabeth bebeği hizmetçiye verdi. Hizmetçi

ayrılmak üzereyken birden başka bir şey hatırlamış gibi oldu. “Ah, ayrıca Lord ve Lady Kensworth da lobide sizi bekliyorlar. Artık ayrılmaya hazırlar.”

Elizabeth başını salladı ve hizmetçi de reverans yaptı. Bir çocuğu kollarında tutarken yapılan bu hareket biraz abartılı ve gereksiz gibi geldi. Sonra hizmetçi oradan ayrıldı ve Oliver ile Elizabeth yine yalnız kaldılar.

Kelimeler… Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Bu anı uzatmak ve onunla geçirdiği zamanı biraz daha uzun sürdürmek için her şeyi yapardı. “Kate iyileşti mi? Dük ve düşes, yeni torunlarıyla tanışabilecekler mi?”

Omuzları düştü. “Hayır. Carver bu sabah bir mektup aldı. Mektupta Kate’in iyileştiği, ancak anne ve babanın ateşlendiği yazıyordu. İkisi de oldukça hastalar.”

“Oh, bu çok üzücü.”

“Evet.”

“Onları dualarımda hatırlayacağım.”

Gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Görünüşe göre Elizabeth de birlikte geçirdikleri zamanı uzatma ihtiyacını hissediyordu. Gözleri, konuşacak bir konu arıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda ikisi de aynı anda konuşmaya başladılar. Ancak Elizabeth’in sözleri onun kulağına ulaştığında, o da konuşmayı bıraktı. “Bu neydi?” diye sordu. Hem duyduğunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu, hem de bundan korkuyordu.

Gözleri, eliyle oynadığı eteklerine kaydı. “Bayan Hastings, gelecek hafta düzenleyeceği partiye beni de davet etti.” Bu sözlerin anlamı üzerine kafası karıştı.

“Acaba… Lord Hastings de orada olacak mı?”

Gözleri onunkilerle buluştu. “Eğer o da orada olması beklenmiyorsa, sanırım ben de davet edilmezdim.” Midesi bulandı. Hastings’in takım elbisesi, düşündüğünden daha ciddiydi.

“Peki… Bu daveti kabul etmeyi düşünüyor musunuz?”

Bir an duraksadı, sonra gözlerini kırptı ve ellerini önünde birleştirdi. “Yapmalı mıyım?” Ondan bu kararı kendisi için vermesini mi istiyordu? Neden? Ama bir şekilde, o cevabı biliyordu.

O beni seviyor.

Sanki önünde iki farklı yol belirmişti. Kalbi onu özlüyordu. Kolları, onu kendine çekip sarılmak için can atıyordu. Ona gitmemesini söyleyebilirdi. Duygularını anlatabilir ve ondan kendisini seçmesini yalvarabilirdi.

Ya da…

Onun korunduğundan emin olabilirdi.

“Gitmelisin,” dedi. Elizabeth’in hak ettiği hayatı yaşamasına izin vermeyi tercih etti. Onun için her zaman yanında olacak, ona yük olmayacak ve onu üzmayacak bir adamla birlikte olması en iyisiydi. Kendisinin Elizabeth’i sevmesine asla güvenemezdi. Ama Hastings onunla ilgilenecekti… Ne kadar sıkıcı olursa olsun.

Elizabeth başını salladı. “O zaman öyle yaparım.” Adam, onun yalan gülümsemesini yüzüne takmadan önce yutkunduğunu gördü. “Şimdiye kadar emin değildim, ama… haklısınız. Gitmeliyim. Kim bilir…” Sesinde bir titreme vardı. “Belki de bu, Lord Hastings ile olan sonsuzluğumun başlangıcı olur.”

Sanki kalbi göğsünden sökülüp alınmış gibi hissediyordu.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elizabeth, araba Hatley House’dan ayrılırken gözlerini pencereden ayırmadı. En çılgın hayallerinde bile böyle bir öğleden sonrayı yaşayacağını asla düşünemezdi. Aklı, kız kardeşinin doğum sırasında çektiği acıları hatırlamaktan, kendi cesaretini düşünmeye kadar gitti. Nihayet kız kardeşiyle arasındaki duygusal bağı kurmayı başarmıştı. Yeğeninin doğumundan birkaç saat sonra Elizabeth, kız kardeşinin ve yeni doğan bebeğinin yanında yatağa uzanıp iç dünyasını dökmeye başladı. Mary’ye tüm hislerini ve onunla dost olmak istediğini anlattı. Mary ağladı, Elizabeth ağladı; küçük Matthew da ağladı… Ama çoğunlukla açlıktan. Elizabeth ile Mary arasındaki her şey en güzel şekilde değişecekti. Belki de Elizabeth, Vienna Loxley’yi de daha yakından tanımayı düşünebilirdi.

Sonra Elizabeth’in aklı Oliver’a gitti. Onun dudaklarının alnındaki hissini, bir aile kurmak istemediğini itiraf ettiği zamanki gözlerindeki ifadeyi hatırladı. Ayrıca Matthew’u kucağına aldığı zaman ne kadar yakışıklı göründüğünü de hatırladı. O an ağlamamak için kendini zor tuttu. Vücudunun her yeri birdenbire acımaya başlamıştı. Oliver ondan partiye gitmesini istemişti… Ve bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Oliver’ın kendisine karşı olan duyguları konusunda son kez bir cevap almış oldu. Yine.

“Yaşlı kadının ev partisine katılma teklifini kabul etmeye karar verdim.” Elizabeth, Rose veya Carver’a bakmaya cesaret edemedi. Kayınvalidesinin gözlerinin kendisininkilerle kesişmesi durumunda, gözyaşlarını tutamayacağından korkuyordu.

“Hangi ev partisi?” diye sordu Carver.

Rose henüz ona bunu anlatmamış mıydı?

“Elizabeth… ya da daha doğrusu, hepimiz, gelecek hafta Lord Hastings’in kırsal evinde düzenlenecek olan partiye davetliyiz.”

“Oh,” dedi Carver, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. Acaba bir ev partisine katılma fikrinden mi hoşlanmıyordu? Yoksa… “Anladım. Peki… bu, düşündüğüm anlama mı geliyor?”

Elizabeth’in artık ona bakması gerekiyordu. Mümkün olduğunca kendinden emin görünmeye çalıştı. “Sanırım öyle. Lord Hastings… Wesley…” Onun Hristiyan adını denedi; bu adı parkta yaptıkları son yürüyüş sırasında öğrenmişti. Ancak bu isim ağzında tuhaf geliyordu. “Lord Hastings, gelecekte bir evlilik teklifinde bulunabileceğini ima etti. Sanırım nişanı Addington Hall’da resmiyete dökmek istiyor. Eğer zaten babama izin almak için mektup yazmışsa şaşırmam.” Birkaç dakika öncesine kadar, Oliver ondan bu teklifi kabul etmesini istediğinde, Elizabeth reddetmeyi düşünüyordu. Lord Hastings ile ömür boyu birlikte olmak çok zor geliyordu. Ama şimdi…

Artık her şey farklıydı. Oliver hâlâ onu sevmiyordu ve artık hayatına devam etme zamanı gelmişti.

“Elizabeth,” diye sordu Carver, kaşlarını çatarak. Kısa bir süre Rose’a baktı, sonra tekrar Elizabeth’e döndü. “Bundan emin misin? Lord Hastings… onu seviyor musun?”

İç çekti. “Herkes, senin ve Rose’un yaptığı gibi, evlenmeden önce aşık olamaz.”

“Bu, sorduğum şey değil,” dedi Carver.

Kardeşinin çelik gri renkli gözlerine baktı. Geçmişte olsaydı, yalan söylerdi. Kardeşinin kararlarına itiraz etmemesi veya onun zayıf olduğunu düşünmemesi için ne gerekiyorsa söylerdi. Ama o gün, her şey değişti. Kendini kanıtlama arzusu artık yoktu; geriye sadece gerçek benliği ve gerçek duyguları kalmıştı.

“Hayır. Onu sevmiyorum. Oliver’ı gerçekten sevdiğime göre, onu nasıl sevebilirim ki? Her zaman öyle oldu ve sanırım hep de öyle olacak.” Carver bir şeyler söylemek üzereydi, ancak Elizabeth hemen konuşmasını kesti. “Ama bu gece bana, asla beni sevmeyeceğini açıkça söyledi. Bu yüzden Addington Hall’a gideceğim. Eğer Lord Hastings bana evlenme teklif ederse, kabul edeceğim. Çünkü beni gerçekten isteyen birinin yanında olmak istiyorum.”

Carver henüz göz kırpmamıştı. Kaşları sıkıca çatılmıştı. Onun itiraz edeceğini, kendisini daha iyi olacağını düşündüğü bir yöne iteceğini bekliyordu. Hatta belki de arabayı geri çevirip Hatley House’a giderek Oliver’ın Elizabeth ile evlenmesini talep edeceğini düşünmüştü. Ama öyle

yapmadı. Derin bir nefes aldı ve hafifçe başını salladı. “Pekala. O zaman kabul mesajımızı göndereceğiz.”

Elizabeth rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

“Ve Elizabeth…” diye devam etti Carver, ancak daha önce ondan hiç duymadığı bir tonla. Bu, Mary ile konuşurken kullandığı tondu. “Bugün kız kardeşimiz için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Eğer siz orada olup müdahale etmeseydiniz, neler olurdu, bilmiyorum. Eğer ben sizin yerinizde olsaydım, bugün sizin yaptığınız her şeyi yapacak kadar güçlü olabileceğimi sanmıyorum.”

Elizabeth gülümsedi; acısının bir kısmı geçmiş oldu. O, onu gördü. Kardeşi de onu gördü. “Eminim ki, bu durumu çok iyi bir şekilde halledebilirdiniz.”

Elizabeth ve Carver birbirlerine gülümsediler; aralarında yeni bir dostluk filizleniyordu. Ancak tam o sırada Rose’un sinirli ve alaycı sesi duyuldu: “Bütün bunlar güzel de… Ama herkesin ne düşündüğünü söyleyebilir miyim? Umarım Oliver merdivenlerden düşer.”

Elizabeth ve Carver birlikte güldüler. “Hayır!” diye güldü Elizabeth. “Ben öyle bir şey düşünmüyordum. Böyle bir şeyi asla istemem de. Her zaman Oliver için en iyisini umarım.”

“Bilmiyorum,” dedi Carver. “O benim en iyi arkadaşım ve onu bir kardeş gibi seviyorum. Ama şu an onun vücudunda birkaç morluk olmasını umursamazdım. Umarım siz ikiniz birbirinize uygun olursunuz.”

“Öyle miydi?” diye sordu Elizabeth. Birkaç hafta önce Rose’a verdiği cevabı hatırlıyordu. “Yani, her zaman beni koruyacak birinin olması için mi?”

Gülümsedi. “Bunu bu kadar küçümseyerek söylememelisin. Ben senin ağabeyinim, Elizabeth. İster beğen ister beğenme, her zaman seni koruyabilecek, güvenilir birinin olmasını umarım. Ama bu, seninle evlenmeni istememin tek sebebi değil.” Bir an duraksadı ve dudaklarının köşesinde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmış gibisiniz.”

Elizabeth’in gözlerinde yine istenmeyen yaşlar birikti. “Görünüşe göre öyle değil.” Bir damla yaş yanağından aşağı süzülerek eteğine düştü. Parmaklarıyla, deniz mavisi kumaştaki yeni oluşan koyu lekeyi okşadı.

Elinde, şimdiye kadar gördüğü en berbat şekilde işlenmiş bir monogram bulunan bir mendil vardı. Gözyaşlarını silerken, kayınvalidesine gülümsedi. Carver, arabada onun elini sıktı; yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki, bunun

samimi olduğuna inanamadı. “Oliver’ın seninle evlenmeye karar vermesi için onu dövmem gerektiğinden emin misin? Sana söz veriyorum, bunu yapabilirim.”

“Güzel deneme oldu. Ama bu ev partisinden çıkamayacaksın, Carver,” dedi Rose. Eğilerek, Carver’ın özel bir konuşma yapıyormuş gibi davrandığı bu konuşmaya müdahale etti.

“Lanet olsun,” dedi, koltuğuna sıkıca yaslanarak. “Alınma lütfen, Elizabeth… Ama Hastings ve ailesiyle bir hafta geçirmektense dişimi çektirmeyi tercih ederim.” Demek ki ikisi de aynı fikirdeydi. Bu durum, onun gelecekteki mutluluğu açısından pek de iyi bir işaret değildi.

Elizabeth, Rose’un Carver’ın yanına yaklaşıp onun kollarından birini tuttuğunu gördü. “Belki de o kadar da kötü olmayacaktır.”

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Hayır mı?”

Rose’un dudaklarında flörtöz bir gülümseme belirdi. “Seninle birlikte geleceğim.”

O gülümseme giderek daha da belirginleşti ve Carver, Rose’u öpecekmiş gibi eğildi. Elizabeth yüksek sesle inledi; bu da ikisinin de kaşlarını kaldırıp ona bakmalarına neden oldu. “Size yemin ederim, eğer Addington Hall’a giderken sizin bu şekilde davranmanızı sabırla dinlemek zorunda kalırsam…” Elini onlara doğru sallayarak devam etti: “Atımla yol alır ve yoldan geçen herkesi şaşırtırım.”

Carver yine kaşlarını kaldırdı. “Aslında oldukça cazip geliyor.”

Rose onun kaburgalarına hafifçe itti ve o da gülümseyerek acı içinde inledi. “Peki. Eşimi sizin yanınızda öpmekten kaçınacağım.”

“Yaptığınız fedakarlıklar için teşekkür ederim,” dedi Elizabeth.

“Ama bil ki, bir gün ben buradayken kocanı öpmek isteyeceksin. Emin ol ki, benim sınırlarımı aştıktan sonra bunu asla kabul etmeyeceğim.”

Bunu onu güldürmek için yapmışlardı. Ama bunun yerine, karnında korku hissi oluştu.

Eğer Lord Hastings ile evlenirse, muhtemelen bir daha asla o tür bir arzu hissetmeyeceğinden emindi.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver, biraz önce dairesine gelen mektuba baktı. Mektup elinden kayıp yere düştü. Sanki mektupta, babasının artık öldüğüne dair önemli bir bilgi yokmuş gibi… Ölmüş.

Frank Turner ölmüştü. Nefret dolu babası artık bu dünyada değildi ve beraberinde her türlü uzlaşma veya affetme olasılığını da götürmüştü. Midesinde kötü bir his oluştu. İlk mektup geldikten sonra onu görmeye gitmeli miydi acaba?

O an ne hissedeceğini gerçekten bilmiyordu. Oliver, babasını sevdiğini söyleyemezdi; bu kadar uzun süre ona korku ve acı yaşatan bir adamı sevmek zordu. Ama yine de… üzgündü.

O hafta içinde kafasında ve kalbinde dolaşan tüm bu duygularla ne yapacağını bilemeyen Oliver, ceketini giyip daireden ayrıldı. O sırada ihtiyaç duyduğu kişi Elizabeth'di; dünyada Frank Turner'ın onun için ne anlama geldiğini gerçekten bilen tek kişi oydu. Ama hayır… Onun yanına gidemezdi. Elizabeth artık Hastings'e taşınıyordu ve Oliver onun gitmesine izin vermek zorundaydı. Yakında Elizabeth, o viskonun eşi olacaktı ve bu da artık eskisi gibi birlikte olamayacakları anlamına geliyordu.

Oliver'ın ayakları Kensworth House'un önünde durdu. Kapıyı çaldı ve içtenlikle umdu ki Elizabeth evde olmasın. Kapı açıldığında, Jeffers'in hoşnutsuz yüzünü göreceğini sanan Oliver, karşısında başka bir yüzle karşılaşınca şaşırdı.

"Sen kimsin?" diye sordu Oliver.

Genç adam biraz daha uzun boyluydu. "Norton, efendim. Size nasıl yardım edebilirim?"

Oliver ayaklarının üzerinde hafifçe kıpırdandı. "Jeffers nerede?" O adamı hiç sevmemiş olsa da, o gün orada olmaması ona yanlış geliyordu.

Sanki dünya baş aşağı dönüyormuş gibi hissediyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

“Jeffers, ailesini ziyaret etmek için tatile çıktı, efendim. O geri dönene kadar onun yerini ben üstleniyorum.”

“Jeffers geri dönene kadar…” sözlerini duyunca Oliver, kendisinin asla yapmayacağını düşündüğü bir şey yaptı: Rahat bir nefes aldı. Her şey değişmiyordu işte.

Norton, Oliver’ı Kensworth’un çalışma odasına götürdü. Orada, arkadaşının odanın diğer ucundaki kitaplığı incelediğini gördü. “Sonunda zihnini geliştirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Oliver odaya girerken. “Üzgünüm, ancak sanırım artık için çok geç.”

Kensworth alaycı bir gülümsemeyle döndü. “Görünüşe göre bugün keyfiniz yerinde. Acaba sizin gözünüzde kötü biri oldum mu? Sevginizi yeniden kazanmak için size çiçek ya da tatlı göndermeli miyim?”

Oliver, yakındaki bir sandalyeye çöktü. “Brandy… Babam öldü.”

Dostunun gülümsemesinin, tam da tahmin ettiği gibi kaybolduğunu gördü. “Lanet olsun,” dedi Kensworth, eliyle saçlarını okşayarak içecek standının yanına gitti. “Hiç farkında değildim.”

Oliver hafifçe gülümsedi. “Hayır, böyle yapacağınızdan şüphelenmemiştim. Çünkü ben de ancak az önce öğrendim.”

Kensworth, brendi dolu bardağı doldurmayı bitirdikten sonra Oliver’ın yanındaki koltuğa oturdu. “Ama biz kardeş gibiyiz. Bu sabah uyandığımda bir terslik olduğunu hissetmem gerekmez miydi?”

Oliver gülümsedi; Kensworth’un şaka yapmadığını biliyordu. “Ne tür bir şey bu? Ruhunuzun derinliklerinde hissettiğiniz bir rahatsızlık mı, yoksa yumurtalarınızın her zamanki gibi lezzetli olmaması mı?”

“Şüphesiz bu, ruhumun derinliklerinde sürekli canımı acıtan bir duygu. Hâlâ yemin ederim ki, kırık kolunla okula geri döndüğün günlerde, benim kolum haftalarca acıdı,” dedi Kensworth gülümseyerek.

Oliver, aslında ağaçtan düşerek kolunu kırmadığını kimseye söylememişti. Tıpkı diğer tüm kazalar, yaralanmalar gibi, bu kırık da babasının yaptığı bir şeydi. Ancak babası artık hayatta değildi; bu yüzden böyle bir acıya sebep olamazdı.

“Sadece, yaralarımın dikkat çekmesinden dolayı kıskandığın için.”

“Hâlâ, senin yerinde olsaydım, sargıyla daha iyi görünürdüm,” dedi Kensworth.

Oliver gülmeliydi, ancak bunu yapmak istemedi. Aşağıya baktı ve brandy bardağını elinde çevirdi. Hatıralara dalmıştı; bu hatıralar hem üzücü hem de istenmeyen şeylerdi.

"Yardım etmek için ne diyebilirim?" diye sordu Kensworth.

Elizabeth'i bulabilirsiniz. Ne söylemesi gerektiğini o bilir.

"Hiçbir şey." Oliver, göğsündeki gerginliği hafifletmek için orayı ovuşturdu.

"Onu görmeye gitmediğinize pişman mısınız?" diye sordu Kensworth.

Oliver omuz silkti ve kehribar rengindeki sıvıya baktı. "Belki de… Ya da hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu durum, aramızdaki her şeyi değiştirmezdi."

"Anlıyorum." Kensworth yine sessiz kaldı. İki adam da bir süreliğine sessizce içkilerini yudumlamayı tercih ettiler. "Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi Kensworth sonunda sessizliği bozarak.

Oliver başını kaldırdı. Çaresizlik hissinin muhtemelen arkadaşını öldürdüğünü biliyordu. "Peki o nedir?"

"Evinizi ziyaret etmek için."

"Pembroke mu?" Hayır. Bu kesinlikle onun ihtiyaç duyduğu şey değildi. Babasının avukatına mektup yazarak o lanetli evin derhal satılmasını talep etmeyi planlamıştı. Oliver, çocukluğunun geçtiği evin ön kapısından bir daha asla içeri girmek istemiyordu. "Kesinlikle hayır." Cenaze törenleri birkaç gün içinde gerçekleştirilecekti ve Oliver zaten oraya gitmeyeceğine karar vermişti.

"Lütfen beni dinleyin," dedi Kensworth, koltuğunda öne eğilerek. "Babanıza son kez veda etme fırsatınız hiç olmadı. Bu yüzden muhtemelen babanızın gerçekten gittiğini hissetmiyorsunuz. Ama eğer oraya gidip kendiniz görürseniz, ihtiyacınız olan huzuru bulacaksınız. Bana güvenin. Keşke ben de üzüntümle yüzleşseydim, onu bastırmaya çalışmak yerine…" Ama bu durum, Kensworth'un nişanlısının ölümüyle yüzleşmek istememesinden tamamen farklıydı. Kensworth, Oliver'a ömür boyu sürecek duygusal ve fiziksel acılar yaşatan bir adamdan bahsediyordu. Oliver'ın sevdiği kadını bile sevmesine izin vermeyecek kadar onu kötü hissettiren bir adamdan…

Hayır. Bu durum, bir şeyleri sonlandırma ihtiyacından farklıydı. Babasının öldüğünü kendine itiraf edememekten de farklıydı. Eğer dürüst olacak olursa, babasının artık onu rahatsız edemeyeceği için rahatlamıştı.

Ama bu durum onu son derece suçlu ve Hristiyan olmayan bir insan gibi hissettiriyordu.

“Pembroke’a geri dönmeyeceğim.”

“Ama—”

“Hayır.”

Kensworth ağzını kapattı ve başını salladı. Sandalyesine yaslandı. “Peki. Sizi zorlamayacağım. Sadece bunun, Hastings’i gözetlememe yardım etmeniz için iyi bir fırsat olabileceğini düşündüm.”

Ama bu durum Oliver’ın dikkatini çekti. Gözlerini kısarak sordu: “Nasıl?”

Kensworth, iri omuzlarından birini kaldırdı; görünüşte son derece masumdu. Oysa Oliver, Kensworth’un söyleyeceklerinin önceden planlanmış olduğunu çok iyi biliyordu. “Hastings’in malikanesinin Pembroke’a çok yakın olduğunu bilmiyor muydunuz?” Hayır, bilmiyordu.

“Ne kadar yakın?” diye sordu Oliver. Kensworth’un planının zaten kendisine avantaj sağlaması onu biraz sinirlendirmişti.

“Evet. Eğer Lady Hastings’ten gelen talimatları yanlış anlamadıysam, bu yer Pembroke ile aynı köyde. Bu malikanenin adı Addington Hall.” Addington Hall, Viscount Hastings’e aitti mi? Yıllar boyunca Hastings’in komşusu olduğunu fark etmemiş olması pek de şaşırtıcı değildi. Eton’daki günlerinde asla bir haftadan fazla orada kalmazdı. Ayrıca, babası da pek sosyal bir insan değildi; onlardan hiçbir zaman misafir ağırlamalarını veya misafir kabul etmelerini istemezdi.

Eğer Oliver Pembroke’a giderse, bu onun Elizabeth’e yakın olacağı anlamına gelirdi. Bunu hiç düşünmemeliydi bile. Zaten onu bir kez olsun serbest bırakacağına dair söz vermemiş miydi?

Oliver, içkisinin kalanını da içti ve Kensworth’a baktı. “Ne zaman yola çıkıyoruz?”

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

At arabası Addington Hall’un önünde durdu ve Elizabeth kendini hafifçe gülümsemekten alamadı. Burası viskonun eviydi.

“Aman Tanrım,” dedi Rose, şaşkınlık içinde. “Neredeyse Dalton Park kadar büyük, değil mi?”

Elizabeth yutkundu ve kayınvalidesine baktı. “Rose, Dalton Park’a ilk geldiğinde biraz mide bulantısı hissettin mi?”

“Hayır. Ama bunun sebebi, o zamanlar onun varisinin benimle evleneceğinden haberdar olmamamdı. Eğer önümdeki sorumlulukların farkında olsaydım, kesinlikle bu teklifi reddederdim.”

Elizabeth hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. “Harika. Biliyorsun, yalan söyleyip ‘Endişelenmene gerek yok. Gerekli olduğunda bu kadar büyük bir evi yönetmeye tamamen yeteneklisin’ diyebilirdin.”

Rose’un gözlerinde bir parıltı belirdi. “Keşke öyle yapabilseydim… Ama sanırım siz dürüstlüğe değer veriyorsunuz.”

Elizabeth güldü; ardından tekrar pencereden dışarıya bakarak o devasa eve baktı.

“Dönüş için henüz çok geç değil,” dedi Carver. Yüzünü onunkine yaklaştırarak pencereden dışarıya baktı. “Bir bahane uydurup hemen Londra’ya geri dönebiliriz.”

Yavaşça dönüp kardeşine baktı. Kardeşi, geçtiğimiz hafta boyunca her gün ona, Addington Hall’a gitmek isteyip istemediğinden emin olup olmadığını sormuştu. “Bu partiye katılmaktan vazgeçmeyecek misin? Ne olacağını sanıyorsun? Seni komik kıyafetler giydirip, bazı şakalar yapmanı isteyecekler.”

Kardeşinin gözlerinde beliren korku ifadesi, Elizabeth’i neredeyse gülmekten kendini alamaz hale getirdi. “Tabii ki öyle. Sence böyle bir şeyin olma ihtimali var mı?”

“Artık senin bu fikirden ne kadar nefret ettiğini bildiğime göre, kesinlikle öyle.”

Gözlerini kısarak konuştu: “Hopewood’un rahatlığını terk edip seni topluma kazandırmak için buraya geldim. Umarım annem ve babam da Kate’in ilk balosu sırasında grip olurlar. Böylece, biliyorum ki oldukça sıkıcı olacak olan bu ilk balonun sorumluluğu sana kalır.”

“Ne kadar da olgun bir davranış bu, sevgili kardeşim. Ebeveynlerimize, onlara kötü dileklerde bulunduğunu mutlaka söyleyeceğim.”

Carver’ın ağzından bir şeyler söylemek üzere olduğu belliydi. Ancak arabanın kapısı açıldı ve bir uşak onlara yardım etmek için oradaydı. İşte o anda Elizabeth, Lord Hastings ve ailesinin evin önünde sıra halinde durduklarını, kendisinin arabadan inişini izlediklerini fark etti. Bacaklarının aniden titremeye başlaması ve güvenle yürüyememesi nedeniyle, Elizabeth’in bu sahneyi çakılların üzerine düşerek sonlandıracağından emindi.

Daha önce hiç Lord Hastings’in yanında gergin hissetmemişti. Şu an bile, bu gerginliğin sebebinin Lord Hastings ile ve onun ailesiyle tanışacak olması mı, yoksa korkunç bir hata yapacağından endişelenmesi mi olduğundan emin değildi.

Hayır. Bu bir hata değil. Eğer Lord Hastings-Wesley ona evlilik teklif ederse, bu onun için büyük bir şans olur.

“Lady Elizabeth,” dedi Lord Hastings, Elizabeth arabadan indikten ve mucizevi bir şekilde yüzüstü düşmemeyi başardıktan sonra. Lord Hastings’in gülümsemesi, Elizabeth’in daha önce onun yüzünde gördüğü hiçbir gülümsemeye benzemiyordu. Bu gülümseme samimi ve içten bir heyecanı ifade ediyordu. Bu da Elizabeth’in içinde bir umut ışığı yarattı. “Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir?”

Eh. Eğer birinin kardeşinin, yeni gelinine uygunsuz şekilde baktığını görmemek için saatlerce çaba göstermenin hoş bir şey olduğunu düşünüyorsa, o zaman evet, bu gerçekten de son derece hoş bir durumdu.

“Harika bir yolculuktu.” Belki bir gün, onun yanında yeterince rahat hisseder ve kibar cevaplar vermek yerine, aklındakileri ona anlatabilir.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Carver ve Rose ile sohbetine devam etti. Sonra gözleri tekrar onun üzerine çevrildi. O da, sadece birkaç adım ötede duran ailesinin kendilerini izlediğinin farkındaydı. Elizabeth’in kendilerine baktığını fark edince gülümsedi. “Hepinizi aileme tanıtmama izin verin.”

Elizabeth’in duyabileceği şekilde hafifçe ona doğru eğildi. “Annem, sonunda sizinle tanıştığı için çok heyecanlı.”

Annem, onunla tanıştığı için kesinlikle çok heyecanlanmıştı. Elizabeth tanıtıldığında, o kadının yüzü gülümsemelerle dolup taştı. Lady Hastings’in zaten pembe olan yanakları, Elizabeth’e övgüler yağdırmaya başladıkça daha da kızardı. Elizabeth’in saçları muhteşemdi. Gülümsemesi ise göz kamaştırıcıydı. Ah, ne kadar da zarif bir kadındı Elizabeth!

Elizabeth, soğukkanlı olan Lord Hastings’in annesinin de onun gibi mizaçta olacağını düşünmüştü. Ancak tamamen yanılmıştı. Dul Lady Hastings, tam anlamıyla bir anne gibiydi. Ne uzundu ne de zayıftı; başında dantelli bir şapka vardı. Gerçekten çok sevimli bir kadındı. Lady Hastings sıcakkanlı ve samimiydi; Elizabeth’e göre, insanların bilinen tüm hastalıklarını iyileştirebilecek bir kadındı. Sevgi dolu anneler, baş ağrısını bile iyileştirebileceklerinden her zaman gurur duyarlar.

Mesele şu ki, Lady Hastings çok nazik bir kadındı. Bu durum, Elizabeth’i biraz suçlu hissettirdi. Orada durup Lady Hastings’in oğlunu hayranlıkla izlemek yerine, Oliver’ı düşünüyordu. Acaba o an ne yapıyordu? O sabah White’s’a kahvaltıya mı gitmişti, yoksa parkta vakit mi geçiriyordu? Eğer White’s’a gitmemişse, bu demek oluyordu ki sabah kahvesini de içmemişti. Bu durumda, günün ilerleyen saatlerinde baş ağrısından dolayı rahatsız olacaktı.

Elizabeth sonunda Oliver ile ilgili düşüncelerini bir kenara bıraktı ve ailenin geri kalanıyla tanışmaya, ayrıca Lord Hastings’in kız kardeşi Lady Olivia ile tekrar görüşmeye odaklandı. Herkes çok nazik ve misafirperverdi. Ancak hiçbiri Elizabeth’te özel bir mutluluk veya heyecan duygusu uyandırmadı. Bu durum onu suçlu hissettirdi. Belki de, ileride kendi ailesi haline gelebilecek bu insanları tanımak istemeliydi, değil mi?

Neyse ki, Lady Hastings, herkesin yorucu yolculuktan sonra dinlenmeye ve toparlanmaya zaman ayırması gerektiğinde ısrar etti. Bu sözler Elizabeth’i neredeyse güldürdü. Günün büyük bir bölümünü kapalı bir vagonun içinde oturmanın neden yorucu olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Aslında, orada oturup hiçbir şey yapmamak bile zorlayıcı bir durumdu.

Elizabeth’e odası gösterildikten sonra, bir türlü yatağa uzanıp günün geri kalanını hareketsiz geçiremiyordu. Konakladığı süre boyunca ona bakmakla görevli olan nazik bir hizmetçinin yardımıyla, Elizabeth seyahat

kıyafetlerinin yerine, üst kısmında sarı çiçekler işlenmiş mavi bir elbise giydi ve odasından çıktı.

Büyük evlere alışkın olmalı. Ama bu ev farklıydı. Yabancı ve görkemli bir yapıydı; her şey taştan yapılmış gibi görünüyordu. Biraz soğuktu da… Belki de kendi duygularını bu eve yansıtıyordu sadece.

Elizabeth bir süre etrafta dolaştı. Sonra, uzun bir koridorun sonundaki bir odadan kahkahaların geldiğini duydu. Kapının önünde durdu ve şaşırdı; çünkü Lord Hastings, en küçük kız kardeşi Lady Georgia'nın karşısında satranç tahtasının başında oturuyordu. Elizabeth, Lady Georgia'nın on üç yaşında olduğunu biliyordu.

"En son birlikte oynadığımızdan beri çok daha iyi oldun," dedi, hayran kalmış bir tonla.

"Eh, bunun sebebi muhtemelen, sekiz yaşından beri benimle satranç oynamamış olmanızdır."

Gülümsedi ve Elizabeth de bu kahkahanın hoşuna gittiğini söyleyerek rahatladı. Ayrıca, onun kahverengi saçlarının alnının üzerine dökülüş şekli de hoşuydu. "Belki de öyledir." Bir an duraksadı. "Georgia, eve daha sık gelememiş olmaktan üzgünüm."

Elizabeth başını çevirdi; konuşmanın birdenbire kendisi için çok kişisel bir hal aldığını hissetti.

Ancak, eğer o adamla evlenmeyi düşünüyorsa, babası evlilik sözleşmesini imzalamadan önce onun nasıl biri olduğunu görmesi gerekmez miydi? Elizabeth, kapının yanına oturdu; böylece hem her şeyi duyabilirdi, hem de kimse onu göremezdi. Gizlice dinlemek pek hoş bir davranış değildi; ancak görünüşe göre Elizabeth bu konuda oldukça deneyimliydi ve belki de bu işte ustaydı. Suçluluk duygusuyla ilgilenecekti daha sonra.

"Bunun için de üzgünüm. Sizin burada olmamanızı özlüyoruz," dedi Lady Georgia, satranç tahtasındaki bir piyonu hareket ettirirken.

"Eh, eğer her şey planlandığı gibi giderse, sanırım gelecekte daha sık evde olacağım."

"Yani bu, Elizabeth Hanım'a evlenme teklif etmeyi gerçekten düşündüğünüz anlamına mı geliyor?"

Elizabeth nefesini tuttu ve kapıya biraz daha yaklaştı.

"Bunu size söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim… Ama evet, onun burada olduğu süre zarfında ona evlenme teklif etmeyi planlıyorum. Ayrıca o, şehirden ziyade kırsal alanları tercih ettiğinden, sanırım yılın büyük bir bölümünü burada geçireceğiz."

Bir insanın bir anda tamamen sağlıklı iken bir sonraki anda yıldızları görmeye başlaması kötü bir durum muydu? Kulaklarında duyduğu o ses de normal miydi? Ah hayır… Aniden nefes alamıyormuş gibi hissetti. İhtiyaç duyduğu havayı alabilmek için ellerini boynuna koydu.

“Şah mat,” dedi Georgia, böylece oyunun sona erdiğini belirtti.

Sandalyenin bacakları yere sürtünüyordu. Lanet olsun… Onlar geliyorlardı.

Elizabeth hızla etrafına baktı. Lord Hastings’in nişanlanma planlarını itiraf ettiği o odanın dışında yakalanmanın korkunç olacağını biliyordu. Elizabeth hemen yanındaki odaya daldı. Boş olan müzik odasının duvarına yaslanarak nefesini tuttu ve Lord Hastings’in çizmelerinin seslerinin ve Lady Georgia’nın eteklerinin seslerinin koridorda uzaklaşmasını bekledi.

Ağzından bir nefes fışkırdı ve bacakları güçsüzleşti.

Kesinlikle evlenme teklif edecekti. Lord Hastings ona evlenme teklif edecekti. Böylece o da onun eşi olma fırsatına sahip olacaktı.

Elizabeth’in bu ifadeyi nasıl dile getirdiğinin bir önemi yoktu; yine de bu ifade onun aklında pek yer edemedi.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver’ın kaç yaşında olduğu önemli değildi. Pembroke’un dışında durmak ona her zaman korku verirdi. Bu durum, ona Dalton Park’ta bir zamanlar kendisi ve Kensworth’un bulduğu, perili olduğuna inandıkları o eski terk edilmiş kulübeyi hatırlatırdı. Oliver bunu Elizabeth’e anlatmıştı ve Elizabeth hemen oraya gitmelerini istemişti. Cesur bir kız olan Elizabeth, içeri girmekte ısrar etti. Orası karanlık ve her köşede örümcek ağları vardı; kulübenin duvarlarından tahtalar dökülüyordu. Elizabeth’e asla itiraf etmese de, Oliver o yere girmekten korkuyordu. Ama Elizabeth yaramazca gülümseyerek, eğer orası gerçekten periliyse, mutlaka içeri girmesi gerektiğini söyledi; çünkü o hep bir hayaletle tanışmak istemişti.

O gün, kapıdan içeri adım attıklarında Elizabeth’in korkmaması için onun elini tutmuştu. Ama geriye dönüp baktığında, bunu hem Elizabeth’in iyiliği için, hem de kendisi için yaptığını anladı.

Pembroke, Oliver için o eski perili evden bile daha korkutucuydu. Keşke Elizabeth yanında olsaydı da elini tutabilseydi. Sadece o, oradaki hayaletleri kovabilirdi.

Eve girdikten sonra da kendini pek daha iyi hissetmedi. Aksine, sanki boynuna bir baskı uygulanıyormuş ve nefes alamıyormuş gibi hissetti. Babası ölmüştü, ancak yine de içinden, babasının o tozlu perdelerin arkasından ya da kapalı kapılardan birinden çıkabileceğinden korkuyordu.

Oliver, yavaşça koridorda yürüyordu. Ayaklarının altındaki tahtaların gıcırdama seslerini duyuyordu; bu sesler onu eskiden hep rahatsız ederdi. Babasının varlığını fark etmesini sağlamak hiç de iyi bir şey değildi. En iyisi sessiz kalmak ve günün çoğunu bir yerlerde saklanarak geçirmekti. Ama artık Frank Turner orada değildi; o tahtaların gıcırdama seslerini duyamazdı artık.

Eve birkaç adım attıktan sonra ayakları istemsizce hareket etmeyi bıraktı. O karanlık eve bir adım daha atamadı. Ayrıca, onlarla mücadele etmek de istemiyordu. Acı verici anılar etrafında dönüp duruyordu. Belki de oraya gelmek bir hata olmuştu. Kensworth, bunun kendisine herhangi bir rahatlama getireceğini düşünerek aptallık etmişti.

O, sonunda o eve girmek zorunda olduğunu biliyordu; ancak bunun şimdi olması gerekmiyordu.

Ah, lanet olsun, berbat bir durum.

Onu bulmuştu.

Elizabeth, bir gün önce kütüphanede Lord Hastings ile kız kardeşinin konuşmalarını duyduğundan beri, onunla yalnız kalmaktan kaçınıyordu. Ayrıca, o sabah Carver onu bir kenara çekip Lord Hastings'in evlenme teklifinde bulunmak için izin istediğini söylediğinden beri de ondan uzak duruyordu. Görünüşe göre Elizabeth'in tahmini doğruydu; potansiyel yeni kocası oldukça hırslı biriydi ve zaten babasına mektup yazarak Elizabeth ile evlenmek için izin istemişti. Babası ise, Lord Hastings'in karakterini daha iyi anlayan Carver'ın bu konuda karar vermesi gerektiğini söylemişti.

Carver onayını verdi.

Harika.

Hayır, gerçekten de harika olmalı, değil mi? Bu tam da onun istediği şeydi. Tam da ihtiyaç duyduğu şeydi: Kendisi tarafından istenen ve karşılığında da onu isteyen bir adam. Ancak planında tek bir kusur vardı: Elizabeth, Wesley'yi istemiyordu. Oliver'ın ellerinden kalbini geri almaya çalışmıştı, ancak adamın elleri sanki yapıştırıcıyla kaplıymış gibi, kalbi hiç hareket etmiyordu. Bu durum oldukça can sıkıcıydı.

Ve şimdi, Elizabeth en az bir saattir yürüyordu. Lord Hastings'ten yeterince uzaklaştığını düşünerek, karar vermek için kendine biraz daha zaman tanıyordu. Ama Lord Hastings onu bulmuştu.

Lord Hastings atı üzerinde yaklaşırken, Elizabeth yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"İşte buradasınız," dedi o. Atı kadar bilgece bir gülümsemeyle durdu ve atından indi. "Sizi kaybettiğinizi sanmaya başlamıştım." Neyse ki, arkasından başka atların toynak sesleri duyuldu ve Carver ortaya çıktı. Neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Sonuçta yalnız kalmayacaklardı.

Gözlerinin kardeşinin üzerinde olduğunu fark etti ve gülümsedi. "Lord Kensworth'dan sizleri bulmam için benimle gelmesini rica ettim. Böyle

yapmanın daha uygun olacağını düşündüm.” Çok daha uygun… Ayrıca, eğer o biraz romantizm bekliyorsa, bu durum pek de romantik değildi.

“Merhaba, sevgilim,” dedi Carver. Atını onların yanına getirdi, ancak atından inmedi. “Güzel bir gün, değil mi?” O sahte gülümsemesi yüzünden Elizabeth kardeşini çimdiklemek istedi. Bir şeyler planlıyordu, bunu hissedebiliyordu. Kendisiyle özellikle gurur duymadığı sürece asla böyle gülümserdi. Ne yapmış olabilirdi ki?

“En güzeli… Korkarım bu yüzden bu kadar uzun süredir dışarıda dolaşıyorum. Umarım Lady Hastings’in bizim için yaptığı planları bozmamışımdır.”

“Hiçbir şey yok.” Lord Hastings bir an duraksadı, kaşları hafifçe çatıldı. “Komşularımızla birlikte açık havada öğle yemeği yedik ve biraz da bahçe oyunları oynadık; bunun dışında hiçbir şey olmadı.” Demek ki Elizabeth’in planlarını bozmuştu. Zavallı Lady Hastings… Elizabeth aslında bu kadar uzun süre orada kalmak istememişti. Ama bazen doğanın ortasına çıktığında zaman kavramını tamamen unutuyordu. Özellikle de hava son zamanlarda olduğu gibi böylesine güzel ve hoş olduğunda… Bu bir sorundu… Ama Oliver’a göre bu harika bir sorundu.

“Çok özür dilerim. Muhtemelen, tüm gün boyunca kendi cihazlarımla meşgul olduğum için beni en berbat misafir olarak görüyordur.”

“Eğer hayal kırıklığına uğradıysa, bunun sebebi sadece seni daha iyi tanımak istemesidir.” Neden bu kadar nazik olmak zorunda ki? Hyde Park’ta Elizabeth’e utangaç olduğunu itiraf ettiği o günden beri, onda bir daha asla o sert ve kibirli tavrını görmemişti. Ne yazık ki, bu adamda ne neşeyi ne de hayat sevincini görebilmişti. O, her zaman sadece… nazik bir insandı.

Elizabeth burnundan derin bir nefes aldı ve gülümsemeye devam etmeye çalıştı. “Peki o zaman. Hemen geri dönüp ona karşı olan borcumu ödeyeceğim.”

“Sizinle birlikte yürüyeyim mi? Eminim ki Lord Kensworth, biraz geriden gelmekten rahatsız olmaz. Böylece… biraz daha özel olarak konuşabiliriz.” Lord Hastings, Carver’a meraklı bir bakış attı. Görünüşe göre ikisi birlikte hareket ediyorlardı.

Neyse ki bu durum, Elizabeth’e, yardımsever kardeşine “Bu adamla yalnız bırakma beni, aksi takdirde uyurken saçlarını keserim.” deme fırsatı verdi.

Carver, Elizabeth'in kendisine attığı bakışı değerlendirdi ve Rose'u hayran bırakacak kadar rahat bir şekilde şöyle dedi: "Aslında, Hastings. Akşam yemeği için hazırlanmamız gereken zamandan önce, bana malikaneyi biraz gezdirebilir misiniz? Sanırım Elizabeth'in bir itirazı olmaz, değil mi sevgilim?"

Lord Hastings'in kaşları birbirine yaklaştı.

Elizabeth tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bence bu harika bir fikir. Zaten yürüyüşten sonra oldukça yorgun hissediyorum." Wesley'nin yüzündeki hüzünlü ifadeyi fark edince, onu cesaretlendirmek için hemen ekledi: "Belki de dinlendikten sonra, sizin önerdiğiniz gibi, özel olarak konuşmak için zamanımız olur."

Gülümsemesi tekrar belirdi. Güzel bir gülümsemeydi. Neden bu kelime sürekli aklına geliyordu? Ve neden bu kelime bu kadar olumsuz bir anlam taşıyordu?

Önemli değil. Evlendikten sonra onun iyi yönlerini sevmeyi öğrenmek için bolca zaman olacaktır.

Elizabeth, iki adamın uzaklaşmasını izledi. Wesley'nin onun elini öpmeye veya ayrılmadan önce hafifçe sıkmaya bile çalışmamış olması onu biraz üzdü. En azından bir göz kırpması bile, aralarında bir yakınlık hissi yaratmak için yeterli olurdu. Hiçbir şey yoktu. Görünüşe göre bu adam hayatını nezaket kurallarını öğrenmeye adamıştı. Onunla birlikteyken hayatta hiçbir sürpriz olmayacaktı.

O anda, kafasının üstünden bir kedinin miyavladığını duydu. Elizabeth durdu ve altından geçtiği ağaca baktı. Yüksek bir dalın üzerinde, yardım çığlıkları atan sevimli bir yavru kedi vardı.

"Oh, hayır. Sıkışıp kaldın mı?" diye sordu Elizabeth, ağaçtaki beyaz kediyle konuşurken hiç çekinmeden. "Endişelenme, sana yardım edeceğim." Bu oldukça küçük bir ağaçtı. Daha önce de daha yüksek ağaçlara tırmanmıştı.

Elizabeth eteğini toplayıp ağaca tırmanmaya hazırlanırken, kafasındaki o sinir bozucu ses ona harekete geçmeden önce durup düşünmesini söylüyordu. Geçmişte bu tür maceraların hiçbiri iyi sonuçlanmamıştı. Şu sıralar daha zarif ve düzgün davranmaya çalışıyordu. Üstelik Dalton Park'ta değil, Lord Hastings'in malikanesinde bulunuyordu.

Ama Lord Hastings orada değildi, değil mi?

O sesin susmasını söyleyen Elizabeth, yavru kedinin bulunduğu yöne doğru ağaca tırmanmaya başladı. Tahmin ettiği gibi, bu onun hayatındaki en

kolay tırmanış oldu. Yavru kedinin hemen altındaki bir daldaydı. Eğer o aptal şapkası olmasaydı ve görüşünü engellemeseydi, yavru kediye kolayca ulaşabilirdi.

Elizabeth onu çözdü ve bir kenara attı; bu küçük eylemin getirdiği özgürlüğün tadını çıkardı. Elini uzatarak yavru kediyi nazikçe kucakladı ve aşağı inmeye başladı. Neredeyse en alttaki dalın yanına vardığında, yavru kedi onun kollarından aşağı atladı ve oradan uzaklaştı.

Elizabeth alaycı bir şekilde güldü. “Seni ağaçtan kurtardığım için aldığım teşekkür bu mu?” Aşağıya baktı ve mesafenin o kadar da fazla olmadığını fark etti. Bu yüzden son kısmı tırmanmak yerine atlamaya karar verdi. Ancak hayatında her zaman olduğu gibi, bu sefer de bir engel çıktı.

Eğer aşağı inerken bir dal saçlarına takılmasaydı, her şey sorunsuz bir şekilde ilerleyecekti. Ama tabii ki öyle olmadı. Şimdi Elizabeth ağacın altında duruyordu; bir dal tarafından esir alınmıştı. Bu dal, sanki saçlarını yavaş yavaş koparıyormuş gibi hissettiriyordu. Elizabeth yukarı baktığında, saçlarının sertçe çekildiğini fark etti. Dal, sanki bir pençe gibi saçlarını sıkıca kavramış ve onları berbat bir hale getirmişti. Birkaç dakika önce hâlâ düzgün ve güzel bir şekilde şekillendirilmiş olan saçları artık berbat bir haldeydi.

“Harika!” dedi, oldukça çocuksu bir şekilde. Ama o an için olgun görünmek umurunda değildi. Sinirlenmişti. Neden her şey bir kez olsun onun istediği gibi gitmiyordu? Neden sadece bu sefer, kendi istediği gibi davranamıyordu ve bunun hiçbir olumsuz sonucu olmuyordu?

Elizabeth elini kaldırdı; başını tekrar eğmemeye dikkat etti, yoksa o lanetli dal tarafından yine cezalandırılabilirdi. Topukların yaklaştığını duyunca parmakları hareketsiz kaldı.

Hayır! Geri mi döndü?

Bu gün daha da kötüleşebilir miydi? Lord Hastings gelip onun bu dikenli dalın arasında sıkışmış halde olduğunu görecek ve durumun nasıl ortaya çıktığını soracaktı. Ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı… Ve eminim ki Lord Hastings bunu hiç hoş karşılamayacaktı.

İç çekti; at durduğunda ve Wesley’nin atından indiğini ve kıkırdadığını duyduğunda, kaderine razı olmaya hazırlandı.

Bekleyin. Bu, Wesley’nin kahkahası değildi. O harika sesin sahibi…

“Biliyor olmak istiyor muyum ki, Lizzie? Saçlarının nasıl olup da sürekli çalılıklara dolandığını anlayamıyorum,” diye sordu dünyanın en iyi arkadaşı, onun arkasından yaklaşırken.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi. Onun sesi tüm vücudunu kapladı; bu ses yüzünden tüyleri diken diken oldu. Onu görebilmek için dönmeye çalıştı, ancak dallar buna izin vermedi. Saç derisindeki acı yüzünden inledi.

“Hayır, kıpırdama.” Oliver, onun görüş alanının kenarına geldi.

Öncelikle, onun çizmeleri… Biraz çamurlu olan bu çizmelerin bir kadında bu kadar büyük bir heyecan yaratması mümkün mü? Sonra, adam yanına geldiğinde kravatını görebiliyordu; inanılmaz derecede yakındı. Adam ellerini başının üzerine kaldırarak saçlarını serbest bırakmaya çalıştı. Adamın kokusu çok hoşuydu. “Bu gerçekten etkileyici… Bu ağacı bu kadar kızdırmak için ne yaptın?”

Ama aklı hâlâ karışıktı. Oliver nasıl buradaydı? Ve nasıl da bu kadar kayıtsız davranabiliyordu? Sanki onu bugün göreceğini önceden biliyormuş ve her şeyi önceden planlamış gibi… Bu durumun, Carver’ın o zafer dolu gülümsemesiyle bir ilgisi olmalıydı. Kardeşinin kendi hayatına müdahale etmeyeceğini varsaymamalıydı. Ama şu an için, bunu umursadığını söyleyemezdi.

“Ben… bir yavru kediyi kurtarmaya çalışıyordum,” dedi biraz sersemlemiş bir halde. Oliver saçlarıyla ilgilenirken o hiç kıpırdamadı. Acaba Oliver’ın kokusu nasıldı? Harika bir kokuuydu.

Başını eğdi, elleri hâlâ onun saçlarında olduğu halde gülümsedi. “Bir yavru kedi mi? Bu, senin o hikayelerinden biri değil, değil mi? Aslında sadece eğlenmek için ağaçlara tırmandığını gizlemek için yapılan kahramanca bir hareket, öyle değil mi?” Tamamen gülümsedi ve kadının bakışları onun sağ yanağındaki gamze üzerinde durdu. O gün henüz tıraş olmamıştı. Sakallıyken ne kadar çekici göründüğü gerçekten adaletsizdi.

“Dibine vardığımda hemen oradan kaçtı.”

“Muhtemel bir hikaye.”

“Evet, öyleydi!”

“Peki bu yavru kedinin rengi neydi?” diye sordu, deniz mavisi gözlerini kısarak.

“Sağ kulağında küçük bir siyah leke olan beyaz bir kuş. Lütfen şimdi saçlarıma odaklanın; böylece bu ağacın altında bir yuva yapmak zorunda kalmam.”

Yine o hafif kıkırdamayı duydu; başka hiç kimsenin duyamayacağı bir sesdi bu. Ama o, bu sesi duyabiliyordu, çünkü adamın göğsü tam yüzünün yanındaydı. Adamın ceketinin kumaşı yanağına değiyordu. Yutkundu.

“Sanırım bunu kısmamız gerekecek,” dedi.

Elizabeth nefesini tuttu. “Hayır!” Addington Hall’a girip, saçlarının yarısının kafasından bir inç uzunluğunda kesildiği halde akşam yemeği yediği anlar aklından geçti.

Yine o kahkaha sesi… Ama bu sefer daha yüksek. “Şaka yapıyordum. İşlem bitti.” Kollarını indirdi ve Elizabeth, dalın baskısından kurtulduğunu hissetti.

İç çekti ve başındaki ağrıyan yeri ovuşturdu. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmeden önce aynaya bir bakmanız iyi olur. Korkarım ki saç stilinizi tamamen berbat etmişim.”

“En azından onu kesmek zorunda kalmadık. Neyse ki, burada kullanabileceğim bir kapak var; böylece hasarı gizleyebilirim, ta ki tekrar onarıma fırsat bulana kadar.” Etrafa bakındı; hayatında belki de tek bir kez olsun, eğer o aksesuarı takmış olsaydı işe yarayabilecek bir şey arıyordu.

Krem rengindeki şapka, Oliver’ın çizmelerinin yanında duruyordu. Oliver şapkayı alıp ona gülümsedi. Elizabeth elini uzattı, ancak Oliver elini itti. Şapkayı Elizabeth’in başına yerleştirdi ve kurdeleleri çenesinin altında bağlarken hafifçe eğildi. Ne yazık ki Oliver at binerken kullandığı eldivenleri giymişti; bu yüzden Elizabeth onun ellerinin sıcaklığını hissedemedi. Ne tuhaf ki, Elizabeth onun dokunuşunu o kadar çok özlemişti.

Eğer bu durum Oliver yerine Wesley ile yaşansaydı, Elizabeth’e göre viskont öncelikle onun durumunu değerlendirir, ardından da saçlarını çözmeye başlamadan önce bir eşlikçi getirmek için hemen eve dönerdi. Ayrıca, onun şapkasındaki kurdeleleri çenesinin altına bağladığını asla hayal edemezdi. Belki de Wesley daha iyi bir beyefendiydi. Sürekli olarak mükemmel bir beyefendi olmasını istememesi o kadar da kötü bir şey miydi?

Acaba o kadar korkunç bir şey miydi bu? Romantizmi, çalınmış öpücükleri ve özlem dolu bakışları arzulamak… Kalbinin hızla çarpmasını ve yanaklarının kızarmasını istiyordu. Tüm bunlar, Oliver’ın tam karşısında durmasıyla gerçekleşiyordu. Yıllar boyunca onun çenesindeki tüyleri defalarca görmüştü; ancak o an kadar, parmaklarını yavaşça o tüylerin üzerinde gezdirmek istememişti.

Oliver yine her şeyi berbat ediyordu. Onun, Oliver’ı hayatından çıkarması gerekiyordu. Neden onu rahat bırakıp, kalbinin Wesley’yi sevmesi için bir şans vermiyordu ki? Bunun yerine, Oliver ansızın ortaya

çıkıyordu; yakışıklı yüzü, kum rengi sakalları, biraz uzun olan ve kulaklarının etrafını saran saçları vardı. Ayrıca çok hoş bir koku da sahipti…

“Burada ne yapıyorsun, Oliver?” diye sordu, kısa ve kesik bir tonla; böylece kendi yararsız düşüncelerini de engellemiş oldu.

Çenesinin altından lastiği bağladı ve ellerini indirdi. Ancak ondan uzaklaşarak ihtiyaç duyduğu alanı vermedi.

“Her zamanki gibi, seni kurtarıyorum.”

Gözlerini kısarak, “Yani, Lord Hastings’in mülkünde… Beni takip mi ediyorsunuz?” dedi.

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Evet, sevgilim. Görüyorsun, sana delicesine aşığım. Seninle birlikte olabilmek için buraya kadar geldim. Çünkü artık Londra’nın sen olmadan hiçbir değeri yok.”

Ama bakın, Oliver’ın alaycılığının özelliği şuydu: O bunu o kadar iyi yapıyordu ki, bazen söyledikleri gerçekmiş gibi gelirdi. Tıpkı o an olduğu gibi… Elizabeth bunun alaycı bir şaka olduğunu biliyordu; ancak zavallı, aptal kalbi bu kavramı anlayamıyordu.

Birkaç saniye boyunca onun bakışlarına karşılık verdi. Korkudan hiçbir şey söyleyemedi; çünkü ağzından yanlış veya sakıncalı bir şeyler çıkmasından korkuyordu.

“Eh,” dedi sonunda, o da önce sessizliği bozan taraf oldu. “Bu sebeplerden dolayı… ayrıca babam da öldü.”

Elizabeth derin bir nefes aldı. “Ne zaman?”

“Geçen hafta.”

“Geçen hafta mı? O kadar uzun zaman önce… Neden bana söylemedin?” Ona haber vermemiş olması onu üzdü. Kimse ona hiçbir şey söylememişti.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Ama gözleri üzgün görünüyordu. “Lizzie, ben… sensiz hayatımda yolunu bulmaya çalışıyorum.” Bakışları daha da anlamlı hale geldi. “Çünkü biliyorum ki, çok yakında en iyi arkadaşımı kaybedeceğim ve başka çarem kalmayacak.”

O an için söylenebilecek yeterli kelimeler yoktu. Her şey çok acı vericiydi.

Elizabeth biraz daha yaklaştı ve kollarını Oliver’ın beline doladı. Oliver onu itmedi veya en ufak bir gecikme bile göstermedi. Aksine, Oliver da kollarını Elizabeth’in etrafına doladı ve onu kendine çekti. Çenesini Elizabeth’in başının üzerine koydu; sanki bu şekilde daha iyi hissedecekti.

Elizabeth, Frank Turner’ın Oliver için ne anlama geldiğini biliyordu. Ayrıca Oliver’ın bu konuyu konuşmaktan nefret ettiğini de biliyordu. Elizabeth onu bu konuda zorlamadı. Sadece ona sarılmak istiyordu.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Çok sıcak,” dedi Kate, dudak büktüğü bir ifadeyle. “Daha ne kadar yürümek zorundayız?”

Oliver, kollarındaki piknik sepetini biraz oynattı ve Elizabeth’e baktı. Piknik yapma fikri ondan gelmişti; bu yüzden kararları da o veriyordu.

Elizabeth güldü. “Biliyor musun, seni evde bırakabilirdik. Bu şekilde sürekli şikayet etmek, bir dahaki sefere davet edilme şansını artırmıyor.”

Her ne kadar Oliver, onu orada bırakmadıkları için mutlu olsa da, kendisi ile o inanılmaz derecede güzel Elizabeth arasında bir engel olması iyi bir şeydi. Keşke Elizabeth’in kişiliği biraz daha kötü olsaydı da Oliver’ın ona olan ilgisi azalsaydı. Ama hayır, Elizabeth kesinlikle harika bir insandı.

“Bir dahaki sefere gelmek istediğimi nereden biliyorsunuz? Bu pikniğe katılmak istediğimden bile emin değilim. Sizi gelmeden önce kitabımı okuyarak vakit geçirmekten çok memnundum,” dedi Kate.

Elizabeth, endişeli bir şekilde önce Oliver’a, sonra tekrar Kate’e baktı. “Biraz güneş ışığına ihtiyacın vardı.” İlginç… Demek Elizabeth, Kate’i buraya getirmek için zorlamıştı. Acaba Elizabeth de, Oliver’ın son zamanlarda hissettiği o güçlü duyguları hissediyor muydu? Oliver, ondan uzak durmasının nedenini biliyordu; peki ya Elizabeth’in nedeni neydi?

Hayır, o tamamen saçmalıyordu. Elizabeth onu sadece başka bir erkek kardeş olarak görüyordu.

Elizabeth, vahşi çiçeklerin bulunduğu yere durdu ve onları tozmaya başladı. Kate, kız kardeşine baktı ve gülümseyerek gözlerini devirdi. Sonra biraz daha uzakta bulunan büyük bir ağaca işaret etti. Sepeti Oliver’dan aldı; sanki Oliver’ın Elizabeth’in yanında kalacağını içgüdüsel olarak biliyormuş gibi. “Oraya gidip piknik malzemelerini hazırlayacağım. Eğer

çok uzun sürerse, Elizabeth, hem senin hem de Oliver'ın paylarını ben yiyeceğim." Gülümseyerek oradan ayrıldı.

"Buna cüret etme," dedi Elizabeth, kız kardeşinin uzaklaşan siluetine doğru.

Oliver, Elizabeth'in çömelip çiçekleri topladığını izledi. Gözlerini ondan ayırmamaya çalıştı. Elizabeth hafif bir melodi mırıldanıyordu. Bu kadının her yönü güzel, saf ve büyüleyiciydi. Elizabeth ona sessizce gülümsedi ve çiçekleri ona verdi. "Lütfen bunları tutar mısınız?"

"Tabii ki." Onları onun elinden aldı ve parmakları birbirine değdi. Acaba o da hissetmiş miydi? "Bunun, böyle geçireceğimiz son yaz olduğunun farkında mısın?" Aslında bu sözleri yüksek sesle söylemek istememişti.

Elizabeth ayağa kalktı ve ellerini eteğine sildi. Gözleri güneş ışığıyla parlıyordu. "Tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

Çiçeklere baktı ve omuz silkti. "Bu sezon kasabaya geleceksin. Her şey değişecek. Büyük ihtimalle gelecek yazına kadar evlenmiş olacaksın."

"Benim başarımıma sizin bana gösterdiğiniz güven daha fazla," dedi hafifçe gülerek.

Gülümsemek istemiyordu. "Bundan eminim."

Bakışları birbirlerine dikilmişti. Hava, duygularla dolu ve ağırdı. Acaba bu çekimi hisseden sadece o muydu?

Oliver, Elizabeth ile geçireceği bu son yazı hem sabırsızlıkla bekliyor, hem de korkuyordu. Mümkün olduğunca çok zamanını onunla birlikte geçirmek istiyordu. Bu bencilce bir davranıştı; ancak onu başka bir adama kaptırmadan önce, onunla ilgili olabildiğince çok anı biriktirmek istiyordu. Bu anıları, hayatı boyunca kalbinin yakınında saklayacaktı. Onunla ilgili sahip olabileceği tek şey buydu ve elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Elizabeth'in de bir şeyler hissettiği kesinlikle belliydi; muhtemelen güçlü dostluklarını kaybetme korkusuydu bu duygu. Gözleri yaşlarla doluydu. Hızla gözlerini kırptı ve başka tarafa baktı. Yüzü tekrar döndüğünde, üzüntüsü kaybolmuştu ve gözlerinde şenlikli bir ifade vardı. "Yaz henüz bitmedi. Hadi yarışalım," dedi.

Oliver gülümsedi. "Nereye?"

"Kate'in beklediği o ağaca."

"Pekala. Bu gece kazanan, kaybedenin tatlısını yiyebilir."

Elizabeth güldü. "Senin tatlılarla ne sorunun var böyle?"

"Biliyorum, bu giderek bir sorun haline geliyor, değil mi?"

Omzuna hafifçe vurdu. “Ancak sen de benimkini almaya devam edersen.”

“Eh, o zaman daha hızlı koşmayı öğrenmelisin.”

Elizabeth, pembe dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle kirpiklerinin arasından yukarı baktı. Sonra gözleri onun çizmelerine indi. “Yarıştan önce çizme bağcıklarını mutlaka bağlamalısın.”

“Ne?” Kaşlarını çattı ve aşağıya baktı; ancak bunun bir hile olduğunu fark etti. Aslında bu, en eski hilelerden biriydi ve o da bununa kanmıştı. Botlarının bile bağcıkları yoktu.

Oliver tekrar yukarı baktığında, Elizabeth’in eteğini elleriyle toplayarak koştuğunu gördü. Kötü bir kadın gibi gülüyordu. Oliver hemen onun peşinden koştu, onu hızla yakaladı ve elini tutarak onu yavaşlatmaya çalıştı. Elizabeth koşarken omzunun üzerinden geriye baktı; sarı saçları yüzüne vuruyordu. Ağzında geniş bir gülümseme vardı. Oliver elini biraz daha sıkarak onu yavaşlatmaya çalıştı. İkisi de gülüyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdı kız, elini kurtarmaya çalışarak. “Artık tatlımı sana kaptırmayacağım!” Ama o yine de kızın elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Kızı kaldırıp arkasına yerleştirdi. İkisinin kahkahaları etrafı doldurdu; her biri daha yüksek sesle gülmeye çalışıyordu. Oliver ağaca doğru kaçmaya çalıştı, ancak bu sefer Elizabeth onun kolunu yakalayıp onu geri çekti. İkisi de birbirlerine takılıp yere düştüler; çocuklar gibi kahkahalar atıyorlardı.

“Hile yapıyorsun!” dedi, gülerek ve nefesini toplamak için sırtüstü yatarken. Yanında yatan Elizabeth’e baktı; o da kahkahalar arasında nefesini toplamaya çalışıyordu. Gülümsedi ve elinde tuttuğu çiçekleri ona doğru uzattı. Elizabeth çiçekleri aldı, kokladı ve tıpkı o gibi mutlu ve huzurlu bir ifadeyle baktı.

“Sen de benim kadar büyük bir aldatıcısın,” dedi o.

“Haklısın.” İkisi de küçükken beri oyunlarda hile yapardı. Şimdi bile, onunla bu şekilde vakit geçirmek, bir nevi hile yapmak gibi geliyordu.

Kahkahaları zamanla kesildi, ancak o, tıpkı o gibi, çimenlerin üzerinde yatıp mavi gökyüzüne bakmaktan memnun görünüyordu. Güneşin sıcaklığı yüzlerini ısıtıyordu, ancak bunu umursamadı. Oliver kollarını kaldırıp başının üzerine koydu. Elizabeth’in saçlarını parmaklarının arasında hissedebiliyor, göz ucuyla göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Hayatının geri kalanını böyle geçirmeyi kolayca hayal edebiliyordu. Elizabeth, geleceğinde yanında olabileceği tek kadındı; geleceğinde istediği tek

kadındı. Maceralara atılmak, çocuklar yetiştirmek, kendi malikanelerinin avlusunda koşuşturmak… Bu, adeta bir rüya gibiydi. Belki de onu çocukluğunun geçtiği evin duvarları arasında bulundurmak, bazı acı verici anıları silip atabilirdi.

Hayır. Onu asla böyle bir hayata mahkum etmezdi. Elizabeth Ashburn ile asla evlenmeyecekti.

Parmaklarının o yumuşak çiçek yapraklarını nasıl okşadığını izledi; onun nazik hareketlerine hayran kalmıştı. "Şehirden bahsetmişken…" diye mırıldandı kadın.

"Öyle miydik?"

"Biraz önce, evet." Kirpiklerini kaldırarak ona baktı; neredeyse utangaç görünüyordu. "Geçtiğimiz sezon boyunca, Oliver Turner'ın ilgisini çekebilen talihsiz genç kız kimdi acaba?" Bakışlarını tekrar çiçeklere çevirdi.

Gözlerini kapattı ve keşke ona gerçeği söyleyebilseydim diye düşündü. Keşke ona, son birkaç mevsim boyunca başka hiçbir neden olmaksızın, sadece onu aklından çıkarmak için kadınların peşinden koştuğunu söyleyebilseydim. Ama hiçbir kadın – tek bir kadın bile – Elizabeth'in yerini alamazdı. Sanki Elizabeth canlı renklerle resmedilmişti; diğer tüm kadınlar ise soluk tonlarda kalmıştı.

Bu sözler asla ona söylenemezdi. Bu, geri dönülemez bir sınırın aşılması anlamına gelirdi. "Bayan Surrey oldukça ilgi çekiciydi."

Elizabeth gülümsedi, ancak çiçeklerin saplarını daha sıkı tuttu. Bunu duyunca ne düşünmeliydi ki? "Oh? Peki, sizce bu entrika uzun sürer mi?"

Başını çevirip ona baktı. Kadının bakışları o çiçeklerin üzerindeydi. Bu da ona, güneşin kadının altın sarısı saçlarını nasıl adeta ışık, tatlı ve berrak bir bal gibi gösterdiğini hayranlıkla izleme fırsatı verdi. Parmaklarıyla kadının burnundaki ve yanaklarındaki çilleri okşamak istedi. Acaba kadın ne kadar güzel olduğunun farkında mıydı? Peki, ondan ne istemişti? Ah, evet. Az önce hayal ettiği bu kadında hissettiği bu ilgi devam ediyor muydu? "Hayır, etmiyor. Sanırım ben kalıcı bir şeyler için yaratılmamışım." En azından, bundan sonra kullandığı bahane buydu.

Sonunda gözlerini çiçeklerden ayırdı ve başını çevirerek ona baktı. Gözleri, gökyüzüyle mükemmel bir uyum içindeydi. Dudakları birbirine o kadar yakındı ki, onun nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. Ancak yine de aralarındaki mesafeyi kapatamıyordu. "Belki de bir gün, bu durumu daha katlanılabilir hale getirecek birini bulursun."

Zaten sahipti.

Oliver iç çekti; parmaklarının arasındaki kıvırcık saçları hafifçe okşadı. Zamanın durmasını diledi. İkisinin de hayatlarının geri kalanını birlikte, yaz güneşinin altında geçirmelerini istedi.

Kate'in sesi havayı delip geçti; bu da dileklerin asla gerçekleşmediğini kanıtlıyordu. "Şaka yapmıyordum! Birazdan sizin tüm yiyeceklerinizi yiyip bitireceğim!"

Elizabeth gülümsedi; güneşin ışığıyla kızarmış yanaklarında gamzeler belirdi. Sonra oturdu. Adam onu takip etmek istedi, ancak bir sonraki anda Elizabeth'in eli adamın göğsünde oldu ve onu geri itti. Adam bu anın tadını çıkarmak için sadece bir anı vardı; ardından Elizabeth yerden fırlayıp ağaca doğru koşmaya başladı. Arkasına dönüp bağırdı: "Tatlısın artık benim, Turner!"

O kadın, nasıl olup da onun kalbini bu kadar tamamen ele geçirebilmişti? Bir daha asla kendine gelemeyeceğinden korkuyordu.

Oliver, Elizabeth'i birkaç dakika boyunca kollarında tutmaya devam etti. Elizabeth, onun kollarından çıkmaya çalışmadı; Oliver da onu yakında bırakmayı düşünmüyordu. Elizabeth'in yanında olduğu sürece, Oliver'ın acısının artık kendisine ulaşamayacağını hissediyordu.

"O zaman Lord Hastings'in evinde mi kalıyorsunuz?" diye sordu. Sesinin tonu, onun kravatı yüzünden belirsizleşmişti.

Aslında, anlaşılan o ki, Lord Hastings ile ben komşuyuz. Pembroke buradan çok uzak değil. Babamın miras işlerini halletmek için buraya geldim.

Omuzlarının gerginleştiğini hissetti. Kadın geri çekilerek ona baktı. "Komşular mı?" Neden bu kelimenin onu bu kadar rahatsız ettiğini anlayamadı.

Gözlerindeki şüpheci ifade yüzünden bunu onaylamakta tereddüt etti ve başını salladı.

"Ama… bu demek oluyor ki…" Sesinin tonu alçaldı ve yüz ifadesi korkmuş gibi görünüyordu. Elizabeth yüzünü başka tarafa çevirdi ve uzaklara baktı; sanki orada olmayan bir şeyleri görüyormuş gibi. Sonunda, içinde bulunduğu o acı verici hayalden sıyrılmak için başını salladı. "Boş verin."

"Hayır, lütfen anlatın bana."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra tekrar eğilerek başını onun göğsüne yasladı. “Hiçbir şey değil. Pembroke’da kalmak nasıl oldu?”

İç çekti. “Orada sadece bir gece kaldım ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Babam artık aramızda değil… Ama onun anıları hâlâ o duvarlarda yaşıyor gibi.”

“Anlayabiliyorum. Neden gelmek zorundaydın ki?”

Sizin için.

“Frank’ın defterlerini, onun avukatıyla birlikte incelemem gerekiyordu; ancak o zaman satış işlemini gerçekleştirebilirim.” Neredeyse düşünmeden, Oliver elini kaldırıp Elizabeth’in saçlarını okşadı. Garip bir şekilde, Elizabeth bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Ya da belki de umursamamıştı.

“Satacak mısın?”

“Orada kesinlikle yaşayamam,” dedi.

“Hayır. Bence bu akıllıca bir seçim.”

Bu sefer onun kendisiydi ki, ona bakmak için geri çekildi. “Öyle mi? Sence, mümkün olduğunca uzaklara kaçmak istemem biraz korkakça değil mi?”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve elini uzatarak yüzünün yanına dokundu; bunu daha önce hiç yapmamıştı. Başparmağıyla çenesini yukarı aşağı gezdirdi ve bu hareketi gözleriyle takip etti. “Kendine iyi bakman için seni asla korkak olarak görmem, Oliver.”

Bakışları onun dudaklarına düştü. Onu öpmek gibi bir düşünce değildi bu; yıllardır içinde var olan, onu rahatsız eden bir düşünceydi bu. Ama onu Hastings’in mülkünde gördüğünde ve çok yakında artık onu böyle tutma, onunla eskisi gibi samimi şekilde konuşma veya onu öpme hakkına sahip olamayacağını anladığında… Tüm bu düşünceler, tüm korkularını bir kenara bırakıp arzusunu kabul etmesi için onu zorluyordu.

Eğer o kadın gerginleşip bakışlarını yere indirmeseydi, belki de öyle yapardı. “Gitmem gerekiyor,” dedi soğuk bir tonla. Ne yapmıştı ki? Biraz önce onun kendisini öpmesini istediğine yemin edebilirdi.

Ya da… belki de Hastings’e karşı gerçekten bir şeyler hissediyordu. Bu düşünce onu derinden üzdü.

Her halükarda, onu üzdüğünü bilerek geceleyin uyuyamazdı. “Lizzie, seni üzdüm mü?”

“Hayır,” dedi o, onun kollarından çekilerek. Kesinlikle üzgün görünüyordu. Uzaklaşmaya başladı, ancak sonra tekrar döndü. “Ben Lord

Hastings için buradayım.” Bu sözleri ona bir hançer gibi fırlattı.

“Biliyorum.”

Gözlerinde kararlılık vardı; elleri ise yanlarında sıkıca yumruk halindeydi. Eldivenler, ellerin sıkıca yumruk halinde olmasından dolayı zorlanıyordu. “Carver’dan benimle evlenmek için izin istedi.”

Oliver gözlerini kırptı. “Anladım.”

“Ve… bilmelisiniz ki, bu konuda kararımı verdim. O teklif ettiğinde, teklifini kabul edeceğim.”

Oliver’ın bacakları güçsüz hissediliyordu. Bu sözler onun için o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Zira yıllardır bunu planlıyordu ve bunun Elizabeth için en doğru şey olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Hastings, onu Oliver’dan daha iyi sevebilirdi; ona daha fazlasını verebilirdi. Ama Oliver’ın aklında sürekli olarak şu düşünceler vardı: Hastings, Elizabeth’in salatalığı ne kadar nefret ettiğini, romantik romanları alaycı bir şekilde okuduğunu, sıcak günlerde ağaçların altında uyuduğunu ve güneşin cildini yakmasından önce uyandırılması gerektiğini bilmiyordu.

“Eğer bu senin istediğin şeyse…”

“Evet, öyle.” Peki o zaman neden mutlu görünmüyordu? “Ve bu…” Elini ikisinin arasındaki havada salladı. “Bizim olan bu durum… değişmeli. Hayatımda Wesley için yer açmam gerekiyor.” Wesley… Oliver hiçbir zaman bir ismi bu kadar nefret etmemişti.

“Anlıyorum.”

Dudaklarını birbirine sürterek, sessizce başını salladı. Bu günün geleceğini her zaman biliyorlardı. Arkadaşlıklarının değişmesi gerekiyordu. Onun da kendisi kadar zorlandığı gerçeği, ona biraz olsun teselli oldu.

“Günaydın, Oliver.” Kadın bir reverans yaptı, döndü ve yürümeye başladı. Oliver, kadının iki adım attıktan sonra tekrar durduğunu gördü. Kadın hızla döndü; yüzünde kararlı ve meraklı bir ifade vardı. Ağzını açtı, ancak bir an tereddüt ettikten sonra sonunda sordu: “N-neden bugün bu kadar hoş kokuyorsun?”

Bu ani konu değişikliği ve onun ciddi ifadesi karşısında neredeyse gülecekti. Dilini kullanarak nane yaprağını öne itip ön dişlerinin arasında ısırmadan edemedi. “Nane… Pembroke’un dışındaki bahçeden geliyor.”

Uzun bir süre onun ağzına baktı. Eğer yanılmıyorsa, orada büyük bir özlem ifadesi vardı. Acaba Hastings’e de böyle bakmış mıydı?

“Öyle sanmıştım zaten,” dedi kadın, o nane yaprağı yüzünden oldukça sinirli görünüyordu. Elizabeth tekrar dönüp Addington Hall yönünde

yürümeye başladı. Bu durum Oliver'ı her zamankinden daha da şaşkına çevirdi.

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Oliver, avukat kapıyı arkasından kapatırken ellerini saçlarının arasından geçirdi ve dirseklerini masaya dayadı. O gün Elizabeth'den ayrıldığından beri, avukatla birlikte babasının defterlerini inceleyerek o masada oturuyordu. Şimdi kendisinin aslında oldukça fazla parası olduğunu öğrenmek biraz şaşırtıcıydı. Babası, çalışanlarına son derece düşük ücretler ödüyordu; bu durum Oliver'ı şaşırtmamıştı. Ayrıca, mülkün içinde bulunan birkaç kiralık evden de oldukça iyi gelirler elde ediliyordu.

Bir nedenden dolayı, Oliver her zaman babasının zar zor geçindiğini düşünmüştü. Frank Turner öldükten sonra böyle büyük bir mirasın kalacağını hiç hayal etmemişti. Avukatla olan görüşme, eğer avukat Frank'ın ölümünden hemen önce kendisine yazdığı mektuptan bahsetmeseydi, belki de olumlu bir deneyim olabilirdi.

Görünüşe göre, harika babası ölmeden birkaç gün önce avukata mektup yazmış ve evin miras olarak bırakılıp bırakılamayacağını sormuştu. Ancak herhangi bir resmi işlem yapılamadan babası vefat etti. Frank, açgözlü oğlunun, babasının cesedi henüz soğumadan evi satmaya çalışacağından şüpheleniyordu ve bunun gerçekleşmemesi için önlem almak istiyordu. Frank Turner gururlu bir adamdı ve Turner soyadının nesiller boyu Pembroke ile ilişkili kalmasını istiyordu. Oliver'a göre bu, babasının son dakikada aklına gelen bir düşünceydi. Ya da belki de yıllar sonra ilk kez ayık bir şekilde bu konuyu düşünebilmişti. Her neyse, Frank Turner'ın nefretinin mezarın ötesine de sarktığını öğrenince şaşırmadı.

Çalışma odasının kapısında bir tıkırtı duyuldu. Bu, tanıdık bir ritimle beş kez yapılan tıkırtılardı.

"İçeri gel, Kenny."

Arkadaşı kapıyı açıp içeri girdi. "Ön kapıyı çaldım, ancak personelinizden hiçbir yanıt alamayınca kendim içeri girmeye karar

verdim.”

“Bunun sebebi, yanımda hiç çalışan olmaması,” dedi Oliver. “Frank öldüğü gün, çalışanlarının çoğu görevlerinden ayrıldılar. Bu lanetli evden bir an önce uzaklaşmak istiyorlardı.” Pembroke’da kaldığı süre boyunca, ev işlerini görecek bir hizmetçi ve atına bakacak bir çocuk tutmuştu. Sadece bir veya iki gün kalmayı planladığı için bu bir sorun olmamıştı. Ama şimdi…

Kensworth, karanlık ve tozlu odaya göz attı. Oliver da arkadaşının bakışlarını takip etti: Duvarlardaki, kenarları dökülmüş kağıtlar ve onlarca yıldır kullanılmamış gibi görünen sandalyeler… Eğer birisi o eski kumaşların üzerine otursaydı, kesinlikle çok fazla toz oluşurdu. Şöminede ateş yanıyordu; bunun sebebi soğuk hava değil, sadece o evde rahat hissedebilmek içindi. Ancak kasvetli dekorasyon bu ihtiyacı karşılamıyordu.

Kensworth, şömineye yaslandı. “Ne kadar da sıcak bir yer burası,” dedi alaycı bir şekilde.

“Burada ne yapıyorsun, Kenny?” diye sordu Oliver. Masasındaki kağıtları düzenlerken, hayatının her yönünden rahatsızlık duyuyordu.

Görünüşe göre arkadaşı bunu fark etmiş; çünkü bu sefer alaycı davranmaya çalışmadı. “Hastings’in Elizabeth ile evlenmek için benim iznimi istediğini söylemek için geldim.”

“Biliyorum.”

Kensworth kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsun?”

Oliver, sandalyesine yaslandı ve bir anlığına belgeleri bir kenara bıraktı. “Az önce Lizzie’yi gördüm.”

“Ne zaman?”

“Yürüyüş yapıyordu. Saçları bir ağaca takıldı.”

“Ve sanırım onun bu karmaşayı çözmesine yardım ettiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Peki siz ikiniz… konuştunuz mu?”

“Evet.”

“Yalnız mı?”

Oliver, ardı ardına gelen sorular karşısında şüpheyle Kensworth’a baktı. “Evet,” diye yavaşça itiraf etti.

Kensworth kollarını kavuşturdu ve omzunu şömineye yasladı; yüzünde ise ilgisiz bir ifade vardı. Ancak bu ifade, aslında insanların, sormak üzere oldukları sorunun cevabını çok merak ettiklerini gizlemeye çalıştıkları

zaman takındıkları bir ifadedir. “Peki… bu görüşmeden herhangi bir sonuç çıktı mı?”

Oliver gözlerini kısarak baktı. “Pekala, kesin bu sahneyi. Bu ne böyle? Bu sorular da ne?”

“Hiçbir şey.” Kensworth, Oliver’ın böyle bir şeyden şüphelenmesine oldukça sinirlenmişti. Bu da demek oluyordu ki, Oliver’ın şüphelenmek için yeterli sebebi vardı. Oliver’ın bakışları giderek daha suçlayıcı hale geldi ve bu da sonunda Kensworth’u yumuşattı. Kensworth kollarını bıraktı. “Peki. Sanırım, Hastings’in niyetlerini öğrenmenizin, seni sonunda Elizabeth’e karşı duygularını itiraf etmeye zorlayacağını umuyordum.”

Oliver yüzünü elleriyle okşadı. “Elizabeth’i sevmediğimi sana kaç kez söylemem gerekiyor?”

“Sayının ne olduğu önemli değil. Ne zaman yalan söylediğinizi her zaman anlarım. Onu da tıpkı sağ elinizi sevdiğiniz kadar sevdiğiniz açıkça belli. O, sizin bir parçanız. Ona ihtiyacınız var.”

“Ona ihtiyacım yok,” diye homurdandı Oliver. “Üstelik ben solakım.”

“Bunun konusunda neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum.”

“Bu inatçılık değil. Ben sadece Elizabeth’i sevmiyorum.”

Şimdi Kensworth öfkeli görünüyordu. Odayı geçti ve büyük ellerini masanın üzerine koydu. Kalın parmak eklemleri görünüyordu. Oliver’a öfkeli bir bakış attı.

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, sevgilim? Bu işe yaramayacak. Ben senin beni ne kadar sevdiğini biliyorum,” dedi Oliver, gerginliği mümkün olduğunca hafifletmeye çalışarak. Aslında Oliver, Kensworth’un yöntemlerini taklit ediyordu.

Arkadaşı gülümsemedi. “Neden bana yalan söylüyorsun? Bunun arkasında başka bir şeyler var, ancak henüz ne olduğunu anlayamadım.”

Oliver gözlerini devirdi ve umarım Kensworth olanları gerçekten görmemiştir diye düşündü. “Her şeyin arkasında daha fazla bir anlam aramaya çalışıyorsunuz. İster inanın ister inanmayın, bir erkek ile kadın aşık olmadan da arkadaş olabilirler.”

Bu sefer Kensworth kısa bir kahkaha attı; yüksek sesli ve coşkulu bir kahkaha. “Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Elbette bir erkek ile kadın, aralarında duygular gelişmeden yakın arkadaş olamazlar. Sizin ve Elizabeth’in durumunda ise bu duygular aşka dönüşüyor.”

Oliver’ın aklında sadece bir kelime kalmıştı. “‘Ve Elizabeth’in durumu da mı?’ dediniz?”

Kensworth şeytani bir gülümsemeyle konuştu: “Böyle detayları ancak kız kardeşime olan sevgini itiraf ettikten sonra öğrenebilirsin.”

Oliver ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Elizabeth’e olan duyguları konusunda daha fazla düşünmek istemiyordu. Arkadaşını dışarıya çıkarmayı planlıyordu. Ancak Kensworth’un yanından geçerken, adamın kolunu uzatarak Oliver’ın göğsünü tuttu ve onun bir adım daha atmasını engelledi. “Neden duygularını gizliyorsun?”

“Neden aracı rolü oynuyorsun?” Adamın ısrarı gerçekten sinir bozucuydu.

“Çünkü aptal gibi davranıyorsun. Ve çünkü seni ve Elizabeth’i çok seviyorum, ikisiniz için de en iyisini istiyorum.”

Oliver, bakışlarını Kensworth’a çevirdi. “Eğer bu, ikimiz için de en iyisiyse, o zaman bu meseleyi bir kenara bırakmalı ve Elizabeth’i mümkün olan en kısa sürede Hastings ile evlendirmelisin.”

“Neden?” Elini hâlâ Oliver’ın göğsünün üzerinde tutuyordu.

“Beni bırakın, Kensworth.”

“Oh, tüm unvanım bu mu? Bu ciddi bir durum, değil mi?”

“Sizi uyarıyorum, beni serbest bırakın.”

“Elizabeth’e olan duygularınızı neden kabul etmek istemediğinizi söyleyene kadar olmaz.”

Oliver’ın içindeki bir şey kırıldı. Carver’ın kolunu kendisinden itti ve ona döndü. “Çünkü ona zarar vereceğim! Babam da alkolik ve şiddet eğilimli biriydi. Bu dünyadaki her şeyden daha çok benden nefret ederdi. Onun kanı benim damarlarımda akıyor. Eğer çocuklarıma da aynı şekilde davranırsam, ya da Elizabeth’e herhangi bir şekilde zarar verirsem, bunu asla kabul etmem. Lütfen ısrarınızdan vazgeçin ve onu bırakmama izin verin.” Oliver’ın sesi duvarlarda yankılandı ve ardından gelen sessizlik daha da ağırlaştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Kensworth. “Neden bana bunu hiç söylemedin? Her seferinde sanki senin ve babanın sadece fikir ayrılıkları varmış gibi davrandın.”

Oliver alaycı bir şekilde gülümsedi, elini saçlarının arasına daldırdı. “Onun görüşüne göre ben hiç bu dünyaya gelmemeliydim. Benim görüşüme göre ise bir erkek, karısına ve çocuğuna asla vurmamalı.” Bir an duraksadı, elini indirdi. Kensworth’un hâlâ cevap beklediğini fark edince hafifçe omuz silkti. “Sana bunları hiç söylemedim… Çünkü utanıyordum. Sanki bu benim hatammış gibi… Dük, sana her zaman çok iyi bir baba

oldu. Bazen, bizim yetiştirilme şekillerimizin ne kadar farklı olduğunu görmek dayanılmazdı. Baban seni seviyordu, benimki ise benden nefret ediyordu. Bu yüzden bunları gizledim. Bunu konuşmaktansa, sanki hiç olmamış gibi davranmak çok daha kolaydı.”

Kensworth burnundan derin bir nefes verdi. “Çok üzgünüm, Oliver. Seni, kesinlikle hoş bir yer olmadığını düşündüğüm bir yere geri dönmeye zorluyordum.”

Oliver derin bir nefes aldı. Sakladığı şeyleri sonunda itiraf ettiği için göğsü biraz daha hafiflemişti. “Sorun değil. Artık tüm planının aslında beni buraya getirip senin de aracılık rolünü oynaman olduğunu anlıyorum.” Ama konuyu tekrar Elizabeth’e getirdiği için hemen pişman oldu. Kensworth tekrar konuşamadan Oliver devam etti: “Ayrıca, kabul etmek istemesem de haklıydın. Buradaki ‘şeytanlarla’ yüzleşmek iyi oldu. Hele ki bundan sonra burada yaşamaya karar verdiğime göre…”

“Ne? Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Frank Turner’ın yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Frank Turner, Oliver’ın beceriksiz ve savurgan biri olduğunu mu düşünüyordu? Babasını mezarında döndürmeye kararlıydı. “Bu mülk, başlangıçta düşündüğümden çok daha kârlı. Bence satmak yazık olur.” Etrafa baktı; sanki çocukken saklandığı köşeleri değil, taze boyalı duvarlar, yeni halılar ve perdelerle dolu güzel bir evi hayal ediyormuş gibi. “Sanırım burayı düzeltip yaşanabilir hale getirebilirim.”

Ah, hayır. Kensworth öfkeli bir ifadeyle bakıyordu. Bu hiç iyi değildi. “Sizin ve Elizabeth için yaşanabilir bir yer mi orası?”

Oliver başını çevirdi. “Hayır, Kenny. Sana zaten söyledim: Elizabeth, Hastings ile evlenecek ve ben onu engellemeyeceğim.”

“Ama yine de onu seviyorsun, değil mi?”

Oliver gözlerini kapattı ve dişlerini sıkıca birbirine bastırdı. O kelimelerin yarattığı ağırlığı üzerinde hissetti. “Evet. Onu gerçekten seviyorum. İşte bu yüzden onu serbest bırakıyorum.”

Kensworth’un elinin omzunu sıktığını hissetti. “Ne kadar değersiz görünse de, dünyada kız kardeşimi sana emanet edebileceğim tek kişi sensin. Korkuların yüzünden onu kaybetme.” Ama zaten onu elinde tutabiliyor muydu ki? Daha önce ona istediği kişinin Hastings olduğunu söylememiş miydi?

Kensworth kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce bir an durdu. “Ah, bir de Olly… Birkaç ay önce, Annem’in Babamın doğum günü için

düzenlediği baloda, onun bir arkadaşına hayatının ne kadar şanslı olduğunu anlattığını duydum. Sevgi dolu bir eşi, üç harika kızı ve üç muhteşem oğlu olduğu için çok mutlu olduğunu söyledi. Seni de kendi oğlu gibi sevdiğini, bu yüzden seni her zaman kendi oğlu olarak göreceğini söyledi. Yani, Frank Turner'ın bu dünyadaki tek baban olduğunu asla düşünme."

Oliver'ın gözlerinde rahatsız edici bir batma hissi oldu. Bir erkeğin arkadaşlarının önünde ağlaması kesinlikle kabul edilemez bir davranıştı. Bu yüzden Oliver duygularını bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Eğer dük beni oğlu olarak kabul ederse, bu durumda Elizabeth benim kız kardeşim olur. O zaman ona bağlı kalmam mümkün değil."

Kensworth sadece başını sallayıp gülümsedikten sonra odadan ayrıldı.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

“Gerçekten iyi olduğundan emin misin, sevgilim?” diye sordu Lady Hastings, ikinci kez. Elizabeth, akşam yemeğinden sonra başının ağrıdığını ve dinlenmesi gerektiğini söyleyerek, dul kadının önerdiği gibi kelime oyunlarına katılmaktan vazgeçmişti.

“Oh, endişelenmeyin. Sanırım bugün güneşin altında biraz fazla zaman geçirdim. Yarın kendimi daha iyi hissedeceğim.” Elizabeth, yaşlı kadına tatlı bir şekilde gülümseyerek yemek odasından usulca çıkmaya çalıştı.

Herkes yemeğini bitirmişti. Kadınlar oturma odasına geçip “charades” oyununa hazırlanacaklardı. Erkekler ise her şey hazır olana kadar kütüphanede oturup porto içeceklerdi.

Ancak Elizabeth’in başka planları vardı.

Lord Hastings, Elizabeth’in yanına yaklaştı ve sesini alçak tuttu. “Bir sorun mu var, Lady Elizabeth? Sizin bana söylemediğiniz bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum.” Bu, onun Elizabeth’e şimdiye kadar olan en yakın duruşuydu. Elizabeth tam olarak heyecanlanmamış olsa da, aynı zamanda rahatsız da olmadığını fark etti. Belki de bu iyi bir işaretti.

Daha önce de söylediğim gibi, bu sadece hafif bir baş ağrısıdır.

Gözlerini hafifçe kısarak, “Baş ağrısının dışında bir sorun mu var acaba? Bu süre zarfında biraz… garip davrandın. Seni üzecek bir şey yapmadığımdan emin misin?” dedi. Aslında o an, o da onu biraz üzüyordu.

Oda etrafına hızlıca bir bakış attı ve herkesin onlara biraz mahremiyet tanıyormuş gibi davrandığını, ancak bunu pek başaramadıklarını fark etti. Bu kişisel konuşmayı yapabilmek için onu koridora çıkarmak o kadar da zor olmazdı, değil mi? Elbette, bu kadar kısa bir süreliğine birlikte olmalarına güvenilebilirdi, değil mi? Ama bunları düşünmenin bir anlamı yoktu… Onunla evlenme kararından vazgeçmemişti; özellikle de o günün erken saatlerinde Oliver ile yaptığı görüşmeden sonra.

Bir anlığına, tamamen aklını yitirmişti. Oliver onu kucaklamış, ona farklı bir şekilde bakmış ve hatta belki de onunla flört etmişti. Ama işte sorun da buydu. Son zamanlarda Oliver, onunla böyle davranabileceğini, ancak başkaları yanındayken tekrar sadece arkadaş gibi davranabileceğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Onun uyanıp onu sevdiğini anlamasını beklemekten yorulmuştu.

Ancak Elizabeth, kendi huysuzluğunun ve kaçınma davranışlarının Lord Hastings'e karşı adil olmadığını biliyordu. İlişkilerini iyileştirmek için aklına gelen tek şeyi yaptı. "Size temin ederim ki, hiçbir hata yapmadınız… Wesley." Onun adını söylerken biraz garip hissetti. Ancak bu isim onun kulağına hoş geliyor gibiydi; çünkü yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

Ellerini sırtının arkasında birleştirerek eğildi; her zamanki gibi kibar bir beyefendiydi. Ona, uzaklaşabilmesi için gerekli olan alanı bıraktı. "İyi dinlenin, Elizabeth." Ah, Tanrım… Onun adını kullanmıştı. Elizabeth, sanki bir uçurumdan atlamış ve kaderine doğru düşüyormuş gibi hissetti. Ama aslında bunu yapmak isteyip istemediğinden emin değildi. Tutunabileceği bir ip, bir merdiven ya da bir çıkıntı olmalıydı… Ama yoktu. Sadece düşüyordu; kolları ve bacakları havada savruluyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ya da… belki de daha önce düşünmediği bir çözüm vardı. Yere yerleştirilmiş, son anda onu yakalayabilecek bir ağ…

Kendi kendine gülümsedi ve yemek odasından ayrılmadan önce, Elizabeth, Rose'un dikkatini çekmeye çalıştı. Ona bakışlarıyla, Rose'dan kendisini takip etmesini istediğini belirtti.

Kayınvalidesi gülümsedi ve yaşlı kadına baktı. "Lütfen bir dakika izin verin. Elizabeth'in odasının düzgün bir şekilde hazırlandığından emin olmak istiyorum. Sonra da sizinle birlikte oyun oynamak için salona geleceğim."

Charades oyunu.

Elizabeth, kardeşine tatlı bir gülümsemeyle baktı ve sesini, büyükannenin de duyabileceği kadar yüksek tutarak konuştu: "Ah, Carver! Az önce bana, charades oynamayı ne kadar özlediğini anlatıyordun! Belki de büyükannenin, gösterilere ekleyebileceğin bazı kostümleri vardır."

Yaşlı kadın alkışladı; yüzü güneş gibi parladı. "Ne harika bir fikir! Georgia, sen ve Tom, çocuk odasından o eski şapka ve maske dolabını getirin!"

Ne yazık ki, bu fikir yüzünden Elizabeth'e karşı kötü niyetler besleyen sadece Carver değildi. Lord Hastings'in üç küçük kardeşi de –özellikle de on yedi yaşındaki kardeşi– sanki her an bir arabanın Elizabeth'in üzerinden geçmesini umuyor gibiydiler.

Ancak Wesley, bu fikirden oldukça eğlenmiş gibi görünüyordu; sanki bunun Carver'a yönelik bir şaka olduğunu anlamış gibiydi. Belki de tüm o ciddiyetin altında bir mizah anlayışı vardı?

Görüyorsunuz işte. Onunla evlenmek o kadar da kötü olmayacakmış.

"Bana ne kadar güveniyorsun, Rose?" diye sordu Elizabeth. Rose'u odasına aldıktan sonra yatak odasının kapısını kapattı. Elizabeth, sanki her an birisi içeri dalmış gibi, sırtını kapıya yasladı.

Rose, Elizabeth'e şüpheyle baktı. "Neden bana bunu soruyorsun?"

"Sadece soruyu yanıtlayın."

"Tüm gerçekleri öğrenmeden sorulara cevap vermem," dedi Rose, kollarını inatçı bir şekilde kavuşturarak.

Elizabeth inledi. Şu an, kayınvalidesinin inat etmesi için uygun bir zaman değildi. "Peki. Aptalca bir karar vermeyeceğime güveniyor musun?"

"Hayır," dedi Rose sert bir şekilde. "Ayrıca, bu soruşturmanın yürütülüş şeklinden de hoşlanmıyorum."

Elizabeth, Rose'a şaşkın bir şekilde baktı. "Hayır mı? Aptalca bir karar vermeyeceğime güvenmiyor musun?"

Rose gözlerini kırptı, aldırış etmedi. "Aceleci kararlar alıyorsun, Elizabeth. Tabii ki seni seviyorum. Ama madem soruyorsun, dürüst olmak gerekiyor."

"Ne zaman doğrudan konuşmuyorsun ki?"

Rose gülümsedi. "Gerçekten umursamadığım birini seviyormuş gibi davrandığımda…" Bu en azından biraz hoş bir durumdu. "Lütfen bana bunların hepsinin ne anlama geldiğini anlatın."

Elizabeth, kayınvalidesinin duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturdu. "Hayır. Zaten bana güvenmeyeceğini itiraf ettin. Bu yüzden, planımın detaylarını sana anlatamam."

Rose inledi. "Bir plan mı? Ne tür bir plan? Sanırım senin planın, Lord Hastings'i kendine eş olarak kazanmaktı, değil mi? Bu arada, bu oldukça aceleci bir karardı… Ama yine de senin yanında oldum."

"Bu aceleci bir karar değildi. Bu konuyu uzun uzun düşündüm. Hâlâ bu planımı sürdürüyorum. Ancak aynı zamanda başka bir planım daha var. Bu

plan, ilk planla hiçbir ilgisi yok.”

Rose bir kaşını kaldırdı.

“Sizden tek istediğim, Oliver’ın evinin nerede olduğunu bilmektir.”

Rose’un yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Elizabeth’e öyle bir şekilde baktı ki, sanki Elizabeth’in Pembroke’a gitmek için rehberliğe ihtiyacı olabileceği tüm durumları düşünüyormuş gibi. “Sanırım yine mantıksız bir karar verilecek,” dedi Rose sonunda.

“Muhtemelen öyle.” Elizabeth’in midesinde gerginlik hissediliyordu. “Ama eğer bunu yapmazsam, korkarım ‘ya böyle olursa?’ diye düşünmek hayatım boyunca beni rahatsız edecektir.”

Rose’un tavrı tamamen değişti. Hâlâ kararsız görünüyordu, ancak aynı zamanda sanki her şeyi anlamış gibi de görünüyordu. Rose, baştan beri Elizabeth’den Oliver’a kendi duygularını anlatmasını rica ediyordu; bu yüzden kayınvalidesinin yardım etmeye istekli olacağını düşündü. Haklıydı. “Tesadüfen, erkek kardeşiniz daha önce Pembroke’u ziyaret etmiş ve oraya nasıl gidileceğini, acil bir durum olursa ne yapılması gerektiğini bana anlatmıştı.”

Elizabeth gülümsedi; midesinde yine bir heyecan hissetti. “Gerçekten mi? Peki, nerede olduğunu bana söyleyecek misin?”

Rose başını sallayıp gülümsedi. “Ama sizin ne planladığınız konusunda başka hiçbir şey bilmek istemiyorum. Eğer işleri berbat ederseniz ve suçlamalar bana yönelirse, bu durumdan tamamen habersiz olmak istiyorum.”

“Anlaştık.”

Birkaç dakika sonra, Rose, Pembroke’a gerekli talimatları verdikten sonra Elizabeth’in odasından ayrıldı. Elizabeth, Rose’un uzun koridorda gözden kaybolmasını izledi. Daha sonra o da odasından çıkıp ailenin yatak odalarının bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Bu sırada etraftan gelen başka ayak seslerini duymaya çalıştı.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver henüz bir sandalyeye oturmuş ve botlarını ısıtmanın keyfini çıkarıyordu ki, bir süvarinin eve yaklaştığını duydu. Şöminenin üzerindeki saate baktı ve saatın on biri geçtiğini gördü. Bu saatte birinin ziyarete gelmesi için oldukça geç bir saatti. Belki de bu kişi, birinin öldüğünü haber vermeye gelen Kensworth'tu diye düşündü.

Daha da kötüsü: Elizabeth'in nişanlı olduğu.

Sandalyesinden fırlayıp pencereden dışarı baktı. Ah, hayır, o Kensworth değildi. Bir genç adam atından iniyordu ve atı evin dışındaki direğe bağlıyordu. Oliver, bu manzaranın kendisini daha endişeli mi yoksa daha sakin mi yapması gerektiğinden emin değildi.

Oliver, evin ön kapısını açtı ve tereddütlü bir şekilde selam verdi. Genç adamın merdivenleri çıkmasını bekledi. Genç adam en üste vardığında, şapkasının altından başını çıkardı. Oliver, mavi gözlere hızla baktı; bu gözler, adeta aydınlık safirler gibi parlıyordu. "Elizabeth?" diye fısıldadı Oliver.

Gülümsedi. "Çekici bir adamım, değil mi?"

Bir kelime bile etmeden, Oliver, Elizabeth'in kolundan tuttu ve onu hızla çalışma odasına götürdü. Kapıyı arkalarından kapattı; eli kapı kolundaydı ve sırtı kapıya dönüktü. Hizmetçisinin Elizabeth'i fark edip ne düşüneceğinden korkuyordu… Elizabeth, genç bir beyefendi gibi giyinmişti. Ancak bu genç beyefendi, kravat nasıl bağlanır bilmiyordu.

Saçları şapkanın içine sokulmuştu ve giydiği ceket, omuzları için biraz fazla büyüktü. Pantolonları ise vücudunun her kıvrımına mükemmel şekilde uyuyordu. Kimse o görünüme bakıp onun erkek olduğuna inanamazdı. Daha önce de onun saçma sapan şeyler yaptığını biliyordu, ancak bu seferki

gerçekten en saçma olanıydı. Yine de, neden gülümsemekten kendini alamıyordu ki?

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum,” dedi, hâlâ bu yeni kıyafeti inceleyerek ve başını sallayarak.

Gözleri, şakacı bir ifadeyle parlıyordu. İşte o parıltı, yıllar önce onun kalbini çalmıştı. O gece de bu durumun kendisine bela olacağından korkuyordu. “Artık ve her zaman, siz erkekleri ve pantolonlarınızı kıskanacağım.” Birkaç adım attı ve ellerini ceplerine soktu. “Neyi kaçırdığımın farkında değildim! Ne kadar da pratikmişler…”

Gülmemek elde değildi. “Lizzie, lütfen bana bu kıyafetleri senin çaldığını söyle. Umarım başka bir yerde, senin elbiseni giyen zavallı bir adam yoktur.”

Ağzında zafer dolu bir gülümseme vardı. “Onları, Wesley’nin kardeşinin yatak odasından çaldım; o sırada Wesley aşağı kattaydı.” Ancak bu sözleri, Oliver’a Elizabeth’in Hastings ile oldukça yakın ilişkiler içinde olduğunu hatırlattı. Eğer bu macerası herkesin haberi olursa, Elizabeth’in viscount ile olan ilişkisi sona erecekti. Peki neden oradaydı ki? O gün daha önce, aralarındaki dostluğun resmen bittiğini söylememiş miydi?

İşte bu yüzden gülümsemesi kayboldu ve sözleri de kesik kesik çıktı. “Burada ne yapıyorsun, Lizzie?”

Gözleri bir yana kaydı ve alt dudağının köşesini ısırdı. “Bu cepleri çok seviyorum. Sanki içlerine bir sürü şey sığdırabilirim gibi geliyor. Peki siz ceplerinizde ne taşıyorsunuz?”

Ateş çıtırdayarak yanıyordu. O da endişeyle ellerini ceplerinde gezdirerek ateşi inceledi. Bir şeyler ters gidiyordu. Orada ne yapıyordu ki? Neden bu kadar gergindi?

“Hastings ile ilgili bir şey mi oldu?” diye sordu. Aceleci bir şekilde sonuçlara varıyordu ve zihninde, eğer Hastings Elizabeth’e herhangi bir zarar vermişse onunla ne yapacağını düşünüyordu. Aklı ona kapının orada durmasını, bu tahmin edilemez ve endişeli Elizabeth’ten uzak durmasını söylüyordu. Ancak ayakları başka türlü düşünüyordu. Bu yeni bir durum değildi; ayakları her zaman onun emirlerine itaat etmezdi.

“Hayır,” dedi ve başını salladı. Onun gözlerinin içine bakmadı; ta ki o, tam yanına gelene kadar. Gözleri yavaşça onunkilere kaldı… Orada, tarif edilemeyen bir şey vardı.

Omuzlarını kendisine doğru çevirdi ve sonra da onun saçma sapan kravatını incelemeye başladı. “Görünüşe göre sadece güzel görünmek ve

bana birçok şeyde yetenekli olduğunu kanıtlamak istemişsin… Ama kravat bağlamak bunlar arasında değil, öyle mi?” Gülümseyerek onu biraz rahatlatmaya çalıştı. Onun hali, kaçmak mı yoksa saldırmak mı gerektiğini bilemeyen, korkmuş bir hayvana benziyordu.

Normalden biraz daha hızlı göz kırptı. “Sanırım bu düğümü oldukça iyi bir şekilde bağlamışım.” Solgun ve berbat durumdaki kravatına hafifçe vurdu.

“Bu bir felaket.” Ondan cevaplar almaya çalışmalıydı. Hayır. Aslında ona oradan ayrılmasını söylemeliydi. “Burada…” İpi çözdü ve yeni bir düğüm attı. Elizabeth’in nefesinin titrediğini duyana kadar bu hareketin ne kadar samimi olduğunu fark etmemişti. Gözleri onunkilerle buluştu ve Elizabeth’in kendisine bakış şekli, göğsünde şiddetli bir arzu uyandırdı. Uzun süredir bastırmaya çalıştığı bir arzu… Artık bu arzuyu daha fazla bastıramıyordu.

“Neden buradasın, Lizzie?” diye tekrar sordu. Parmakları hâlâ onun boynundaki krem rengi kumaşın üzerindeydi. Lizzie sanki donup kalmış gibiydi. “Tekrar soruyorum. Lord Hastings ile ilgili bir şey mi oldu?”

“Hayır, ancak yakında bir şeyler olacak.”

Kaşları çatıldı. “Bunu tam olarak ne demek istiyorsun?” Görünüşe göre, “bir şey” kelimesi konusunda aynı anlayışa sahip değillerdi.

Açık duran dudaklarından titrek bir nefes çıktı. “Yarın evlenme teklif edecek. Bunda hiç şüphem yok. Ve…” Elizabeth’in etrafında o kadar çok gerginlik vardı ki bu durum Oliver’ı da etkiliyordu; o da tıpkı Elizabeth gibi gergin hissediyordu. “Evlenme teklif ettikten sonra… beni öpecek. Daha önce hiç öpülmemiştim.”

“Ve?” diye mırıldanabildi, oysa odadaki tüm hava gitmişti.

“Ve böylece… Buraya geldim, umarım belki de siz bana bir şeyler öğretebilirsiniz.” Şok içinde kaldı.

Oliver’ın elleri ketenden yapılmış eşyaların üzerinden düştü ve Elizabeth’ten oldukça uzaklaştı. Kaşlarını çatarak ondan bir adım uzaklaştı, ateşe doğru döndü ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Duyduklarına inanamayarak ve öfkelenerek inledi.

“Oliver—”

“Bunu biraz daha netleştireyim,” dedi. Ellerini indirdi ve hâlâ şapka ve erkek ceketiyle çok güzel görünen kadına daralan gözlerle baktı. “Bir çift pantolon çaldın, gece boyunca at sürerek benim evime geldin. Itibarını ve

Hastings ile olan ilişkinizi riske attın… Sadece gelecekteki kocanla öpüşmek için benim yardımımı mı istiyorsun?”

Geniş mavi gözlerini ona dikti. “İlk öpücüğüm,” dedi, sanki bu sözler her şeyi biraz daha kabul edilebilir kılıyormuş gibi.

Tüm bu haksızlıklar yüzünden tekrar inlemek istiyordu. Sadece sevdiği kadını hayatının geri kalanında yanında olmadan yaşamak zorunda kalmakla kalmayacak, aynı zamanda onu başka bir adama teslim etmek zorunda kalmadan önce onu nasıl tutacağını ve nasıl öpeceğini de bilmek zorundaydı.

Hayır, düzeltme: O kişi bu şeyleri asla bilemeyecekti; çünkü onu öpmeyecekti.

“Lizzie, eğer senin istediğini yaparsam, bu artık senin ilk öpücüğün olmayacak… Yani, Hastings seni öptüğünde…” Bunu söylemekte zorlanıyordu. “Eğer bu durum viskonaula ulaşırsa, Oliver kesinlikle şafak vakti o adamla yüzleşmek zorunda kalacak.”

Aslında, hayır, öpmeyecekti… Çünkü onu öpmeyi hiç düşünmüyordu!

Elizabeth boğazını temizledi ve kravatını gevşetmeye çalıştı. Bu hareketi, Oliver’ın alaycı bir kahkahasına neden oldu; çünkü Oliver, Elizabeth’in yaşadığı bu boğucu hissi çok iyi biliyordu.

“Bunu anlıyorum,” dedi. “Ama… bu sonuçla ilgili olarak rahatım.”

“Sen misin?” Sözleri boğuk bir şekilde çıktı ağzından. “Neden?”

Yutkundu; bu durumdan o kadar da rahatsızdı ki, tıpkı o kadar. Sonra gözleri onunkilerle buluştu. Ateşin ışığında parlayan gözleri, o sessiz dil aracılığıyla bir mesaj veriyordu. “Çünkü, tuhaf bir şekilde, ilk öpücüğümün yine de sana ait olduğunu hissediyorum.” Artık her şey resmiydi… Nefes alamıyordu; belki de bir daha asla nefes alamayacaktı. Hareket edemiyordu. Kalbinin durduğundan neredeyse emindi. Aralarındaki gerginlik çok yoğundu ve korkutucuydu.

Acaba o, ona karşı duygularını açıkça ifade etmiş miydi? Elizabeth de onu, tıpkı o’nun Elizabeth’i sevdiği kadar mı seviyordu?

Korku onu ele geçirmişti. Düşüncelerini boğuyordu. Ah, Elizabeth’i ne kadar çok istiyordu! Onun gülümsemesini, kahkahalarını ve neşesini hayatının sonuna kadar yanında istiyordu. Ama içindeki bir ses, bir gün her şeyin alt üst olacağından korkuyordu. Bir gün kendini kaybedecekti ve babası gibi öfkeli bir insan haline gelecekti. Frank Turner kadar değersiz bir insan olacaktı.

“Elizabeth… Sanırım bunu senin için yapamam.”

Onun gözlerinin kapandığını gördü; reddedilmiş olmanın verdiği acıyı hissediyordu. Onun, onu değil, kendisini reddettiğini bilmeyi hak ediyordu. Ama eğer gerçeği söylerse, o bunu reddedecekti. Her zamanki gibi, onun iyi kalpli olduğuna inanacaktı ve sonunda kendisine zarar verebilecek bir şeye inandıracaktı. Bunu yapmayacaktı.

Gözleri yine açıldı; gözlerinin içinde öfkeli bir mavi ateş parlıyordu. "Peki." Ellerini ceplerine soktu, sanki bunu hayatı boyunca hep böyle yapmış gibi. Omuzlarını şiddetle silkti. "Eğer bu işi yapamayacaksan, o zaman boşverin gitsin. Londra'nın en iyi öpücük veren kişisi olduğunuzu sanmıştım, ama sanırım yanılmışım. Bana yardım edecek başka birini bulurum." Söyledikleri birbirinden daha saçmaydı. Öfkeli olduğunda yanaklarının kızarması ise onu hep cezbetmişti.

Öncelikle, harika bir öpücük ustasıyım; bu yüzden bana gelmeniz doğru bir karardı. İkincisi, yarına kadar bu ülkenin ortasında size ders verebilecek başka birini nereden bulacaksınız ki?

"Herhangi bir yerde."

"Herhangi bir yerde mi? Ah, belki de çayırda?"

"Belki de!"

"Ya da bir hanede mi? Bu da iyi bir fikir. İçeri girip, oradaki tüm erkeklere 'Hanginiz beni öpmek ister?' diye sorabilirsiniz." Onun bu saçma önerileri Elizabeth'in kulaklarını tırmalıyordu.

"Eminim ki, birisi mutlaka bana yardım eder."

"Oh, eminim ki öyle yaparlardı." Onun saçmalıklarına gülümsüyordu. Elizabeth biraz çılgındı, ancak aptal değildi. Bir hanede tanımadığı bir adamı bulup ondan öpücük istemesi mümkün değildi.

Ancak, ona doğru gösterdiği o rekabetçi gülümseme, onun midesini bulandırdı. "Biliyor musun, bu bana harika bir fikir verdi." Çenesini hafifçe kaldırdı.

"Aa?"

"Wesley'nin bir sürü genç ve güçlü hizmetçisi var. Onlardan birinden yardım isteyeceğim. Eminim ki, aralarından biri bana gerekli bilgileri verecektir," dedi. Ona öfkeyle bakarak kapıya doğru yürümeye başladı.

Onu eğitmek mi? Ah, kesinlikle öyle yaparlar…

Oliver elini uzatarak onun kolunu tuttu ve onun geçmesini engelledi. İkisi de, Oliver'ın elinin onun kolunu nazikçe tuttuğu yere baktılar. "Hayır, başka kimseye sormayacaksın."

"Yapmayacağım mı?" Ses tonu artık kadife gibi yumuşaktı.

“Hayır.” Gözlerinin içine baktı ve yutkundu. “Sana öğreteceğim.”

OceanofPDF.com

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Elizabeth’in kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Oliver bunu yapacaktı… Onu öpecekti.

Bacakları güçsüz hissediyordu ve korkuyordu ki, Oliver fırsat bulamadan kendisi bayılabilirdi. Bu çılgıncaydı ve Elizabeth bunun farkındaydı. Ama yine de bu çok önemliydi. Buna ihtiyacı vardı. Oliver’ın şimdi onu öpmesi gerekiyordu, yoksa hayatının geri kalanında bunun nasıl bir şey olacağını merak edecekti.

Evet, Hastings ile öpüşmekten çekindiği için ondan ders alması gerektiğine dair saçma sapan bir hikaye uydurmak tam anlamıyla saçmalıktı. Ama bu yöntem güvenliydi. Ayrıca, kalbini riske atmadan onunla öpüşmesi için bir bahane oluşturuyordu. Aynı zamanda, eğer Hastings’in ona karşı bir hissi varsa, bunu itiraf etmesi için de bir fırsattı.

Elizabeth’in gözleri, Oliver’ın derin, koyu mavi bakışlarıyla buluştu ve bacakları yine titremeye başladı. Oliver’ın bakışları, sanki ne yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi Elizabeth’in yüzünün her yerinde dolaştı. Elizabeth, onunla yüz yüze gelmek için döndü; bu tuhaf durumu bir kenara bırakıp işe devam etmek istiyordu.

“Tamam. Teşekkür ederim,” dedi. Omuzlarını dikleştirerek ona baktı ve kaslı omuzlarının üzerindeki ince gömlek katmanına kısaca göz attı.

Aşağıya baktı ve kollarını sıvadı; böylece ön kolları görünür hale geldi. Bu durum kadının ağzını kuruttu. Acaba boks turnuvasına mı hazırlanıyordu? Neden böyle yapıyordu ki? Ayrıca, bu adam nasıl oluyor da bu kadar çekici görünebiliyordu?

Evet, son on yıl içinde onu onlarca kez böyle görmüştü. O ve Carver her zaman ceketsiz kriket oynarlardı. Bir keresinde ise erkek kardeşi ve Oliver da ceketlerini ve kravatlarını çıkarıp birlikte göle atlamışlardı. Suyun

üzerinden çıkan onun halini asla unutamamıştı. Ancak tüm bu anlar, bu seferki olaydan çok farklıydı ve Elizabeth bunun farkındaydı.

“O zaman devam et,” dedi aceleyle. Sinirleri neredeyse onun derisini parçalayacak gibiydi. Acaba o, hemen onu öpecek miydi?

O kadın o odaya ilk adım attığı andan itibaren yüzünde beliren gerginlik ortadan kalktı ve yerini neşeli bir ifade aldı. Bir adım daha yaklaştı ve kadının başına doğru başını salladı. “Korkarım, bir beyefendiye öpücük kondurmak konusunda pek rahat değilim.”

“Oh… doğru,” dedi kadın, aniden kendisinin nasıl giyindiğini hatırlayarak. Aşağıya baktı; artık bu konuda pek bir şey yapamayacağını biliyordu. Ah! Ama şapkası… Şapkasını başından çıkardı ve saçlarının omuzlarına döküldüğünü hissetti. Şapkasını bir sandalyenin üzerine attı ve tekrar Oliver’a baktı. “Daha iyi mi?” diye sordu, sesinin titrememesini umarak.

“Çok daha iyi,” dedi boğuk bir sesle.

Elizabeth, Oliver’ın gözlerinin saçlarını nasıl izlediğini gözlemledi. Şimdi Oliver gergin görünüyordu. Londra’nın en flörtöz adamı olan Oliver bile onu öperken gergin görünüyordu. Bu düşünce üzerine Elizabeth’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Çenesi seğirdi ve yüzünü başka tarafa çevirdi. Ellerini vücudunun iki yanında sıkıca tutuyordu; bu hareketi, Elizabeth’in onun belki de öpücüğü reddedeceğini düşünmesine neden oldu. Bir süre orada durdu; vücudunda enerji ve gerginlik hissediliyordu. Sonra tekrar dönerek hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Elizabeth, onun gözlerindeki kararlılık ve vahşilik karşısında nefesi kesildi. Gözleri parlıyordu ve bu da Elizabeth’in birkaç adım geri atmasına neden oldu. O da onu takip etti; onu giderek geriye doğru itti, ta ki Elizabeth arkasındaki duvara çarlayana kadar.

Oliver da durdu. O kadar yakındı ki, onun kokusunu alabiliyor ve çenesindeki çizgileri, kum rengi saçlarını geri itmek için ellerinin oluşturduğu izleri görebiliyordu. Elini kaldırıp onun arkasındaki duvara koydu; bu da ona harika bir hissettirdi. Hayır, aslında “hapsedilmiş” değildi… Aksine, güvendeydi.

Elizabeth’in kalbi daha hızlı atmaya başladı ve nefesi titreyerek çıkıyordu. Bu durum onu oldukça utandırıyordu. Ama bu öpücüğü her şeyden çok istiyordu. Gözlerini onunkilere kaldırdı. Onun fırtınalı bakışları Elizabeth’in gözlerinin içine dikilmişti. Onun kokusu, görünüşü ve etrafındaki hava o kadar sıcaktı ki, Elizabeth’in tüm duyuları alt üst oldu.

Bu, onun Oliver'ıydı. En iyi arkadaşı. Ama o an ona bakış şekli, daha önce ondan gördüğü tüm bakışlardan farklıydı. Bir şekilde, artık o da onu bir arkadaş olarak görmüyordu; tıpkı kendisinin de onu bir arkadaş olarak görmemesi gibi.

Gözleri onun dudaklarına dikildi. "Gerçek bir beyefendi, bir hanımın ilk öpücüğüne büyük özen gösterir." Elizabeth yutkundu. Görünüşe göre ders başlamıştı. Elizabeth, içindeki heyecanı yatıştırmak için elini karnına koydu. Oliver başını yavaşça onun seviyesine indirdi. Sözünde duruyordu; hareketleri son derece yavaştı. "Eğer… öpücük istiyorsanız, işte o zaman ona bu temasın kabul edilebilir olduğunu belirtmeniz gerekiyor."

Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, ellerinin onun göğsüne dokunduğunu hissetti. Onun kaslarının gücünü ve kalbinin atışlarını hissedebiliyordu; kalbi de tıpkı onunki gibi hızlı atıyordu. Adamın bakışları önce eline, sonra tekrar yüzüne kaydı. Elini duvardan çekip yavaşça kızının saçlarının arasına soktu. Bu dokunuşla başından ayaklarına kadar bir sıcaklık dalgası yayıldı. Elizabeth gözlerini kapattı ve o anla ilgili her şeyi hatırlamaya çalıştı… Biliyordu ki bu an, ileride ona acı verecekti.

Gözleri hâlâ kapalıyken, onun nefesini dudaklarında hissetti; aralarındaki havada nane kokusu vardı. "Lizzie, bunu gerçekten istediğinden emin misin?" diye fısıldadı o.

Gözlerini açmadı, sadece başını salladı.

"O zaman şimdi seni öpeceğim."

Sonra dudakları onunkilere değdi; hafif, sıcak ve yumuşaktılar… Tam da hayal ettiği gibi. Yüzündeki tüylerin hafif dokunuşunu hissedebiliyordu; nane tadını da zar zor algılayabiliyordu. O an hareket edemezdi. Sanki taştan yapılmış bir heykel gibiydi… Üzerinde "Oliver Turner'a umutsuzca bağlıyım" yazıyordu. Artık ve sonsuza dek o, onun evinin ayrılmaz bir parçası olacaktı. Asla oradan ayrılmayacaktı. Burası onun ait olduğu yerdi.

Ancak, Oliver'ın dudakları yavaşça ve nazikçe onun dudaklarına dokunduğunda, Elizabeth'in içinde bir hayat belirdi. Elizabeth daha önce hiç bu kadar sevildiğini veya korunduğunu hissetmemişti. Bunu onunla paylaşmak hem tanıdık ve rahatlatıcıydı, hem de son derece heyecan vericiydi. Dünyada böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Nakış yapmayı unuttu; Oliver'ı öpmek artık onun yeni hobisi olacaktı.

Çok geçmeden, durdu ve geri çekildi; dudaklarından sadece bir nefes uzaklıkta kaldı. "İşte böyle," dedi, sesi boğuk ve kontrollüydü.

Ama hayır. Bunu kabullenmeye hazır değildi. Eğer bu, Oliver'ın dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissedebileceği tek an ise, bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.

Elizabeth'in gözleri açıldı. Elini onun göğsünden başlayarak omuzlarından geçirip boynunun arkasına kadar götürdü. Oradaki kasları hissederek bir anlığına onların güzelliğini takdir etti. Duvardan bir adım geri çekilerek aralarındaki mesafeyi azalttı. Oliver'ın kaşları çatılmıştı ve şimdi her zamankinden daha kararsız görünüyordu. Diğer kolunu da kullanarak Oliver'ın boynunun diğer tarafını da sardı ve parmak uçlarına kalkarak tekrar dudaklarına dokundu. Oliver'ın endişeli ifadesini gördükten sonra gözlerini kapattı ve dudaklarını onunkilere bastırarak bir kez daha hafifçe öptü.

Dudakları hareket etmiyordu, ancak bu onu caydırmadı. Oliver'ın da bu öpücüğü kendisi kadar istediğini biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Dudaklarıyla ondan bir tepki vermesini istiyordu. Aralarındaki her şeyin sadece onun hayal gücünde olmadığını göstermesini istiyordu. Ama Oliver hareketsiz kaldı. Elleri yanlarında sarkıyordu ve dudakları da hareketsizdi.

O, ondan uzaklaştı ve ona baktı. Adamın gözleri hâlâ açıktı ve korkmuş görünüyordu. Sanki tüm gücüyle kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi.

"Oliver," dedi, elini onun çenesinin üzerine koyarak. "Beni öp."

Gözleri onunkilerle buluşuyordu; aralarında bir tür tartışma yaşanıyordu. Sonra elleri onun belini kavradı ve onu kendine çekti. Onu öptü… Gerçekten öptü. Tutkusu ve şevki, kollarının aracılığıyla onu sarmaladı. Dudakları birbirine değerken, ikisi de aralarında daha önce hiç söylenmemiş olan tüm duyguları ifade ettiler. Elizabeth de karşılık olarak kollarını onun etrafına sıkıca doladı. Onun güçlü kollarının arasında olmanın verdiği hissi çok sevdi ve keşke onu asla bırakmasa diye düşündü.

Nefes nefese kalmış halde ondan uzaklaştı; eliyle onun giydiği ceketin arkasını sıkıca tutuyordu. "Elizabeth," diye iç çekti. Yüzünde derin bir acı ifadesi vardı.

Elizabeth'in kalbi sıkıştı. Hâlâ onu kucaklıyordu, ancak Elizabeth onun duygusal olarak kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Mavi gözleriyle Elizabeth'in gözlerinin içine baktı; bir şeyler söylemek istiyordu, ancak bunu dile getirmek istemiyordu. "Böyle olmamalıydı."

Acı, Elizabeth'in vücudundan bıçak gibi geçiyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, gözyaşlarını geri iterek.

Onu bıraktı ve geri çekildi. Elizabeth ona dokunup onu kendine çekmek, ondan kendisini sevmesini yalvarmak istedi. Biraz önceye kadar Oliver'ın kendisini seveceğinden emindi. Aralarındaki ilişki sadece dostluktan ibaret değildi; bunu artık biliyordu. Ama neden Oliver hâlâ onu ittiğini anlayamıyordu.

Elizabeth, onun kendisinden giderek uzaklaştığını izledi. Adam, ona sanki kırdığı ve bir türlü tekrar bir araya getiremeyeceği bir şeymiş gibi bakıyordu. "Üzgünüm. Hemen buradan ayrılmanız gerekiyor."

Elizabeth aynı anda öfke, utanç ve umutsuzluk hissetti. Utanç içinde ayaklarına baktı. Hayatının en harika anı, hızla en kötü anına dönüşüyordu.

Duvardan uzaklaşıp Oliver'ın yanından geçerken kalbi göğsünde hızla atıyordu. Koridorda ilerlerken, dağınık buklelerinin yüzünde ve omuzlarında hareket ettiğini hissediyordu. Bacaklarının izin verdiği kadar hızlı hareket ederek ön kapıya ulaştı. Arkasından Oliver'ın adımlarını duyuyordu, ancak ne durdu ne de geriye baktı. Yanaklarından sıcak gözyaşları akıyordu ve her şey son derece yanlış geliyordu. Utanç onunla birlikteydi ve bunu üzerinden atmak istiyordu.

"Lizzie, tek başına geri dönemezsin. Atımı getirmem için beni bekle."

"Beni rahat bırak, Oliver. Kendi başıma halledebilirim," diye bağırdı omzunun üzerinden. İçinde bir şeylerin kırıldığını hissediyordu.

"Lizzie, sana zarar verdiğim için üzgünüm. Bunu asla istemezdim. İşte bu yüzden…" Sözleri burada sona erdi.

Elizabeth sağ ayağını atın eyerine koyarak atın sırtına çıktı. Bekar bir kadın olarak son kez göreceği Oliver'ın yüzüne baktı. Gözyaşlarını sildi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Bu vedalaşma oldu, Oliver."

Dudakları birbirine yapışmıştı; hâlâ öpücükten dolayı kırmızıydılar. Kaşları da derinçe çatılmıştı. Elini saçlarının arasından geçirdi ve sanki aklındakileri söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. Ancak bazı duygular onu engelliyordu. Gözlerini kapattı. "Hoşça kal, Lizzie."

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Altın rengi güneş ufkun üzerindeydi. Elizabeth, kollarına bir yün şal dolamış halde, güneşin yükselişini izliyordu. Oliver'dan ayrıldıktan sonra uyuyamamıştı. Denemeye bile zahmet etmemişti. Bunun yerine elbisesini giyip şalını aldı ve Addington Hall'un dışındaki bahçeye gitti. Orada bir banka oturup gökyüzüne boş boş baktı. Gökyüzü siyahdan pembe, oradan da turuncuya dönüştü.

Her yeri acıyordu. Sadece kalbi kırılmışken, vücudunun nasıl bu kadar acıyabilirdi ki?

Yakınlarda çakılların çıtırdaması sesi, Elizabeth'i o sersemlik halinden uyandırdı. Artık resmi olarak sabah olmuştu. Başını bahçenin yoluna çevirdi ve Wesley'nin yaklaştığını gördü. Wesley, koyu yeşil bir ceket ve kahverengi bir yelek giymişti. Ağzında hafif bir gülümseme vardı. Ancak bu gülümseme, Elizabeth'in içini daha da acıttı.

O iyi bir insandı, yakışıklıydı ve nazikti. Ama o, onu sevmiyordu. Asla onu sevmeyeceğinden korkuyordu.

"Günaydın," dedi ve onun karşısına geldi. Hafifçe eğildi ve kadın da mümkün olan en sıcak gülümsemeyi sundu. "İzin verirseniz?" diye sordu ve bankı işaret etti.

"Tabii ki." Elizabeth'in sesi kısık çıkıyordu. Umarım Wesley, bunun sebebinin tüm geceyi o bankta ağlayarak geçirmiş olması olduğunu anlamazdı. O an nasıl bir görünüme sahip olmalıydı ki?

"Uyuyamadın mı?" diye sordu, onun yanına otururken. Kadın, onun kendisiyle böyle gizli bir buluşma yapmaya razı olduğuna inanamıyordu neredeyse.

Yutkundu; acısının tekrar ortaya çıkmasından korkuyordu. Sessizce başını salladı.

Başını salladı ve bahçeye baktı. Gerçekten güzel bir bahçeydi. Çok iyi bakılmıştı ve içinde birçok farklı çiçek türü vardı. Bahçenin ortasındaki çeşme de oldukça güzeldi. Böyle bir bahçe, herhangi bir kadını mutlu ederdi…

“Elizabeth,” dedi Wesley, farklı bir tonla. Daha önce ondan duyduğu tonlardan daha gergin ve tereddütlü bir tondu bu. Belki de bunun sebebi, onunla birlikte bahçede yalnız başlarına olmalarıydı. Wesley’nin bunu oldukça skandal bir durum olarak gördüğünü düşündü Elizabeth. “Sanırım, size karşı olan duygularımın farkındasınız.”

Elizabeth kendini nefes almaya zorladı. İşte bu an… Londra’ya adım attığı andan itibaren ulaşmayı umduğu andı. Ama… hiç de umduğu veya hayal ettiği gibi değildi.

“Evet, sanırım öyleyim,” dedi, onun gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak. Bu durum yanlış geliyordu. Her şey çok yanlış gibiydi. Özellikle de Oliver’a olan duyguları ve hâlâ dudaklarında hissedebildiği o öpücük düşünüldüğünde.

“Ve ben, bana karşı olan duygularınızın farkındayım,” dedi Wesley. Bu sözler üzerine Elizabeth’in gözleri ona dikildi. Wesley hafifçe gülümsedi. “Ya da… daha doğrusu, bana karşı hiçbir duygunuz olmadığını söylemeliyim.”

“Wesley—”

Elini kaldırdı. “Savunacak hiçbir şeyiniz yok. Bunu sadece, sizinle… Bay Turner arasındaki durumu anladığımı söylemek için belirttim.” Nasıl bilebilirdi ki? Duyguları o kadar da belli miydi acaba?

Aceleyle araya girdi: “Benimle Bay Turner arasında hiçbir gelecek yok.” Bu sözler acı vericiydi, ancak doğruydu.

Başını salladı. “Bunu da biliyorum. İşte bu yüzden niyetlerimi en baştan açıkça belirtmek istedim. Elizabeth, seni çok seviyorum. Sana büyük saygı duyuyorum ve senin eşin olmaktan onur duyarım.” Sayısız sebepten dolayı gözlerinin yaşardığını hissetti. “Kalbinin bende olduğuna dair hiçbir yanılsamam yok; o kalp zaten Oliver Turner’a ait. Ancak…” Bu “ancak” kelimesi ona bir umut verdi. “Sanırım biz birlikte iyi anlaşabiliriz.”

Ona döndü; dizleri birbirine değiyordu. O ise aşağıya baktı ve daha önce hiç yaşamadıkları bu yakın teması fark etti. Adam devam etti: “Umarım zamanla, güvene dayalı bir dostluk geliştiririz ve bu dostluk aşka dönüşür. Biliyorum ki bazen çok ciddi ve katı olabiliyorum; umarım siz bu kusurumu düzeltmeme yardım edersiniz.” O da gülümsedi. Sonra adam

elini uzatarak yüzüne hafifçe dokundu. “Neden sizinle Bay Turner’ın geleceklerinin örtüşmediğini anlamıyorum, ancak bunun için minnettar olmadığımı söyleyemem. Çünkü Elizabeth, sizin benim olmanızı gerçekten istiyorum. Şimdi ve her zaman benimle olmanızı istiyorum. Umarım evet dersiniz ve benim eşim olursunuz.”

Onu şimdi ve her zaman istiyordu.

Elizabeth, nefesi titreyerek Wesley’nin başını eğip dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurmasını izledi. Gözlerini kapattı ve ona odaklandı. Yüzündeki elinin sıcaklığına, söylediği şefkat dolu sözlere… Onunla birlikte yaşayabileceği geleceğe… Onu gerçekten isteyen bir adamla…

Gözlerinin köşesinden bir damla yaş süzüldü. Wesley yavaşça geri çekildi, ancak yüzünü hâlâ nazikçe ellerinin arasında tutuyordu. O iyi bir adamdı. Elizabeth, onun kendisine iyi davranacağından emindi.

Onun öpücüğü, kalbinin hızlanmasına veya nefes almakta zorlanmasına neden olmamıştı; ancak yine de tatlı ve güven vericiydi. Elizabeth derin bir nefes aldı ve gülümsedi. “Evet, Wesley. Senin eşin olmaktan onur duyarım.”

Oliver, Kensworth’tan gelen mektubu onuncu kez okudu. Ancak bu sefer de, mektuptaki kelimelerin anlamı, ilk okuduğu zamanki kadar acı vericiydi.

Elizabeth ve Lord Hastings, 1 Nisan’da evlenecekler. Gerekli tüm anlaşmalar imzalandı ve her şey hazır. Biliyorum ki bu zor olacak, ancak lütfen düğüne katılın.

Ayrıca, törenin Hastings’in bulunduğu bölgede yapılacağı belirtildi. Bu da demek oluyordu ki, bir hafta içinde Elizabeth evlenecekti. Bir hafta sonra Elizabeth, onsuz bir yeni hayata başlayacaktı.

Öfke, Oliver’ın damarlarında kaynıyordu. Parşömeni parçalayıp duvara fırlattı. O lanet olası evde üç hafta geçirmişti. Ne kadar çok güneş ışığı içeri girerse girsin, yine de orası karanlık gibi geliyordu. Ama orada yaşamaktan zevk alıp almadığının ne önemi vardı ki? Elizabeth olmadan yaşayacağı her yerin de karanlık ve boş olacağını düşündü.

Ancak şimdi, sevdiği kadının yaşadığı evin komşusunda yaşamak zorundaydı. Hayatının geri kalanında onunla birlikte olamayacaktı. Bu çok acıklı bir durumdu. Aslında Londra’ya dönüp, miras olarak kalan evde yaşayabilirdi. Ancak Lizzie’nin hâlâ yakınlarda olduğunu bilmek onu oradan ayrılmaya zorlayamıyordu. Öpüştükleri o geceden beri onu bir kez

bile görmemişti. Ama yine de, onun hâlâ yakınında olduğunu bilmek ona bir tür huzur veriyordu. Acaba hayatının geri kalanını böyle mi geçirecekti? Nefret ettiği bir evde, sevdiği kadının çok yakınında yaşayarak kendini yavaş yavaş mahvederek…

Onu elde edebilirsiniz.

Ama hayır. Onun Hastings'i seçmesinin daha iyi olduğunu biliyordu.

Daha iyiydi.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Sevgili kızım, ne kadar güzelsin!” dedi anne, Elizabeth’e küçük bir çiçek buketi verirken.

Elizabeth, soluk pembe elbisesine baktı ve elleriyle elbisenin kısmını okşayarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Bugün onun düğün günüydü. Mutlu ve neşeli olması gereken bir gündü. Ağlamak istemiyordu. Ama yine de…

“Kate’in durumu biraz daha iyi mi?” diye sordu Elizabeth.

Anne, baba ve Kate, düğünden birkaç gün önce Elizabeth ve Wesley’nin ailesiyle birlikte Addington Hall’da vakit geçirebilmek için hastalıklarını yenmeyi başardılar. Onların orada olması, o yeri biraz daha ev gibi hissettirdi. Babanın kahkahaları duvarlardan yankılanıyordu. Kate ise neredeyse her gece sessizce odasına girip yatağın altına girip sabaha kadar sohbet ediyordu.

Ve ne yazık ki Wesley, düğünden önceki iki haftayı Londra’da işlerini halletmekle geçirmek zorunda kalmıştı. Ancak Elizabeth, oradaki geleceğini hayal etmeye başlamıştı. Bu gelecek heyecan verici veya öngörülemeyen bir şey değildi; ancak güven verici ve kesin bir gelecekti. Bu da ona umut veriyordu. Kalbi iyileşecekti. Bir ailesi olacaktı. Bir yuvası olacaktı. Mutlu olacaktı.

Öyle olacaktır.

Ve eğer zihnini Oliver’a ve dün gece birlikte yaşadıkları anlara kaydırmamayı öğrenebilirse, daha da mutlu olacaktı. O öpücüğü hatırlamak, düşündüğünden çok daha acı vericiydi. Korkarım ki bu öpücük, hayatının geri kalanında onun rüyalarını rahatsız edecekti. Ama yine de pişman değildi. Sanırım asla pişman olmayacaktı.

Oliver’ın o kadar yakında olduğunu bilmek, acımasız bir işkenceydi. Carver, Oliver’ın Pembroke’da kalmaya karar verdiğini söylemişti; bu

durum Elizabeth için hiç mantıklı gelmemişti. Neden nefret ettiği bir yerde yaşasın ki? Dürüst olmak gerekirse, Elizabeth onun orayı satmasını isterdi. Wesley ile kurabileceği her türlü yakınlığı bozacağından korkuyordu. Yine de, onu görmek ona büyük acı vereceğine rağmen, yine de o günün ilerleyen saatlerinde onu şapelde görebileceğini umuyordu. O, onun en iyi arkadaşıydı. Onun orada olmaması çok acı verici olurdu.

"Korkarım ki Kate bu sabah hâlâ kendini iyi hissetmiyor," dedi anne, Elizabeth'in ellerini kendi ellerinin arasına alarak. Elizabeth, annesinin açık mavi gözlerine baktı; bu gözler, kendi gözlerine en çok benzeyen gözlerdi. "Korkarım ki hastalığı tekrar nüksetti. Törenlere katılamayacak. Çok üzgünüm, canım."

"Oh." Elizabeth'in bakışları annesinin ellerine düştü. "Eh, sorun değil. Şapelye gitmeden önce onu görmeye gireyim mi?"

"Hayır, canım." Anne hafifçe gülümsedi ve Elizabeth'in ellerini sıktı. "Düğün gezisinden önce Kate'in yakalandığı hastalığa senin de yakalanmanı göze alamayız."

Düğün seyahati.

Elizabeth iç çekti. "Hayır, böyle bir şeyi istemezdik."

Anne kaşlarını çattı. "Canım… Buna gerçekten emin misin?"

Elizabeth, annesinin sözlerini bastırmak için boğazını temizledi. "Sanırım artık gitmemiz gerekiyor, değil mi? Gelinin kendi düğününe geç kalması pek kibarca değil bence."

Annemin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tabii ki. Hadi, arabaya doğru gidelim."

O sırada, Baba odaya girdi. Pencereden gelen güneş ışığı, onun gümüşi saçlarında parlıyordu. Gülümsemesi, tıpkı küçük kızken her gün gördüğü gibi geniş ve samimiydi. Tereddüt ederek Babaya baktı. "Peki? Nasıl görünüyorum?"

İleri adım atıp onu sıkıca kucakladığında gözleri parlıyordu. "Her zamankinden daha güzelsin, sevgilim." Elizabeth, ağlamamak için gözlerini sıkıca kapattı. Günümüzde yaptığı tek şeyin ağlamamaya çalışmak olduğu anlaşılıyordu.

O geri çekildi, ancak onun omuzlarını tutmaya devam etti. Gri gözleriyle onun gözlerinin içine baktı. "Elizabeth, sevgili kızım. Umarım seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyorsundur." Bir an durdu ve derin bir nefes aldı. Yüz ifadesi daha da ciddileşti. "Sen, sevgilim, her zaman kalbim ve hayatım oldun. Doğduğun günden itibaren, bana yürümek yerine

koşmam için ilham verdin. Zorluklar karşısında gülmemi sağladın. Biliyorum ki kendini her zaman genç ve olgunlaşmamış olarak görüyorsun. Ama sevgili Lizzie, umarım cesaretinin ailemizde başkalarının hayal edemeyeceği kadar çok hayat ve umut yarattığını biliyorsundur.” Elizabeth dudaklarını sıkıca bir araya getirdi; artık gözyaşlarını tutamıyordu. “Asla pes etme, sevgilim. Asla cesaretini kaybetme. Hayal kurmaya, yaşamaya devam et. Bugün senin için umudum, bunun hayatındaki maceraların sadece başlangıcı olmasıdır.”

Papa’nın sözleri Elizabeth’in kalbinin derinliklerine işledikçe, gözyaşları yine yanaklarından süzülmeye devam etti. Aklına, kendisi ile Oliver’ın derelerde su sıçratarak eğlendikleri, çayırlarda at yarışları yaptıkları, meşe ağacının altında birlikte kitap okudukları, dolapta birbirlerine fısıldadıkları anlar geldi. Ayrıca, onu öpmeden önce Oliver’ın gözlerindeki o özel ifade de aklına geldi.

Babanın büyük, kırışık elleri kızının yüzünü okşadı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Anne de onların yanına geldi ve elini kızının sırtına koydu.

O an, Papa’nın, onun için umduğu gelecekte Wesley’yi hayal etmediği açıkça anlaşıldı.

“Wesley ile evlenmemi istemiyorsun, değil mi baba?”

Gülümsedi. “Tek dileğim, senin mutlu olman, sevgili Lizzie’m.”

Onun ne demek istediğini biliyordu. Ayrıca ona karşı dürüst olması gerektiğini de biliyordu. “Oliver beni sevmiyor.” Bu sözler ağzından çıktı, ancak Oliver bunları duyunca hiç şaşırmış gibi görünmedi.

“Bundan emin misiniz?”

Elizabeth derin bir nefes aldı. Aklında, Londra’ya geldiğinden beri yaşadıkları her an canlandı. Hayır. Emin değildi; çünkü ona sormaya ya da kendini nasıl hissettiğini anlatmaya cesaret edememişti.

“Hayır… Ama ona Wesley’nin evlenme teklif edeceğini söylediğimde, itiraz etmedi.”

Anne, elini Elizabeth’in sırtına koydu. “Oliver, Dalton Park’a gitmeye başladığından beri her zaman senin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önünde tuttu. Acaba bunun senin en çok istediğin şey olduğunu düşünmediğinden emin misin?”

Elizabeth’in elleri hızla yüzünü kapattı. Acaba bir hata mı yapmıştı? Evet. Neden Oliver’a duygularını açıkça söyleyememişti ki? Reddedilme

korkusunu bir kenara bırakıp, böyle yaşayabilirdi. Şimdi ise düğün günüydü ve artık çok geçti. Asla sevemeyeceği bir adama söz vermişti.

"Elizabeth," dedi anne, nazik bir sesle. "Artık bir karar verme zamanı geldi. Ne yapmak istiyorsun?"

"Seçim yapmak için artık çok mu geç?"

Anne gülümsedi. "Hiçbir zaman geç değildir, canım."

Bir anlığına düşündü. Ne istiyordu aslında? Eğer her şeyi riske atıp Oliver'ın yanına giderse ve sonunda onun kendisini sevmediğini öğrenirse, bu işe değer miydi? Kırılganlığını riske atabilir miydi? Wesley'nin ona verebileceği bir geleceği riske atabilir miydi?

Cevabı çok açıktı.

"Beni şapelyeye götürün. Wesley orada bekliyor."

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver, küreği toprağın daha derinlerine sapladı. Aslında özel olarak bir şey kazmıyordu; sadece o lanet olası evin içinde oturup dakikaların nasıl geçtiğini izleyemezdi. Bir saat içinde Elizabeth'in Lady Hastings olacağını bilmek dayanılmaz bir acıydı.

Son bir saatdir kazdığı deliğin içine küreğin uçunu soktu. Belki de işi bittiğinde burası bir bahçeye dönüşürdü. Ya da en azından kalbini gömebileceği bir yer olurdu. Lanet olsun… Bu mavi renkli cehennemde bile kendini dayanılmaz buluyordu.

"Oliver!"

Tanıdık bir kadın sesini duyunca, eli kürekteyken donakaldı. Arkasına döndü. "Kate?" Yolda bekleyen bir arabadan kendisine doğru koşan Elizabeth'in kız kardeşine baktı.

Küreğini yere bıraktı ve hızlı adımlarla onun yanına gitti. "Kate. Ne oldu?" dedi Oliver; ses tonundan panik hissediliyordu.

Onun önünde durdu ve koluna sertçe vurdu. "Sorun seninsin!"

"Ay!" Omzunu ovuşturdu ve Ashburn Ailesi'nin en genç üyesine öfkeyle baktı. Tanrım, onu en son gördüğünden beri çok büyümüştü. Ancak bu ani olgunlaşması, yıllar önce Elizabeth'te olduğu gibi onun kalbini çarptırmadı. "Bunu neden yaptın?"

"Aptal olduğun için! Hadi, ceketini al ve gidelim!" Mavi gözleri, neredeyse Elizabeth'inkilerle aynı renkteydi; öfkeli bir şekilde ona bakıyordu. Kate, Mary ve Elizabeth'in özelliklerinin bir araya gelmesiyle oluşmuş, oldukça etkileyici bir kadındı. O an için biraz korkutucuydu.

Başını salladı. "Ne diyorsun sen?"

Kardeşi kadar büyük biriymiş gibi onun yanına yaklaştı ve ondan daha uzun görünmeye çalıştı. "Biz aptal değiliz, Oliver. Elizabeth'i seviyorsun ve

siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Ama bilinmeyen bir nedenden dolayı aptalca davranıyorsun ve onu kaybedeceksin!”

Kalbi hızla çarpmaya başladı, ancak aklından geçen tek şey şuydu: “Ebeveynlerin burada olduğunu biliyorlar mı? Şapelde olman gerekmez mi?”

Gözlerini devirdi; ondan tamamen bıkmıştı. “Yine hastayım ve yatakta dinleniyormuşum gibi düşünüyorlar. Elizabeth’in peşinden tek başına gitmeye karar vermen için elimden geleni yaptım. Ama bu gerçekleşmediği için, sizi harekete geçirmem gerektiğini anladım.”

“Kate, buraya gelmemelisin.”

“Hayır, buraya gelmemeliydim. Elizabeth’i seviyorsun. Bunu biliyorum. Herkes bunu biliyor. Onun peşinden tek başına gitmelisin. Hadi, ceketini al ve arabaya binelim.”

“Peki sonra ne yapacağız?” diye sordu. Zihnininin yeterince hızlı çalışmadığını hissediyordu.

“Ve sonra düğünü durdurup Elizabeth’e, ne kadar aptalca davrandığını söylemelisin. Onun Lord Hastings ile değil, seninle evlenmesini istiyorsun!” Düğünü durdurmak mı? Hayır, bunu yapamazdı. Yapabilir miydi ki?

Başını salladı ve orada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kararlılığının azaldığını hissediyordu. Oliver’ın bakışları tekrar Pembroke’a döndü. Korkusu hâlâ oradaydı, onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Ancak her zaman istediği her şeye sahip olma arzusu, Elizabeth’i şimdi ve sonsuza dek sevme arzusu, bu korkuyu yenmeye başlıyordu.

“Kanım senin damarlarında akıyor. Bir gün sen de benim gibi olacaksın; tıpkı benim babamın ve onun babasının da benim gibi olduğu gibi. Biz Turner’lar hep aynıyızdır; farklı olduğunu iddia etmenin hiçbir anlamı yok.”

Babasının anıları, Dalton Park’ta geçirdiği neşeli yazlarla birleşirken, o gözlerini kapattı.

“Oliver!” Kate’in sesi havayı yarıp geçti.

Gözlerini açtı.

Elini onun koluna koydu. “Eğer şimdi gitmezsen, Elizabeth’i sonsuza dek kaybedeceksin. Korktuğun şeye boyun eğmek, bu kadar büyük bir bedele değer mi?”

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Kate. Elizabeth’i seviyorum, ama onun için yeterli olamayacağımdan korkuyorum.”

Kate’in kaşları çatıldı. “Sen zaten onun için yeterlisin, Oliver. Bunu anlamıyor musun? Onu senin kadar kimse tanımıyor. Onu senin yaptığın gibi güldüren ya da neşelendiren kimse olmadı. Eminim ki Lord Hastings de asla bunu başaramayacaktır.”

“Ama ya…”

Artık “ya şöyle olursa?” diye sormayı bırakmanın zamanı geldi. Hayatınızı şimdi yaşayın; ileride ne olacağını beklemeyin. Böyle yaparsanız, hayatınızdaki güzellikleri kaçırmış olursunuz.

İnanamayarak kısık bir kahkaha attı ve eliyle saçlarını karıştırdı. “Böyle konuşmayı ne zaman öğrendin?”

Gülümseyerek omuz silkti. “Çok sayıda aşk romanı okudum.”

“Çok fazla.”

“Böyle bir şey yok.”

“Kate,” dedi, yüz ifadesi tekrar ciddileşerek, “Elizabeth sana bunların hepsini anlattı mı?”

“Bunu yapmak zorunda değildi. Bunu her seferinde yüzünden anlayabiliyorsunuz; her zaman böyle olmuştur.”

Oliver dudaklarını birbirine bastırdı ve elini boynunun arkasında gezdirdi. Kate haklıydı… Bunu asla düşüneceğini hiç sanmamıştı.

Acıları ve korkuları, onun istediği hayatı yaşamasını engelliyordu. Artık bu duygulardan kurtulmanın zamanı gelmişti. Kendisine güvenmenin ve babasının etkisinden kurtulmanın zamanı gelmişti.

“Eğer o düğünü engellemek istiyorsak, acele etmeliyiz,” dedi Oliver. Kate’in yüzündeki gülümsemeyi izliyordu.

Oliver ve Kate, omuz omuza durarak boş olan şapeli seyrediyorlardı. “Üzgünüm, onları kaçırdınız. Gelin ve damat, yaklaşık çeyrek saat önce birlikte ayrıldılar,” dedi küçük şapelin diğer ucunda zeminleri süpüren yaşlı adam.

Oliver, bacaklarının dayanamayacağını düşündü. Gerçekten de öyle oldu. Bir banka tutunup oturdu. Kate, Oliver’ın yüzünü ellerinin arasına aldığı sırada elini onun omzuna koydu. “O gitti… Çok geç kaldım,” dedi Oliver.

Kate sessiz kaldı, ancak sessizce ona destek olmak için elini onun omzunda tuttu. Birkaç dakika sonra, “Çok üzgünüm, Oliver. Gerçekten de zamanında yetişebileceğimizi düşünmüştüm,” dedi.

“Artık nasıl yaşamaya devam edeceğim, Kate? Onsuz olarak hayatımın geri kalanını nasıl geçireceğim?” Kararının getireceği sonuçların ağırlığı üzerine çöktü. Kendini kötü hissediyordu.

“Bilmiyorum, Oliver. Umarım, zamanla…” Sözleri yarıda kaldı. Görünüşe göre, söylediklerinin ne kadar faydasız olduğunu biliyordu. “Hadi, en azından buradan çıkalım.”

Başını sallayarak ayağa kalktı; artık o şapelden uzaklaşmaya hazırdı. O lanet olası evde bir gün bile daha kalmayacaktı. Elizabeth’in, yani Lady Hastings’in komşusu olarak yaşamak ise adeta bir işkence olurdu.

Oliver, Addington Hall görünüş alanına girmeden önce arabayı durdurdu. Kate’in ailesine güvenle geri dönmesini sağlamak istiyordu; ancak o mutlu çiftle yüzleşmeye gönlü razı değildi. “Buradan Pembroke’a yürüyerek döneceğim.”

“Emin misiniz?”

“Evet.”

Kate itiraz etmedi. Onun yaşadığı acıyı biliyordu.

Oliver, at arabasından indi ve at arabası uzaklaşırken Kate’e elini salladı.

Oliver’ın ayakları onu eve değil, Elizabeth’in saçlarını çözdüğü o ağaca götürdü. Hâlâ onun orada durduğunu, çaresiz ve inatçı bir şekilde beklediğini hayal edebiliyordu. Saçlarını dalından çözmek için mümkün olduğunca çok zaman harcamıştı. Acısı ve suçluluk duygusu onu sarmıştı. Elizabeth… dünyadaki en iyi arkadaşı… artık evliydi. Hayatının aşkı başka bir adamla evlenmişti. Buna inanmak istemiyordu ve şimdi ne yapacağını da bilmiyordu.

Oliver, ağacın gövdesine doğru yürüdü ve sırtını pürüzlü ağaç gövdesine yasladı. Kalbi hızla atıyordu. Elizabeth gitmişti. Annesi de gitmişti. Kensworth evlenmişti ve artık ona eskisi gibi ihtiyaç duymuyordu. Babası ise hiçbir şekilde uzlaşma arayışında bulunmadan bu dünyadan ayrılmıştı.

Bir boşluk, Oliver’ı kapladı.

Elizabeth’i sevme fırsatına sahip olmuştu, ancak bu fırsatı kaçırmıştı. Babasının sözlerinin kendisini şekillendirmesine ve kontrol etmesine izin vermişti; bu yüzden kendini kaybetmişti. Onun için en önemli olan her şeyi kaybetmişti. Ağacın gövdesine yaslanarak yere indi. Artık acısını kontrol edemeyen Oliver, yüzünü ellerinin arasına alıp ağladı. Kaybettiği şeyler için

ağladı, istediği şeyler için ağladı, yapması gereken ancak yapmadığı seçimler için ağladı.

Kendini parçalanıyor hissediyordu. Hayatının parçalanmış uçları artık kontrol edilemez hale gelmişti ve bu kaosu yönetemiyordu. Ancak bu kaosun ortasında başka bir şey daha fark etti. İçinden bir anı yükseldi; bu anı duyularını uyandırdı ve acının ortasında bile ona bir gülümseme getirdi. Belki de bu anı onu iyileştirebilirdi.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

“Merhaba, canım. Yaralandın mı?” diye sordu Oliver. Kollarında kanlı bir yara olan küçük Lady Elizabeth’e dikkatlice yaklaştı. Oliver, iki gün önce Dalton Park’a vardığından beri kızı sadece birkaç kez görebilmişti. Kızın ona karşı meraklı olduğunu biliyordu; çünkü kız merdivenlerin üzerinde oturmuş, tereddütlü bir şekilde aşağıya bakıyordu. O gün Oliver ona gülümsemişti, umarım kız, onun yanında güvende olacağını anlardı.

“Evet…” dedi Lady Elizabeth, kolundaki büyük ve kanayan yaraya bakarak.

Yavaşça yaklaştı, onu korkutmamaya dikkat ederek hareket etti. Kenny, Lady Mary ve komşusu Miss Claire ile birlikte ormandaki bir yere saklanmıştı. Oliver onları ararken Lady Elizabeth ile karşılaştı. “Yaranızı görebilir miyim?” diye sordu, onun yanına diz çökerek.

Kız başını salladı ve küçük kollarını ona doğru uzattı. Kenny’den öğrendiğine göre kızın yaşı sadece ondu. Ancak kız o kadar minyondu ki, daha da küçük görünüyordu. Yarayı dikkatlice inceledi ve kanamanın şeklinden hemen dikiş atılması gerektiğini anladı. Ancak bu haberi kıza kendisinin vermesini istemiyordu.

“Bu oldukça acı verici görünüyor. Böyle bir yarayı nasıl olup da kabul ettirebildiniz?”

Suçlu bir şekilde gülümsedi ve başının üstüne baktı. “Ağaçtan aşağı atladım. Aşağı inerken bir dal koluma takıldı.”

“Anladım,” dedi Oliver, boynundaki kravatı çözerken. “Eh, sevgilim, bundan sonra daha dikkatli olmalısın.” Sonra, onun koluna bir bez bağlayarak kanamayı durdurmaya çalıştı; ta ki onu düşesin yanına geri götürebileceği zamana kadar.

“Neden?” diye sordu, büyük, parlak mavi gözleri ona dikilmiş halde.

Oliver gülmekten kendini alamadı. “Ne demek istiyorsun, neden? Maceralar sırasında hepimizin dikkatli olmamız gerekiyor ki yaralanmayalım.”

Hafifçe dudak büktü. “Sesin tam da Bayan Emma’nınkine benziyor.”

“Bayan Emma oldukça zeki görünüyor.”

“O çok sıkıcı biri.”

Yine, kızya gülümsedi. “Belki sıkıcıdır, ama aynı zamanda güvenli de.”

Lady Elizabeth, bandajı küçük bir kurdeleyle bağlarken düşünceli bir şekilde mırıldandı. Kızla ilgilenirken ne kadar iyi iş çıkardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Keşke annesi o anı görebilseydi… Bu düşünce Oliver’ın içini acıttı.

“Güvende olmak istemiyorum. Bir tilki gibi vahşi olmak istiyorum.”

“Hmm. Vahşi bir tilki olmak, böyle kanlı yaralanmalara yol açsa bile mi?”

Gülümsedi ve ayağa kalktı. Küçük elleriyle eteğindeki tozları silerek temizledi. “Yaralar her zaman iyileşir. Kötü olanlar bile.”

Oliver, kızın eve doğru koştuğunu sessizce ve biraz da hayranlıkla izledi. Kızın önündeki büyük güneş yüzünden, onun küçük silueti neredeyse görünmez hale geliyordu.

Kızın sözleri içinde derinlere işlerken, o da orada bir süre oturdu.

Onun yaraları iyileşecekti.

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver, Pembroke'un giriş holüne girdi ve çalışma odasına doğru yöneldi. Orada, mülkle ilgili işlerle ve evin satışıyla ilgili planlar yapmayı düşünüyordu. Sonra Londra'ya geri dönecekti… Ama ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Artık hiçbir şey, istediği hayat gibi gelmiyordu. Bildiği tek şey, bir daha eskisi gibi yaşamak istemediğiydi; yani tanıdığı her kadınla flört etmek, anlamsızca hayatı geçirmek ve gerçek veya kalıcı olan her şeyden kaçınmak istemiyordu. Ama Pembroke'da da kalamazdı.

Masasının başına oturdu ve masadaki kağıtları bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye başladı.

Ama sonra, derinin gıcırdama sesi üzerine gözleri odanın köşesindeki sandalyeye kaydı. Kağıtlarını yere bıraktı.

Elizabeth.

"Umarım burada seni beklediğim için rahatsız olmazsın." dedi o. Adam, onun gerçekten orada olup olmadığını merak etti. O güzel pembe elbisesiyle, kucağında çiçeklerle orada durduğunu hayal mi ediyordu acaba? Yavaşça, tereddüt ederek odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve adamın masasının önünde durdu. Havada yavaş yavaş portakal kokusu yayılmaya başladı… Adam anladı ki, bunu hayal edemezdi.

Ayağa kalktı ve sandalyesini yere sürterek geri itti. "Şimdi söyle bana," dedi, sesi acil ve yalvarır bir tondaydı. "Evli misin?"

Gözleri yaşlarla doldu ve dudaklarını ısırdı. Sonra başını salladı. "Bunu yapamadım," dedi neredeyse fısıldayarak.

Rahatlama hissi Oliver'ın tüm vücudunu sardı ve göğsünden derin bir nefes çıktı. "Elizabeth," dedi ve masanın etrafından ona doğru yürümeye başladı. Ancak Elizabeth elini kaldırarak onu durdurdu.

"Lütfen, önce ben konuşayım."

Donup kaldı ve ona baktı. Altın rengi saçları, başının arkasında güzel kıvırcıklar halinde toplanmıştı; saçlarının arasına ise beyaz çiçekler yerleştirilmişti. Derin bir nefes aldığını gördü. “Seni seviyorum, Oliver. Her zaman sevdim. Kalbim, ilk kez Dalton Park’a adım attığın ve bana gülümsediğin o günden beri sana aitti. Bu duygularımı bu kadar uzun süre içimde saklamak ne kadar aptalcaydı… Ama sana söylemekten korkuyordum; çünkü reddedilme ihtimalinden korkuyordum. Bunu kaldıramayacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi biliyorum ki, asla kaldıramayacağım şey, hislerimi sana söylemeden bir gün daha geçirmektir. İşte bu yüzden buradayım ve sana söylüyorum: Seni seviyorum. Sadece seni.”

Bir an duraksadı ve gözyaşlarıyla birlikte kahkahalar da döküldü dudaklarından. “Her gününün seninle geçmemesi fikrine dayanamıyorum.” Ona doğru bir adım attı; o da ona doğru bir adım attı. “Biliyorum, bazen harekete geçmeden önce düşünmüyorum. Ama bilmeni isterim ki, son on yıldır her gün seni düşünüyorum. Bu korkunç evi sat. Benimle evlen, Oliver.” Bir adım daha attı ve onun karşısında durdu. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. “Benimle birlikte yeni bir hayat kuralım.” Elini kaldırıp parmak eklemlerini öptü. “Seni sevmeme izin ver.”

Onun gözlerinin içine baktı ve sonra güldü; neşesi ve rahatlaması yüzünden okunuyordu. “Lizzie, şapelye geldim. Seni durdurmaya geldim.”

“Gerçekten mi?” Gözleri yaşlarla doldu.

Başını salladı. “Bir adam bana, gelinle damadın birlikte ayrıldıklarını söyledi. Bir an için köprüden atlamayı düşündüm.”

“Wesley ile birlikte ayrıldık. Düğünü iptal ettikten sonra, beni sizin yanınıza götürmeyi teklif etti. Çok anlayışlıydı ve sadece benim mutlu olmamı istediğini söyledi.”

Eh… Bu durum, Oliver’ın o adamın bir at arabası tarafından ezilmesini dilediği için biraz suçluluk hissetmesine neden oldu.

Oliver gülümsedi ve derin bir nefes aldı. Gözlerini en sevdiği gökyüzü mavisi renkli gözlere dikti. Artık bu gözlere ömür boyu bakmaya devam edecekti. Bir elini onun çenesine, diğer elini ise beline koydu ve onu kendine doğru çekti. “Sevgili Lizzie, sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.”

Nefes nefese konuştu. “Peki o da nedir?”

“Çok güzelsin,” dedi Oliver ve bu sözler Elizabeth’i güldürdü. Gülümsedi ve gözleri Elizabeth’in dudaklarına dikildi. “Ama aynı zamanda beni de korkutuyorsun.” Bu sözler, Oliver’ın başparmağının Elizabeth’in alt dudağını okşamasıyla birleşince, Elizabeth onun kollarında titremeye başladı. “Sevgili en iyi arkadaşım, seninle ilgili her şeyi çok seviyorum. Bunu yıllardır yapıyorum zaten.”

“Gerçekten mi? O zaman neden bana söylemedin? Acaba benim Lord Hastings’i gerçekten sevdiğimi mi düşündün?”

“Hayır. Ya da belki de öyleydi. Ama asıl olarak, onu sevmenizi umuyordum; çünkü sizin hak ettiğiniz şekilde size bakamayacağımdan korkuyordum. Birkaç yıl önce babamın yanına gittim ve bana ne kadar zarar verdiğini anlattım. O ise bana güldü ve onu bu kadar sert yargılamamamı söyledi. Çünkü zamanla benim de onun gibi olacağımı söyledi. Kanımın onun kanıyla aynı olduğunu da ekledi. O gün söylediği bu sözler, o günden beri beni esir tutuyor.”

Elizabeth, ellerini onun göğsüne koydu ve biraz daha yaklaştı. Böylece Oliver, onun gözlerinin derinliklerine bakabilir ve Elizabeth’in zaten bildiği gerçeği görebilirdi. “Kim olduğunuz, damarlarınızdaki kana bağlı değildir. Siz, sevdiğiniz şeylersiniz. Ve siz iyiliği seversiniz, Oliver. Neşeyi seversiniz. Aileyi seversiniz. Şimdi biliyorum ki, beni de seviyorsunuz. Eğer izin verirseniz, babanızın yarattığı yaraları, hayatımızın sonuna kadar iyileştirmeme yardım edeceğim.”

Ona gülümsedi; belini daha sıkı kavradı ve aralarındaki bağ daha da güçlendi. “Sana seni sevdiğimi söyledim mi?”

“Evet,” dedi Elizabeth, bakışlarını onun dudaklarına dikerek.

“Hmm. Peki, o zaman sana odanın her yerine mumlar yakıp seninle dans etmek istediğimi söyledim mi?”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle, yüzünün kızardığını hissediyordu. Oliver bunu fark etti ve başparmağıyla onun yanaklarını okşadı.

“Sana, gece gündüz demeden seni kucaklamak ve öpmek istediğimi söyledim mi?”

“Hayır, henüz yapmadın.” Gözyaşlarını artık tutamıyordu; gülümsemesi de dudaklarında beliriyordu.

“Sana, hayatımızın geri kalanında seninle birlikte maceralara atılmak istediğimi söyledim mi?”

“Sanmıyorum ki sahip olunası bir şey olsun.”

Oliver yavaşça eğildi ve onun kulağına fısıldadı: “Benimle evlenir misin, Lizzie?”

Elizabeth bir anlığına duraksadı, onun ağzına bakarak, kalbinin uzun zamandır duymak istediği soruyu düşündü. Gözlerini kaldırıp onunkilerle buluşturdu ve şakacı bir şekilde gülümsedi. “Önce ben sordum.”

Oliver, onun hızlıca bir nefes alabilmesi için yeterli zaman tanıdı. Sonra onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu. Onu uzun süre ve derin bir şekilde öptü; onu kendine yakın tutarak, dünyada onu en iyi tanıyan kişi tarafından sevildiğinin farkına varmasını sağladı.

Benimle iletişimde kalmak için bültenime abone olun veya Instagram ve Facebook’ta beni takip edin. Okuyucularımı tanımaktan çok hoşlanıyorum!

OceanofPDF.com

SARAH ADAMS'IN DİĞER ESERLERİ

Bir beyefendiyle aldatmak için…

Mary'yi Görmek

Sarah'nın çağdaş eserleri:

Maç: Romantik Bir Komedi

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bana güvenip kitaplarımı okuyan harika okuyucularıma teşekkür ederim! Ashburn Ailesini benim kadar sevdiğiniz için çok minnettarım.

Harika editörüm Emily Poole'a özel teşekkürlerimi sunarım. Emily, bu üçüncü kitabımız ve senin gibi bir editöre sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum! Regency dönemine ait bir hikayede bile kendi modern üslubumu korumama izin verdiğin için teşekkür ederim. Ayrıca, eserin daha da iyi bir şekilde ortaya çıkmasını sağladığın için de minnettarım.

Kitaplarımı milyon kat daha iyi hale getiren bir diğer kişi ise Kari Kulak. Sadece hikaye planlaması, metin incelemesi ve düzeltmeler konularında bana yardım etmesiyle değil, aynı zamanda onun ailesiyle de tanışma fırsatım oluyor!

Chris, inanılmaz derecede yakışıklı kocam, kitabımın hayata geçirilmesi için harcadığın sayısız saatler için, ve ayrıca çocukları evden uzakta tutarak benim yazmama olanak tanıdığın için teşekkür ederim.

Ember ve Reese, bu kitapları okuyabilmeniz için yıllar geçmesi gerekecek. Umarım bir gün bunları okursunuz ve bu kitaplar sizin de kendi hayallerinizin peşinden gitmenize ilham verir.

Beni destekleyen ve aklımı başımda tutmama yardım eden tüm aile üyelerime çok teşekkür ederim! Sizi seviyorum!

Tatlı Regency Romance yazarlarıma, bana destek oldukları, saçma sorularımı yanıtladıkları ve harika yazı arkadaşları oldukları için teşekkür ederim.

Martha, Ashley ve Carina, siz kadınlar sayesinde her gün hayata devam edebiliyorum ve ağlamaktan kurtulabiliyorum. Bu yazarlık kariyeri sayesinde sizinle tanıştığım için çok mutluyum ve sizi arkadaşım olarak görebildiğim için de şanslıyım!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Tennessee’nin Nashville şehrinde doğup büyüyen Sarah Adams, ailesini, güneşli günleri ve insanları mutlu etmeyi çok sever.

Sarah, kız çocuğu olduğu zamanlardan beri yazar olmayı hayal ediyordu. Ancak ilk romanını, kızları uyurken yazabildi; çünkü artık bunu ertelemek için hiçbir bahanesi kalmamıştı.

Sarah, kahve bağımlısı, İngiliz tarihi konusunda çok bilgili bir kadındır. İki kız çocuğunun annesidir ve en iyi arkadaşıyla evlidir. Kararsız ve içe dönük bir kişiliğe sahiptir. Amacı, insanları güldürecek, hatta ağlatacak hikayeler yazmaktır; ancak okuyucuların hikayeyi okumaya başladıklarından daha mutlu hissetmelerini sağlamaktır.

OceanofPDF.com